ព្រះ
ត្រៃបិដកបាលី
និង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
វិនយបិដក
ភិក្ខុនីវិភង្គ បច្ចេកភាគ

៥

បោះពុម្ពលើកទី ២

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ព.ស ២៤៩៨

ឯកសារគម្ពីព្រះត្រៃបិដកស្កានេះ
ត្រូវបានថតចេញពី ច្បាប់គម្ពីរព្រះត្រៃបិដកជប៉ុន ៗ

ឯកសារគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះ ចាប់ពីភាគ១ ដល់ ភាគ៥០
គឺជារបស់ ឧបាសិកា កាំង ហ្គិចណៃ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រធីតា,
ធ្វើជូនលោកគ្រូអគ្គបណ្ឌិត ប៊ុត-សាវង្ស ៗ និងទុកក្នុង
គេហទំព័រ៥000ឆ្នាំ សម្រាប់ជាធម្មទាន ៗ

កែសម្រួលតាមកុំព្យូទ័រ តម្រូវឧបករណ៍អានអេឡិត្រូនិច
ដោយខ្ញុំព្រះករុណា ខ្ញុំបាទ ស្រុង-ចាន់ណា ៗ៚

www.5000-years.org

ព្រះ
ត្រៃបិដកបាឡី
នឹង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
វិនយបិដក
ភិក្ខុនីវិភង្គ បច្ឆាភាគ
៥

បោះពុម្ពលើកទី ២

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ព. ស. ២៤៩៨

ឧទ្ទិសកថា

យើងខ្ញុំ សូមផ្ចង់ស្មារតីសូត្រព្រះធម៌ឧទ្ទិសជូនជនជាតិខ្មែរ ។
ឥឡូវ យើងខ្ញុំអាចជូនគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះ ទៅអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិខ្មែរបានហើយ ។
ព្រះធម៌នៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់នេះ ត្រូវបានសូត្រចេញពីជម្រៅដួងចិត្តនៃអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា
ជនជាតិជប៉ុន ។

このカンボジア版南伝大蔵経を
カンボジアの佛教徒へ
贈ることができることに感謝します。
これが日本の佛教徒の心です。

It is with a deep sense of gratitude that I present the translation of the complete TRIPITAKA to Cambodian Buddhists on behalf of the Japanese Buddhist community.

អារម្ភកថា

ជូនចំពោះជនជាតិខ្មែរ ជាទីរាប់អាន !

ជូនចំពោះជនជាតិខ្មែរដែលកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជាទីគោរព !

គម្ពីរព្រះត្រៃបិដកខ្មែរនេះ ត្រូវបាន " ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដក " នៃពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ នៅភ្នំពេញ បកប្រែពីភាសាបាលីមកជាភាសាខ្មែរ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៣០ ទៅឆ្នាំ ១៩៦៨ គឺត្រូវចំណាយពេល ៣៩ ឆ្នាំ ទើបបានសម្រេចហើយសព្វគ្រប់ ។ នេះពិតជាកំណប់ព្រះធម៌របស់ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ហើយក៏ជាកំណប់វប្បធម៌ខាងផ្នែកបោះពុម្ពរបស់ជនជាតិខ្មែរផងដែរ ។ យើងខ្ញុំ ពុទ្ធសាសនិកជាតិជប៉ុន មានសន្តានចិត្តរីករាយនឹងបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ ដោយសង្ឃឹមថា ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរក៏នឹងរុងរឿងឡើងវិញដែរ ។

នេះគឺជាអំណោយពីជម្រៅដួងចិត្ត ជូនទៅដល់ជនជាតិខ្មែរទាំងអស់ ព្រមទាំងមនុស្សជាតិទូទៅ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលមានចិត្តស្រឡាញ់សន្តិភាព ។

ខ្មែរបានរងសោកនាដកម្មដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ក៏ត្រូវអន្តរាយយ៉ាងខ្លាំង ក៏ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នា បានឈានជើងកន្លងផុតពីសេចក្ដីទុក្ខសោកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ ចាកផុតពីអំពើឃោរឃៅ បញ្ចប់គំនុំគុំគួន ដើរតាមពុទ្ធដីកាព្រះបរមគ្រូខិតខំព្យាយាមធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ។

ការណ៍ដែលយើងខ្ញុំជូនគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកពេលនេះ គឺជានិមិត្តរូបនៃការប្ដេជ្ញាចិត្តរបស់អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិជប៉ុនថា យើងខ្ញុំធ្វើសហប្រតិបត្តិការដើម្បីសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ដើម្បីទុកជាភស្តុតាងនៃចំណងមេត្រីភាព និងមិត្តភាពរវាងប្រជាជាតិជប៉ុន និងប្រជាជាតិខ្មែរ ។

ថ្ងៃនក្ខត្តឫក្ស កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤

សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ

អ្នកតំណាងចាត់ការ The Rev. Seikyo Muchaku

ប្រធានការិយាល័យ The Rev. Eiitsu Shinohara

អ្នកចាត់ការ

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito
The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta
The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

『トリピタカ』復刻進呈にあたって

親愛なるカンボジアの皆さん！
敬愛するカンボジアの仏教徒の皆さん！

カンボジア版『トリピタカ』は、プノンペンの仏教研究所が、仏教界の英知を集め、1930年から1968年まで、39年の歳月をかけて翻訳し、分類し、集大成して完成されました。まさにカンボジア仏教の法宝であると共に、カンボジア出版文化の至宝です。日本仏教徒の有志は、カンボジア仏教の復興再生を願いつつ、これを復刻刊行し、贈らせていただきます。

これはカンボジア仏教徒のみならず、カンボジア全人民、否、平和を愛する地球上のすべての人々への、心からの贈り物です。

カンボジアは、古今未會有の悲劇を体験しました。カンボジア仏教もこの受難の時代に壊滅的な打撃を受けました。しかし、今はその悲しみを乗りこえ、瞋りを離れ、怨みを恕し、ブッダの教えに従い、世界平和の実現に努力するときです。

この本の贈呈は、日本の仏教徒も共々に、世界平和のために努力することを誓うしるしであり、相互の連帯と友情の証なのです。

合掌

1994年7月吉日

カンボジア版トリピタカ（南伝大蔵経）復刻救援委員会

世話人代表　無着　成恭
事務局長　篠原　鋭一

世話人　松永　然道　有馬　実成
伊藤　佳通　渡井　奎一
杉谷　義純　茂田　真澄
前田　利勝　中島　教之
永　六輔

Acknowledgment

Dear Cambodian friends and respected members of the Cambodian Buddhist community,

It is a matter of great joy that the translation into Cambodian of the Pali Tripitaka has been completed and published. The Tripitaka Commisson of the Buddhist Institute, Phnom Penh, launched the translation project in 1930 and completed the translation, after 39 years of effort, in 1968.

The Cambodian translation of this great work will not only become a cherished treasure of the Cambodian Buddhist community but will also be an important milestone in the history of publication in Cambodia.

The revival and prosperity of Buddhism in Cambodia are the ardent wish of the Japanese Buddhist community, it is in this spirit that we have completed this important project and now present the entire work to the Cambodian Buddhist community, it is a gift not only to the Buddhist community in Cambodia but also to all Cambodian people and all peace-loving people in the world.

Cambodia experienced great tragedies in modern times, and the Cambodian Buddhist community also underwent severe trials and suffered crushing blows during this period. But now a time has come to surmount grief and anger, to forgive, and to start working again for world peace.

This great work is a symbol of the Japanese Buddhist community's resolve to work with our Cambodian brothers and sisters toward world peace and is a testimony to the friendship between our people.

With hands joined in reverence.
July 1994

TRIPITAKA PUBLISHING SUPPORT COMMITTEE
Project Manager : The Rev. Seikyo Muchaku
Secretary General : The Rev. Eiitsu Shinohara
Management Team :
The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito
The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta
The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

បច្ចេកភាគ

៥

ព. ស. ២៤៩៨

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បឋមបារាជិកំ[១]

(១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សាឡ្ហោ មិគារនត្តា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហារំ កត្តុកាមោ ហោតិ ។ អថខោ សាឡ្ហោ មិគារនត្តា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច ឥច្ឆាមហំ អយ្យេ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហារំ កាតុំ ទេថ មេ នវកម្មិកំ ភិក្ខុនិន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចតស្សោ ភគិនិយោ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ហោន្តិ នន្ទា នន្ទវតី សុន្ទរីនន្ទា

១ អយំ សិក្ខាបទគណនា ភិក្ខូហិ អសាធារណាបត្តិវសេន វេទិតព្វា ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ខ្ញុំសូមនមស្ការ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ។

បារាជិកទី ១

[១] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្រេចឥរិយាបថនៅក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះសាឡ្ហ ជាចៅនៃមិគារមាតា(១) មានសេចក្ដីប្រាថ្នានឹងសាងវិហារ (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ទើបសាឡ្ហ ជាចៅមិគារមាតា (នោះ) ចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយនិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំប្រាថ្នានឹងសាងវិហារ (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចាត់ភិក្ខុនីដែលជាអ្នកចេះត្រួតត្រានវកម្មឲ្យខ្ញុំ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីជាបងប្អូនគ្នា ៤ នាក់ ឈ្មោះ នន្ទា ១ នន្ទវតី ១ សុន្ទរីនន្ទា ១ ថុល្លនន្ទា ១ បានមកបួសក្នុង

---

១ ជាឈ្មោះនាងវិសាខា ។ ក្នុងអដ្ឋកថា ធម្មបទថា ឪពុកក្មេកនាងវិសាខាឈ្មោះមិគារសេដ្ឋី ។ កាលដំបូងឡើយជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ដល់មកថ្ងៃក្រោយបានស្ដាប់ធម៌ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏មានសេចក្ដីជ្រះថ្លាបានសុំនាងវិសាខាធ្វើជាម្ដាយ ហេតុនេះ ទើបគេហៅនាងវិសាខានោះថា មិគារមាតា ៗ ។

ថុល្លនន្ទាតិ ។ តាសុ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី តរុណាបព្វជិតា អភិរូបា ហោតិ ទស្សនីយា បាសាទិកា បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនី ទក្ខា អនលសា តត្រុបាយាយ វីមំសាយ សមន្នាគតា អលំ កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ ។ អថខោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ សម្មន្និត្វា សាឡ្ហស្ស មិគារនត្តុនោ នវកម្មិកំ អទាសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី សាឡ្ហស្ស មិគារនត្តុនោ និវេសនំ អភិក្ខណំ គច្ឆតិ វាសឹ ទេថ ផរសុំ ទេថ កុឋារឹ ទេថ កុទ្ទាលំ ទេថ និខាទនំ ទេថាតិ ។ សាឡ្ហោបិ មិគារនត្តា ភិក្ខុនុបស្សយំ អភិក្ខណំ គច្ឆតិ កតាកតំ ជានិតុំ ។ តេ អភិណ្ហំ ទស្សនេន បដិពទ្ធចិត្តា អហេសុំ ។ អថខោ សាឡ្ហោ មិគារនត្តា សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ទូសេតុំ ឱកាសំ អលភមានោ ឯតទេវ អត្ថាយ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ភត្តំ អកាសិ ។ អថខោ សាឡ្ហោ មិគារនត្តា ភត្តគ្គេ អាសនំ បញ្ញាបេន្តោ ឯត្តកា ភិក្ខុ-និយោ អយ្យាយ សុន្ទរីនន្ទាយ វុឌ្ឍតរាតិ ឯកមន្តំ អាសនំ បញ្ញាបេសិ ឯត្តកា នវកតរាតិ ឯកមន្តំ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

សំណាក់ពួកភិក្ខុនី ។ បណ្ដាភិក្ខុនីទាំងនោះ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី បួសតាំងអំពីក្មេង ជាភិក្ខុនីមានរូបល្អល្អះ គួរគយគន់មើល គួរជាទីជ្រះថ្លា ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាអ្នកវាងវៃ មានប្រាជ្ញា ឆ្លៀវឆ្លាស ឥតមានសេចក្ដីខ្ជិលច្រអូស ច្រកបដោយយោបល់ជាគ្រឿងយល់ក្នុងកិច្ចនោះ ៗ អាចធ្វើ និងអាចចាត់ចែង (នូវនវកម្ម) បាន ។ ទើបភិក្ខុនីសង្ឃសន្មតសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យជាអ្នកត្រួតត្រានវកម្ម ដល់សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីតែងដើរទៅកាន់លំនៅរបស់សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាញយ ៗ តែងនិយាយថា ចូរអ្នកឲ្យកាំបិត ឲ្យពូថៅ ឲ្យដឹង ឲ្យចប ឲ្យពន្លាក (ដល់អាត្មា) ។ ឯសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាក៏តែងទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនីជាញឹកញយ ដើម្បីដឹងការងារដែលធ្វើរួចហើយនិងមិនទាន់ធ្វើ ។ ជនទាំងពីរនោះ ជាមនុស្សមានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ (នឹងគ្នា) ដោយសារឃើញគ្នារឿយ ៗ ។ ឯសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា មិនមានឱកាសដើម្បីធ្វើសេវនកិច្ចនឹងសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីបាន ហើយក៏ធ្វើភត្ត (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃ ដើម្បីត្រូវការសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីនុ៎ះឯង ។ ក្នុងវេលាដែលសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតារៀបនឹងក្រាលអាសនៈក្នុងរោងឆាន់ ក៏ក្រាលអាសនៈខាងម្ខាង (ដើម្បីភិក្ខុនីចាស់ ៗ) ដោយគិតថា ពួកភិក្ខុនីប៉ុណ្ណោះរូបចាស់ជាងសុន្ទរីនន្ទាជាម្ចាស់ ហើយក៏ក្រាលអាសនៈខាងម្ខាង (ទៀតដើម្បីភិក្ខុនីក្មេង ៗ) ដោយគិតថា

បឋមបារាជិកេ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីវត្ថុ

អាសនំ បញ្ញាបេសិ បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ និកុជ្ជេ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អាសនំ បញ្ញាបេសិ យថា ថេរា ភិក្ខុនិយោ ជានេយ្យុំ នវកានំ ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ និសិន្នាតិ នវកាបិ ភិក្ខុនិយោ ជានេយ្យុំ ថេរានំ ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ និសិន្នាតិ ។ អថខោ សាឡ្ហោ មិគារនត្តា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស កាលំ អារោចាបេសិ កាលោ អយ្យេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី សល្លក្ខេត្វា ន ពហុកតោ សាឡ្ហោ មិគារនត្តា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ភត្តំ អកាសិ មំ សោ ទូសេតុកាមោ សចាហំ គមិស្សាមិ វិស្សរោ មេ ភវិស្សតីតិ អន្តេវាសិនី ភិក្ខុនី(១) អាណាបេសិ គច្ឆ មេ បិណ្ឌបាតំ នីហរ យោ ច មំ បុច្ឆតិ គិលានាតិ បដិវេទេហីតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ខោ សា ភិក្ខុនី សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បច្ចស្សោសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សាឡ្ហោ មិគារនត្តា ពហិទ្វារកោដ្ឋកេ ឋិតោ ហោតិ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ បរិបុច្ឆន្តោ កហំ អយ្យេ អយ្យា សុន្ទរីនន្ទា កហំ អយ្យេ អយ្យា សុន្ទរីនន្ទាតិ ។

---

១ ឱ អន្តេវាសិភិក្ខុនឹ ។ ម. អន្តេវាសឹ ភិក្ខុនឹ ។

បារាជិកទី ១ និទានសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី

ពួកភិក្ខុនីប៉ុណ្ណោះរូបក្មេងជាងសុន្ទរីនន្ទាជាម្ចាស់ ទើបក្រាលអាសនៈសម្រាប់សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងឱកាសកំបាំងភ្នែក (ត្រង់កៀនជញ្ជាំង) ធ្វើឲ្យពួកភិក្ខុនីចាស់ៗដឹងថា សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីអង្គុយជិតពួកភិក្ខុនីក្មេងៗ ធ្វើឲ្យពួកភិក្ខុនីក្មេងៗដឹងថា សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីអង្គុយជិតភិក្ខុនីចាស់ៗ ។ ទើបសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាប្រើមនុស្សឲ្យទៅទូលភត្តកាលដល់ភិក្ខុនីសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ កាលគួរហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ។ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីកំណត់ (ក្នុងចិត្ត) ថា សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាធ្វើភត្តដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ មិនមែនធ្វើដោយការរាប់អានច្រើនប៉ុន្មានទេ គាត់ប្រាថ្នាតែនឹងប្រទុស្តដល់អញ បើប្រសិនជាអញទៅ សំឡេងឆោឡោ (វឹកវរ) មុខជានឹងមានដល់អញ (មិនខាន) គិតហើយក៏បង្គាប់ភិក្ខុនីជាសិស្សថា លោកចូរទៅចុះ ចូរនាំយកបង្ហាន់ (មកឲ្យ) ខ្ញុំផង ម្យ៉ាងទៀតបើមានអ្នកណាសួររកខ្ញុំ ចូរប្រាប់គេថាខ្ញុំឈឺ ។ ឯភិក្ខុនីនោះបានស្តាប់ពាក្យសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីហើយ ក៏ទទួលពាក្យថា ករុណាលោកម្ចាស់ ។ សម័យនោះឯងសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាឈរនៅខាងក្រៅខ្លោងទ្វារ ហើយសួររកសុន្ទរី-នន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឈ្មោះសុន្ទរីនន្ទាទៅឯណា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឈ្មោះសុន្ទរីនន្ទាទៅឯណា ។

ឯវំ វុត្តេ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អន្តេវាសិនី ភិក្ខុនី សាឡ្ហំ មិគារនត្តារំ ឯតទវោច គិលានាវុសោ បិណ្ឌបាតំ នីហរិស្សាមីតិ ។ អថខោ សាឡ្ហោ មិគារនត្តា យំចាហំ(១) ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ភត្តំ អកាសី អយ្យាយ សុន្ទរីនន្ទាយ ការណាតិ មនុស្សេ អាណាបេត្វា ភិក្ខុនីសង្ឃំ ភត្តេន បរិវិសថាតិ វត្វា យេន ភិក្ខុនុបស្សយោ តេនុបសង្កមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី ពហារា-មកោដ្ឋកេ ឋិតា ហោតិ សាឡ្ហំ មិគារនត្តារំ បដិមា-នេន្តី ។ អទ្ទសា ខោ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី សាឡ្ហំ មិគា-រនត្តារំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន ឧបស្សយំ បវិសិត្វា សសីសំ បារុបិត្វា មញ្ចកេ និបជ្ជិ ។ អថខោ សាឡ្ហោ មិគារនត្តា យេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧប-សង្កមិត្វា សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច កិន្តេ អយ្យេ អផាសុ កិស្ស និបន្នាសីតិ ។ ឯវំ ហេតំ អាវុសោ ហោតិ យា អនិច្ឆន្តំ ឥច្ឆតីតិ ។ ក្យាហន្តំ អយ្យេ ន ឥច្ឆិស្សាមិ

---

១ ឥតោ បរំ អត្ថាយាតិ តេសុ បោត្ថកេសុ ទិស្សតិ ។

កាលសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតានិយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុនីជាសិស្សរបស់សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីក៏និយាយពាក្យនេះនឹងសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីឈឺ អាត្មាឯងនឹងនាំយកចង្ហាន់ទៅ(ប្រគេនលោក) ។ លំដាប់នោះ សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាគិតថា អញបានធ្វើភត្តណា (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃ ភត្តនោះអញធ្វើព្រោះហេតុតែសុន្ទរីនន្ទាជាម្ចាស់ (ទេតើ) គិតហើយក៏បង្គាប់ពួកមនុស្សថា អ្នកទាំងឡាយចូរអង្គាសភត្ត (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃចុះ ថាហើយក៏ដើរទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនី ។ លំដាប់នោះឯង សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីឈរខាងក្រៅខ្លោងទ្វារអារាម គយគន់មើលសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ។ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីបានឃើញសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ដើរមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏ស្ទុះចូលទៅកាន់លំនៅហើយដេកលើគ្រែទទូរសម្ពត់រហូតដល់ក្បាល ។ លំដាប់នោះ សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ក៏ចូលសំដៅទៅរកសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់មិនស្រួលសប្បាយឬ ហេតុដូចម្ដេចបានជាសិង ។ ឯសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយតបថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ ស្រីណាប្រាថ្នាគេ ៗ មិនប្រាថ្នាវិញ ហេតុនេះបានជាយ៉ាងនុ៎ះឯង ។ សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាជាបុរសមានតម្រែកក៏និយាយតបថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមែនមិនប្រាថ្នាលោក

អបិចាហំ ឱកាសំ ន លភាមិ តំ ទូសេតុន្តិ អវស្សុតោ អវស្សុតាយ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី ជរាទុព្វលា ចរណាគិលានា សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អវិទូរេ និបន្នា ហោតិ ។ អទ្ទសា ខោ សា ភិក្ខុនី សាឡ្ហំ មិគារនត្តារំ អវស្សុតំ អវស្សុតាយ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តំ ទិស្វាន ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម អយ្យា សុន្ទរីនន្ទា អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយិស្សតីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា សុន្ទរីនន្ទា អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយិស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ តេ[១] ភិក្ខូ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ

---

១ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆាតិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ម្ចាស់ទេ តែថាខ្ញុំមិនបានឱកាសនឹងធ្វើសេវនកិច្ចនឹងលោកម្ចាស់ (ទេតើ) ជាហើយក៏លូកចាប់ពាល់កាយសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ដែលជាស្រីមានតម្រេកដែរ ៗ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុនីមួយរូបជាភិក្ខុនីមានកំឡាំងថយព្រោះជរា ឈឺជើងសិងជិតសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ។ ឯភិក្ខុនីចាស់នោះ បានឃើញពិតនូវសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាដែលមានតម្រេក កំពុងតែលូកចាប់ពាល់កាយសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីដែលមានតម្រេកដែរ លុះឃើញហើយក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា សុន្ទរីនន្ទាជាម្ចាស់មានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរឲ្យបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកមកចាប់ពាល់កាយខ្លួនសោះ ៗ ទើបភិក្ខុនីចាស់នោះដំណាលរឿងនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ៗ ពួកភិក្ខុនីណា ដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច មានសេចក្តីសន្តោស មានសេចក្តីអៀនខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាក្នុងសិក្ខា ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា សុន្ទរីនន្ទាជាម្ចាស់មានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរឲ្យបុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រេក មកស្ទាបអង្អែលកាយខ្លួនទេ ៗ ទើបភិក្ខុនីអម្បាលនោះដំណាលរឿងនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ៗ ឯភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល

កថំ ហិ នាម សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ[២] ភិក្ខវេ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ អថខ្វេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានញ្ចេវ អប្បសាទាយ បសន្នានញ្ច ឯកច្ចានំ អញ្ញថត្តាយាតិ ។ អថខោ ភគវា សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ

---

១ ឱ. ម. សាទិយីតិ ។ ២ ឱ. ម. អននុច្ឆវិយំ ។

បន្ទុះបង្អាប់ថា សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរនឹងឲ្យបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក ស្ទាបអង្អែលកាយខ្លួនសោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ត្រាស់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃហើយទ្រង់សួរបញ្ជាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមានតម្រេក ហើយត្រេកអរនឹងបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក មកស្ទាបអង្អែលកាយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនៃសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីនេះមិនសមគួរ មិនទំនង មិនត្រូវបែប មិនមែនជារបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនគួរធ្វើទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរឲ្យបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក ស្ទាបអង្អែលកាយ (ដូច្នេះ) ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះច្បាស់ជានាំបណ្ដាលឲ្យមនុស្សពួកខ្លះដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យខានជ្រះថ្លានឹងនាំបណ្ដាលមនុស្សពួកខ្លះដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យត្រឡប់ជាកាយមាយចិត្តបាត់ជ្រះថ្លាទៅវិញ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀល

អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ទុប្បោសតាយ មហិច្ឆតាយ អសន្តុដ្ឋតាយ សង្គណិកាយ កោសជ្ជស្ស អវណ្ណំ ភាសិត្វា អនេកបរិយាយេន សុភរតាយ សុបោសតាយ អប្បិច្ឆស្ស សន្តុដ្ឋស្ស សល្លេខស្ស ធុតស្ស បាសាទិកស្ស អបចយស្ស វីរិយារម្ភស្ស វណ្ណំ ភាសិត្វា ភិក្ខូនំ តទនុច្ឆវិកំ តទនុលោមិកំ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនីនំ សិក្ខា-បទំ បញ្ញបេស្សាមិ ទស អត្ថវសេ បដិច្ច សង្ឃសុដ្ឋុ-តាយ សង្ឃផាសុតាយ ទុម្មង្កូនំ ភិក្ខុនីនំ និគ្គហាយ បេសលានំ ភិក្ខុនីនំ ផាសុវិហារាយ ទិដ្ឋធម្មិកានំ អាសវានំ សំវរាយ សម្បរាយិកានំ អាសវានំ បដិឃា-តាយ អប្បសន្នានំ បសាទាយ បសន្នានំ ភិយ្យោភាវាយ សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា វិនយានុគ្គហាយ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

បារាជិកទី ១ និទានសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី

សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីដោយអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់សំដែងទោសនៃបុគ្គលមានសភាពដែលគេចិញ្ចឹមបានដោយក្រម រក្សាដោយក្រម មានសេចក្តីប្រាថ្នាច្រើន មិនសន្តោស ច្រឡូកច្រឡំដោយពួកគណៈ ទំនងសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស ហើយទ្រង់សំដែងសរសើរគុណនៃបុគ្គលមានសភាពដែលគេចិញ្ចឹមងាយ រក្សាងាយ មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស តែងដុសខាត់ចិត្ត កំចាត់បង់នូវកិលេស មានសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនសន្សំនូវកិលេស-វដ្ត ទំនងមានសេចក្តីប្រារព្ធព្យាយាម ដោយអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់សំដែងធម្មីកថាដ៏ល្មមសមគួរ ដល់ការបញ្ញត្តិសិក្ខាបទនោះៗ ចំពោះពួកភិក្ខុ ហើយទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះតថាគតនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទដល់ពួកភិក្ខុនី ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង គឺដើម្បីសេចក្តីល្អដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីការស្រួលដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីញាំញីពួកភិក្ខុនីដែលទ្រុស្តសីល ១ ដើម្បីនៅជាសុខដល់ពួកភិក្ខុនីដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ១ ដើម្បីឃាត់នូវអាសវធម៌ទាំងឡាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ដើម្បីឃាត់នូវអាសវធម៌ទាំងឡាយក្នុងបរលោក ១ ដើម្បីញុំាងពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លា ១ ដើម្បីញុំាងពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បីញុំាងព្រះសទ្ធម្មឲ្យស្ថិតស្ថេរ ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រះវិន័យ(បួនយ៉ាង

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស អធក្ខកំ ឧព្ភ-ជានុមណ្ឌលំ អាមសនំ វា បរាមសនំ វា គហណំ វា ឆុបនំ វា បដិបីឡនំ វា សាទិយេយ្យ អយម្បិ បារា-ជិកា ហោតិ អសំវាសា ឧព្ភជានុមណ្ឌលិកាតិ ។

(២) យា បនាតិ យា យាទិសា យថាយុត្តា យថាជច្ចា យថានាមា យថាគោត្តា យថាសីលា យថាវិហារិនី យថាគោចរា ថេរា វា នវា វា មជ្ឈិមា វា ឯសា វុច្ចតិ យា បនាតិ ។ ភិក្ខុនីតិ ភិក្ខិកាតិ ភិក្ខុនី ភិក្ខាចរិយំ អជ្ឈុបគតាតិ ភិក្ខុនី ភិន្នបដធរាតិ ភិក្ខុនី សមញ្ញាយ ភិក្ខុនី បដិញ្ញាយ ភិក្ខុនី ឯហិ ភិក្ខុនីតិ ភិក្ខុនី តីហិ សរណគមនេហិ ឧបសម្បន្នាតិ ភិក្ខុនី

មានសំវរវិន័យជាដើម)១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានតម្រេក ហើយត្រេកអរនឹងការស្ទាបក្តី អង្អែលក្តី កាន់ក្តី ពាល់ក្តី ឱបរឹតក្តី ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅ នៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ឈ្មោះឧព្ភជានុមណ្ឌលិក (ព្រោះឲ្យបុរសស្ទាបសរីរប្រទេសខាងលើតាំងពីមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅ) ជាស្រីមិនមានសំវាស ។

(២) ត្រង់ពាក្យថា ណាមួយ អធិប្បាយថា (ភិក្ខុនី)ណាមួយ ទោះចាស់ក្តី ក្មេងក្តី កណ្តាលក្តី ដែលប្រកបកម្មយ៉ាងណា មានជាតិយ៉ាងណា មានឈ្មោះយ៉ាងណា មានគោត្រយ៉ាងណា មានសីលយ៉ាងណា មានធម៌ជាគ្រឿងនៅយ៉ាងណា មានគោចរយ៉ាងណា ភិក្ខុនីនោះ ហៅថា ណាមួយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនី សេចក្តីថា ដែលហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកសូម ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកចូលទៅអាស្រ័យនឹងការត្រាច់ទៅដើម្បីសូម ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះទ្រទ្រង់នូវសំពត់ដែលកាត់ដាច់ ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះមានសភាពជាសមណី ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះបានប្តេជ្ញាខ្លួន (ថាជាអ្នកបួស) ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះសម្រេចជាឯហិភិក្ខុនី ហៅថា ភិក្ខុនី **ព្រោះឧបសម្បទាដោយត្រៃសរណគមន៍**

បឋមបារាជិកេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

ភទ្រាតិ ភិក្ខុនី(១) សារាតិ ភិក្ខុនី(២) សេក្ខាតិ ភិក្ខុនី(៣) អសេក្ខាតិ ភិក្ខុនី(៤) សមគ្គេន ឧភតោសង្ឃេន ញត្តិចតុត្ថេន កម្មេន អកុប្បេន ឋានារហេន ឧបសម្បន្នាតិ ភិក្ខុនី តត្រ យាយំ ភិក្ខុនី សមគ្គេន ឧភតោសង្ឃេន ញត្តិចតុត្ថេន កម្មេន អកុប្បេន ឋានារហេន ឧបសម្បន្នា អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អវស្សុតា នាម សារត្តា អបេក្ខវតី(៥) បដិពទ្ធចិត្តា ។ អវស្សុតោ នាម សារត្តោ អបេក្ខវា បដិពទ្ធចិត្តោ ។ បុរិសបុគ្គលោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិតុំ ។ អធក្ខកន្តិ ហេដ្ឋក្ខកំ ។ ឧព្ភជានុមណ្ឌលន្តិ ឧបរិជានុមណ្ឌលំ ។ អាមសនំ នាម អាមដ្ឋមត្តំ ។ បរាមសនំ នាម ឥតោ ចិតោ ច សញ្ចោបនំ ។ គហណំ នាម គហិតមត្តំ ។ ឆុបនំ. នាម

---

១ ឱ. ម. ភទ្រា ភិក្ខុនី ។ ២ ឱ. ម. សារា ភិក្ខុនី ។ ៣ សេក្ខា ភិក្ខុនី ។ ៤ អសេក្ខា ភិក្ខុនី ។ ៥ ឱ. ម. អបេក្ខា ។

បារាជិកទី ១ សិក្ខាបទវិភង្គ

ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាស្រីចំរើន ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះមានធម៌ជាខ្លឹម ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកសិក្សា ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះមិនបាច់សិក្សា ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះឧភតោសង្ឃ(១)ដ៏ព្រមព្រៀងគ្នាឲ្យឧបសម្បទាដោយញត្តិចតុត្ថកម្មវាចាដ៏សមគួរដល់ហេតុឥតមានកម្រើក (អន្តរាយ) បណ្តាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនីណាដែលឧភតោសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាឲ្យឧបសម្បទាដោយញត្តិចតុត្ថកម្មវាចាសមគួរដល់ហេតុឥតមានកម្រើក (អន្តរាយ) ភិក្ខុនីនេះ តថាគតហៅថា ភិក្ខុនីក្នុងសេចក្តីនេះ ។ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីត្រេកអរព្រម លបសំឡឹងមើល មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ហៅថា មានតម្រេក ។ បុរសមានសេចក្តីត្រេកអរព្រម លបសំឡឹងមើល មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ហៅថា បុរសមានតម្រេក ។ មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តីអាចដើម្បីលូកស្ទាបអង្អែលកាយបាន មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែនតិរច្ឆាន ហៅថា បុរសបុគ្គល ។ ពាក្យថា ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក គឺអវយវៈជាខាងក្រោមនៃដងកាំបិត ។ ពាក្យថា ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅ គឺអវយវៈជាខាងលើមណ្ឌលនៃជង្គង់ ។ ដែលហៅថា ស្ទាប គឺគ្រាន់តែប៉ះពាល់ ។ ដែលហៅថា អង្អែល គឺបះបោសអង្អែលខាងនេះផង ខាងនោះផង ។ ដែលហៅថា កាន់ គឺគ្រាន់តែចាប់ ។ ដែលហៅថា ពាល់

---

១ សង្ឃទាំងពីរពួក គឺភិក្ខុសង្ឃ និងភិក្ខុនីសង្ឃ ។

ផុដ្ឋមត្តំ ។ បដិបីឡនំ វា សាទិយេយ្យាតិ អង្គំ គហេត្វា និប្បីឡនំ សាទិយតិ ។ អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម បុរិសោ សីសច្ឆិន្នោ អភព្វោ តេន សរីរពន្ធនេន ជីវិតុំ ឯវមេវ ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស អធក្ខកំ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ អាមសនំ វា បរាមសនំ វា គហណំ វា ឆុបនំ វា បដិបីឡនំ វា សាទិយន្តី អស្សមណី ហោតិ អសក្យធីតា តេន វុច្ចតិ បារាជិកា ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ សំវាសោ នាម សោ តាយ សទ្ធឹ នត្ថិ តេន វុច្ចតិ អសំវាសាតិ ។

គឺគ្រាន់តែប៉ះត្រូវ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងការឱបរឹត គឺភិក្ខុនីត្រេកអរនឹងការចាប់ខ្លួនឱបរឹត ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺតថាគតប្រៀបផ្ទឹមគ្នានឹងពួកភិក្ខុនីមានហើយក្នុងកាលមុន ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក អធិប្បាយថា បុរសដែលដាច់ក្បាលមិនអាចដើម្បីរស់នៅ ដោយការតភ្ជាប់សរីរនោះវិញ យ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលមានដម្រេកកាលបើចូលចិត្តនឹងស្ទាបក្តី អង្អែលក្តី កាន់ក្តី ពាល់ក្តី ឱបរឹតក្តី ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ នៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែនជាសក្យធីតាឡើយ ភិក្ខុនីនោះ តថាគតហៅថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ដោយហេតុនោះឯង ។ ពាក្យថា ជាស្រីមិនមានសំវាស សេចក្តីថា ដែលហៅថា សំវាស (នោះ) គឺសង្ឃកម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សភាពជាបុគ្គលមានសិក្ខាស្មើគ្នា នេះហៅថា សំវាស សំវាសនោះមិនមានមួយអន្លើដោយភិក្ខុនីនោះទេ ព្រោះហេតុដូច្នោះ ទើបតថាគតហៅថា ជាស្រីមិនមានសំវាស (គឺមិនមានកិរិយាប្រួប្រួមជាមួយនឹងសង្ឃ) ។

(៣) ឧភតោ អវស្សុតេ អធក្ខកំ ឧព្ភជានុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ កាយេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កាយបដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កាយបដិពទ្ធេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤) ឧព្ភក្ខកំ អធោជានុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កាយេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

បារាជិកទី ១ បទភាជនីយ

(៣) កាលបើជនទាំងពីរ[១] (គឺភិក្ខុនីនឹងបុរស) មានតម្រេកដូចគ្នា ហើយភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយកាយ ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយដោយកាយ (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤) ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ[២] ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

---

១ តាំងពីបទលេខ ៣ ដល់លេខ ៤ និយាយអំពីជនទាំងពីរ គឺភិក្ខុនី នឹងបុរសត្រេកអរដូចគ្នា ។

២ បានជាត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ព្រោះត្រេកអរទាំងពីរខាង គឺទាំងភិក្ខុនី ទាំងបុរស ។

កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៥) ឯកតោ អវស្សុតេ អធក្ខកំ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល (ភិក្ខុនី)ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៥) កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង[១] (គឺតែភិក្ខុនីម្ខាង) ហើយភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយដោយកាយ ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះទៅ ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយ

---

១ តាំងពីបព្វលេខ ៥ ដល់បព្វលេខ ៦ និយាយអំពីការត្រេកអរតែម្ខាង គឺតែខាងភិក្ខុនី ។

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៦) ឧព្ភក្ខកំ អធោជាណុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយបដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយបដិពទ្ធេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៧) ឧភតោ អវស្សុតេ យក្ខស្ស វា បេតស្ស វា បណ្ឌកស្ស វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហស្ស វា អធក្ខកំ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ

វត្ថុដែលសម្រាប់បោះបុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីបុរុសស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបុសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦) ភិក្ខុនីបុរុសស្ទាបកាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដង់កាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ[១] ។ ភិក្ខុនីបុរុសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីបុរុសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីបុរុសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីបុរុសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីបុរុសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីបុរុសស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបុសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៧) កាលបើជនទាំងពីរខាង (គឺភិក្ខុនីនិ៍ងយក្សជាដើម) មានតម្រេកដូចគ្នា ហើយភិក្ខុនីស្ទាបកាយ ដោយកាយ ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ របស់យក្សក្តី ប្រេតក្តី

១ បានជាត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រោះត្រេកអរតែម្ខាង គឺតែខាងភិក្ខុនី ។

អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៨) ឧព្ភក្ខកំ អធោជាណុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ហើយក្តី តិរច្ឆានដែលមានកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះប្ហុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះប្ហុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះប្ហុសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះប្ហុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨) ភិក្ខុនីស្ទាបកាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបកាយដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះប្ហុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះប្ហុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះប្ហុសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះប្ហុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៩) ឯកតោ អវស្សុតេ អធក្ខកំ ឧព្ភជានុមណ្ឌ-
លំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
កាយេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
កាយបដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
កាយបដិពទ្ធេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាម-
សតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(១០) ឧព្ភក្ខកំ អធោជានុមណ្ឌលំ កាយេន
កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយេន
កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
កាយបដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ក-
ដស្ស ។ កាយបដិពទ្ធេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ

(៩) កាលបើមានតម្រេកតែម្នាក់ (គឺខាងភិក្ខុនីតែម្នាក់) ហើយ ភិក្ខុនីស្ទាបកាយ (របស់យក្សជាដើម) ដោយកាយរបស់ខ្លួន ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១០) ភិក្ខុនីស្ទាបកាយដោយកាយខាងលើតាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាប

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(១១) អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តិយា អសាទិយន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ ខិត្តចិត្តាយ វេទនដ្ដាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បឋមបារាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

កាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបុសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបុសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១១) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមិនក្រែង១ មិនមានស្មារតី១ មិនដឹងខ្លួន១ មិនត្រេកអរ១ ឆ្កួត១ មានចិត្តរវើរវាយ ១ វេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បារាជិកទី ១ ចប់ ។

ទុតិយបារាជិកំ

(១២) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី សាឡ្ហេន មិគារនត្តុនា(១) គព្ភិនី ហោតិ ។ យាវ គព្ភោ តរុណោ អហោសិ តាវ ឆាទេសិ ។ បរិបក្កេ គព្ភេ វិព្ភមិត្វា វិជាយិ ។ ភិក្ខុនិយោ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ សុន្ទរីនន្ទា ខោ អយ្យេ អចិរវិព្ភន្តា វិជាតា កច្ចិ នោ សា ភិក្ខុនីយេវ សមានា គព្ភិនីតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ។ កិស្ស បន ត្វំ អយ្យេ ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនឹ នេវ អត្តនា បដិចោទេសិ ន គណស្ស អារោចេសីតិ ។ យោ ឯតិស្សា អវណ្ណោ មយ្ហេសោ អវណ្ណោ យា ឯតិស្សា អកិត្តិ មយ្ហេសា អកិត្តិ យោ ឯតិស្សា អយសោ មយ្ហេសោ អយសោ យោ

១ មិគារនត្តុនា សទ្ធិន្តិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

បារាជិកទី ២

(១២) សម័យនោះ ព្រះសព្វញ្ញុពុទ្ធដ៏មានជោគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមានគភ៌ដោយសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ។ កាលគភ៌ខ្ចីនៅឡើយ ក៏អាចបិទបាំងទុកបាន ។ លុះគភ៌ (នោះ) ចាស់ (ជិតគ្រប់ខែ) ភិក្ខុនីនោះក៏សឹកទៅហើយសម្រាលកូន ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សុន្ទរីនន្ទា សឹកទៅមិនទាន់បានយូរប៉ុន្មាន ក៏សម្រាល (កូនភ្លាម) សុន្ទរីនន្ទានោះ មានគភ៌តាំងអំពីនៅជាភិក្ខុនីនៅឡើយទេឬ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយតបថា យ៉ាងហ្នឹងហើយ លោកម្ចាស់ ។ ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនោះ ក៏និយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ (បើ) លោកម្ចាស់ដឹងថា ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ចុះហេតុដូចម្ដេចបានជាលោកម្ចាស់មិនចោទដោយខ្លួនឯង ទាំងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ ។ ឯថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏និយាយថា ទោសណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរីនន្ទានុ៎ះ ទោសនោះនឹងមានដល់ខ្ញុំ កេរ្តិ៍អាក្រក់ណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរីនន្ទានុ៎ះ កេរ្តិ៍អាក្រក់នោះនឹងមានដល់ខ្ញុំ សេចក្តីអាប់យស[1]ណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរីនន្ទានុ៎ះ សេចក្តីអាប់យសនោះនឹងមានដល់ខ្ញុំ សេចក្តីសូន្យលាភ

---

១ អដ្ឋកថា ថា សេចក្តីវិបត្តិចាកបរិវារ ឬដំនៀលក្នុងទីកំបាំងមុខ ។

ឯតិស្សា អលាភោ មយ្ហំសោ អលាភោ ក្យាហំ អយ្យេ
អត្តនោ អវណ្ណំ អត្តនោ អកិត្តឹ អត្តនោ អយសំ អត្ត-
នោ អលាភំ បរេសំ អារោចេស្សាមីតិ ។ យា តា ភិក្ខុ-
និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបា-
ចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ជានំ បារាជិ-
កំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនឹ នេវ អត្តនា បដិចោទេស្សតិ
ន គណស្ស អារោចេស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុ-
និយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ
ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ
ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ធម្មឹ
កថំ កត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនី ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនឹ នេវ
អត្តនា បដិចោទេតិ[១] ន គណស្ស អារោចេតីតិ[២] ។
សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម
ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ
អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនឹ នេវ អត្តនា បដិចោទេស្សតិ ន

---

១ ឱ. ម. បដិចោទេសិ ។ ២ ឱ. ម. អារោចេសីតិ ។

ណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរីនន្ទានុ៎ះ សេចក្តីសូន្យលាភនោះនឹងមាន
ដល់ខ្ញុំ (មិនខាន) បពិត្រលោកម្ចាស់ (បើដូច្នេះ) ខ្ញុំនឹងប្រាប់ទោសរបស់ខ្លួន
កេរ្តិ៍អាក្រក់របស់ខ្លួន សេចក្តីអាប់យសរបស់ខ្លួន សេចក្តីសូន្យលាភរបស់ខ្លួន
ដល់ពួកជនដទៃដូចម្តេចបាន ។ ពួកភិក្ខុនីណាដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់
ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ដឹងថា ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ មិនគួរនឹងមិន
ចោទដោយខ្លួនឯង នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈសោះ ។ លំដាប់នោះ
ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនោះ ដំណាលរឿងនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ
ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ត្រាស់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃទ្រង់សំដែង
ធម្មីកថា ហើយទ្រង់សួរបញ្ជាក់ពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីដឹងថា ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ មិនចោទដោយខ្លួនឯង
នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀល
ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីដឹងថា ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបារាជិក
ហើយ មិនគួរនឹងមិនចោទដោយខ្លួនឯង នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈទេ

គណស្ស អារោចេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ អថខ្វេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានញ្ចេវ អប្បសាទាយ បសន្នានញ្ច ឯកច្ចានំ អញ្ញថត្តាយាតិ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនឹ នេវ អត្តនា បដិចោទេយ្យ ន គណស្ស អារោចេយ្យ យទា ច សា ឋិតា វា អស្ស ចុតា វា នាសិតា វា អវសដា វា សា បច្ឆា ឯវំ វទេយ្យ បុព្វេវាហំ អយ្យេ អញ្ញាសឹ ឯតំ ភិក្ខុនឹ ឯវរូបា ច ឯវរូបា ច សា ភគិនីតិ នោ ច ខោ អត្តនា បដិចោទេស្សំ ន គណស្ស អារោចេស្សន្តិ អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកាតិ ។

(១៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ

បារាជិកទី ២ សេចក្ដីបញ្ញត្តិ

នែភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទឹងមិនមែននាំឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយនោះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះច្បាស់ជានាំបណ្ដាលឲ្យមនុស្សពួកខ្លះដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យខានជ្រះថ្លា ទឹងនាំបណ្ដាលពួកមនុស្សខ្លះដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យត្រឡប់ជាទាស់ចិត្តបាត់ជ្រះថ្លាទៅវិញ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយដឹងថា ភិក្ខុនីផងគ្នាត្រូវអាបត្តិបារាជិក ហើយមិនចោទដោយខ្លួនឯងទឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ កាលណាបើភិក្ខុនីនោះស្ថិតនៅក្ដី ច្យុតហើយក្ដី វិនាសហើយក្ដី បៀសទៅកាន់លទ្ធិដទៃហើយក្ដី ទោះភិក្ខុនីដែលដឹងរឿងនោះ និយាយយ៉ាងនេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំបានដឹង(រឿង)ភិក្ខុនីនោះថា នាងនោះមានសភាពយ៉ាងនេះមួយ យ៉ាងនេះមួយ ក្នុងកាលមុនដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានចោទចំពោះខ្លួនឯង ទឹងមិនបានប្រាប់ដល់ពួកគណៈទេ ដូច្នេះភិក្ខុនីនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ឈ្មោះវជ្ជបដិច្ឆាទិក (ព្រោះជួយបិទបាំងទោសគេ) ជាស្រីមិនមានសំវាស ។

(១៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌនេះ ។ ដែលហៅថា ដឹង គឺភិក្ខុនីដឹងខ្លួនឯងក្ដី

អញ្ញេ វា តស្សា អារោចេន្តិ សា វា អារោចេតិ ។ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នន្តិ អដ្ឋន្នំ បារាជិកានំ អញ្ញតរំ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នំ ។ នេវ អត្តនា បដិចោទេយ្យាតិ ន សយំ ចោទេយ្យ ។ ន គណស្ស អារោចេយ្យាតិ ន អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ អារោចេយ្យ ។

(១៦) យទា ច សា ឋិតា វា អស្សាតិ ឋិតា នាម សលិង្គេ ឋិតា វុច្ចតិ ។ ចុតា នាម កាលង្ក-តា[១] វុច្ចតិ ។ នាសិតា នាម សយំ វា វិព្ភន្តា ហោតិ អញ្ញេហិ[២] វា នាសិតា ។ អវស្សដា នាម តិត្ថាយតនំ សង្កន្តា វុច្ចតិ ។

(១៧) សា បច្ឆា ឯវំ វទេយ្យ បុព្វេវាហំ អយ្យេ អញ្ញាសឹ ឯតំ ភិក្ខុនឹ ឯវរូបា ច ឯវរូបា ច សា ភគិ-នីតិ នោ ច ខោ អត្តនា បដិចោទេស្សន្តិ ន សយំ ចោទេស្សំ ។ ន គណស្ស អារោចេស្សន្តិ ន អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ អារោចេស្សំ ។

---

១ ឱ. ម. កាលំ កតា ។ ២ អញ្ញាហីតិ ព្រហ្មាក់ ១ និ ។

មានពួកអ្នកដទៃមកប្រាប់ដល់ភិក្ខុនីនោះក្តី ភិក្ខុនីដែលត្រូវបារាជិកនោះប្រាប់ក្តី ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក អធិប្បាយថា បណ្តាបារាជិកទាំង ៨ (ដឹងថា) ត្រូវបារាជិកណាមួយ ។ ពាក្យថា មិនចោទដោយខ្លួនឯង គឺមិនប្តឹង (ជំនុំសង្ឃ) នឹងខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ គឺមិនប្រាប់ដល់ពួកភិក្ខុនីឯទៀត ។

(១៤) ត្រង់ពាក្យថា កាលណាបើភិក្ខុនីនោះស្ថិតនៅក្តី គឺដែលហៅថា ស្ថិតនៅ បានដល់ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងភេទនៃខ្លួនដដែល ។ ដែលហៅថា ច្យុត គឺធ្វើកាលកិរិយាស្លាប់ទៅហើយ ។ សឹកខ្លួនឯងក្តី ពួកភិក្ខុនីឯទៀតឲ្យវិនាសក្តី ហៅថា វិនាសហើយ ។ ចៀសទៅកាន់លទ្ធិតិត្ថិយ ហៅថា ចៀសទៅកាន់លទ្ធិដទៃ ។

(១៥) ត្រង់ពាក្យថា ទោះភិក្ខុនីដែលដឹងរឿងនោះនិយាយយ៉ាងនេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោកជាម្ចាស់ ខ្ញុំបានដឹង (រឿង) ភិក្ខុនីនោះថា នាងនោះមានសភាពយ៉ាងនេះមួយ យ៉ាងនេះមួយ ក្នុងកាលមុនដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានចោទចំពោះខ្លួនឯង សោបក្តីថា ខ្ញុំមិនបានប្តឹង (ជំនុំសង្ឃ) នឹងខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ខ្ញុំមិនបានប្រាប់ដល់ពួកគណៈ អធិប្បាយថា ខ្ញុំមិនប្រាប់ដល់ពួកភិក្ខុនីដទៃឡើយ ។

ទុតិយបារាជិកេ អនាបត្តិភាគេ

(១៦) អយម្បីតិ បុរិមំ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម បណ្ឌុបលាសោ ពន្ធនា បវុត្តោ[១] អភព្វោ ហរិតត្តាយ ឯវមេវ ភិក្ខុនី ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនឹ នេវ អត្តនា បដិចោទេស្សាមិ ន គណស្ស អារោចេស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អស្សមណី ហោតិ អសក្យធីតា តេន វុច្ចតិ បារាជិកា ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខតា ឯសោ សំវាសោ នាម សោ តាយ សទ្ធឹ នត្ថិ តេន វុច្ចតិ អសំវាសាតិ ។

(១៧) អនាបត្តិ សង្ឃស្ស ភណ្ឌនំ វា កលហោ វា វិគ្គហោ វា វិវាទោ វា ភវិស្សតីតិ នារោចេតិ សង្ឃភេទោ វា សង្ឃរាជិ វា ភវិស្សតីតិ នារោចេតិ

---

១ បមុត្តោតិបិ បាឋោ ។

បារាជិកទី ២ ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(១៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី តថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងពួកភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកមុន ៗ ៗ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក អធិប្បាយថា ធម្មតាស្លឹកឈើទុំដែលជ្រុះផុតអំពីទងហើយ មិនគួរលូតលាស់ឡើងវិញបាន មានគួរនាយ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលដឹងថា ភិក្ខុនីផងគ្នាត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ គ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញមិនចោទចំពោះខ្លួនឯង អញមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈដូច្នេះ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែនជាធីតារបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យត្រកូលឡើយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុនីនោះបានជាតថាគតហៅថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ៗ ពាក្យថា មិនមានសំវាស អធិប្បាយថា ដែលហៅថា សំវាស (នោះ) គឺសង្ឃកម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សភាពជាបុគ្គលមានសិក្ខាស្មើគ្នា នេះហៅថា សំវាស សំវាសនុ៎ះមិនមានជាមួយនឹងភិក្ខុនីនោះ ព្រោះហេតុដូច្នោះ បានជាតថាគត ហៅថា ជាភិក្ខុនីមិនមានសំវាស ៗ

(១៧) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៨យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ព្រោះគិតថា សេចក្តីកហេតុក្តី សេចក្តីឈ្លោះប្រកែកក្តី សេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងគ្នាក្តី សេចក្តីវិវាទក្តី នឹងកើតមានដល់សង្ឃ១ មិនប្រាប់ព្រោះគិតថា សង្ឃបែកបាក់គ្នា ឬសេចក្តីប្រេះឆានៃសង្ឃនឹងកើតមាន១

អយំ កក្ខឡា ផរុសា ជីវិតន្តរាយំ វា ព្រហ្មចរិយន្ត·រាយំ វា ករិស្សតីតិ នារោចេតិ អញ្ញា បដិរូបា ភិក្ខុនិ·យោ អបស្សន្តី នារោចេតិ ន ឆាទេតុកាមា នារោចេតិ បញ្ញាយិស្សតិ សកេន កម្មេនាតិ នារោចេតិ ឧម្មត្តិ·កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ទុតិយបារាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

មិនប្រាប់ព្រោះគិតថា ភិក្ខុនីនេះកោងកាចកាក្រក់ក្រែងនឹងធ្វើអន្តរាយដល់ជីវិត ឬអន្តរាយដល់ព្រហ្មចរិយធម៌ ១ ភិក្ខុនីនោះមិនទាន់ឃើញពួកភិក្ខុនីឯទៀតដ៏សមគួរទើបមិនប្រាប់ ១ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងបិទបាំងមិនប្រាប់ ១ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ព្រោះគិតថា ភិក្ខុនីនោះនឹងប្រាកដដោយកម្មជារបស់ខ្លួន (មិនខាន) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តតិយបារាជិកំ

[១៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ អរិដ្ឋំ ភិក្ខុំ គទ្ធពាធិបុព្វំ អនុវត្តតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ អរិដ្ឋំ ភិក្ខុំ គទ្ធពាធិបុព្វំ អនុវត្តិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ អរិដ្ឋំ គទ្ធពាធិបុព្វំ អនុវត្តតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ អរិដ្ឋំ គទ្ធពាធិបុព្វំ អនុវត្តិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ

បារាជិកទី ៣

(១៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុឈ្មោះអរិដ្ឋ ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់ត្មាតដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ចុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងប្រព្រឹត្តតាមអរិដ្ឋភិក្ខុ ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់ត្មាតដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តតាមអរិដ្ឋភិក្ខុ ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់ត្មាតដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងប្រព្រឹត្តតាមអរិដ្ឋភិក្ខុ ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់ត្មាត ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនាទរំ អប្បដិការំ អកតសហាយំ តមនុវត្តេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា ឯសោ ខោ អយ្យេ ភិក្ខុ សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តោ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនាទរោ អប្បដិការោ អកតសហាយោ មាយ្យេ ឯតំ ភិក្ខុំ អនុវត្តីតិ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា ឧក្ខិត្តានុវត្តិកាតិ ។

(១៩) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សមគ្គោ នាម

បួសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នែលោកម្ចាស់ លោកកុំប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ភិក្ខុនីនោះកាលភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយឲ្យយ៉ាងនេះ នៅតែប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ បើភិក្ខុនីនោះកាលត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បាននោះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក៏ត្រូវបារាជិក ឈ្មោះឧក្ខិត្តានុវត្តិក (ព្រោះប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ត) ជាស្រីមិនមានសំវាស ។

(១៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌនេះរួចហើយ ។ សង្ឃដែលមានសំវាសស្មើគ្នា

តតិយបារាជិកេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

សង្ឃោ សមានសំវាសកោ សមានសីមាយំ ឋិតោ ។ ឧក្ខិត្តោ នាម អាបត្តិយា អទស្សនេ(១) វា អប្បដិកម្មេ(២) វា អប្បដិនិស្សគ្គេ(៣) វា ឧក្ខិត្តោ ។ ធម្មេន វិនយេនាតិ យេន ធម្មេន យេន វិនយេន ។ សត្ថុសាសនេនាតិ ជិនសាសនេន ពុទ្ធសាសនេន ។ អនាទរោ នាម សង្ឃំ វា គណំ វា បុគ្គលំ វា កម្មំ វា នាទិយតិ ។ អប្បដិការោ នាម ឧក្ខិត្តោ អនោសារិតោ ។ អកតសហាយោ នាម សមានសំវាសកា ភិក្ខូ វុច្ចន្តិ កតសហាយា សោ តេហិ សទ្ធឹ នត្ថិ តេន វុច្ចតិ អកតសហាយោតិ ។ តមនុវត្តេយ្យាតិ យំទិដ្ឋិកោ សោ(៤) ហោតិ យំខន្តិកោ យំរុចិកោ សាបិ តំទិដ្ឋិកា ហោតិ តំខន្តិកា តំរុចិកា ។

១-២-៣ ឧភោបិយមរម្មបោត្ថកេសុ ឥមេ បាឋា តតិយាវិភត្តិរសេន គតា ។ ៤ សោ យំ ទិដ្ឋិកោតិ ឯវំ កមេន ភវិតព្វំ ។

ស្ថិតនៅក្នុងសីមាស្មើគ្នា ឈ្មោះថា ព្រមព្រៀងគ្នា ។ ភិក្ខុដែលឈ្មោះថា សង្ឃលើកវត្តហើយ គឺភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្តី ព្រោះមិនធ្វើតបអាបត្តិក្តី[១] ព្រោះមិនលះបង់ (ទិដ្ឋិអាក្រក់) ក្តី ។ ពាក្យថា តាមធម៌ តាមវិន័យ គឺតាមធម៌ឯណា តាមវិន័យឯណា ។ ពាក្យថា តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះជិនស្រី គឺតាមពុទ្ធសាសនា ។ ដែលហៅថា មិនអើពើ គឺភិក្ខុមិនអើពើនឹងសង្ឃក្តី គណក្តី បុគ្គលក្តី កម្មក្តី ។ ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តហើយ មិនហៅបួលពួក ឈ្មោះថា ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ។ ដែលហៅថា មិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ គឺភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសំវាសស្មើគ្នា តថាគតហៅថាមានការរួបរួមជាមួយគ្នា ការរួបរួមជាមួយគ្នានោះមិនមានមួយអន្លើដោយភិក្ខុទាំងឡាយនោះទេ ហេតុនោះ ភិក្ខុនោះទើបតថាគតហៅថា ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ ។ ពាក្យថា ប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុនោះមានទិដ្ឋិយ៉ាងណា មានសេចក្តីចូលចិត្តយ៉ាងណា មានសេចក្តីគាប់ចិត្តយ៉ាងណា ភិក្ខុនីនោះក៏មានទិដ្ឋិយ៉ាងនោះ មានសេចក្តីចូលចិត្តយ៉ាងនោះ មានសេចក្តីគាប់ចិត្តយ៉ាងនោះដែរ ។

---

១ ដឹងថាត្រូវអាបត្តិហើយ ៗ មិនសំដែងអាបត្តិនោះ ។

(២០) សា ភិក្ខុនីតិ យា សា ឧក្ខិត្តានុវត្តិកា ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា បស្សន្តិ យា សុណន្តិ តាហិ វត្តព្វា ឯសោ ខោ អយ្យេ ភិក្ខុ សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តោ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសា-សនេន អនាទរោ អប្បដិការោ អកតសហាយោ មាយ្យេ ឯតំ ភិក្ខុំ អនុវត្តីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈំបិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វា ឯសោ ខោ អយ្យេ ភិក្ខុ សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តោ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនាទរោ អប្បដិការោ អកតសហា-យោ មាយ្យេ ឯតំ ភិក្ខុំ អនុវត្តីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា

(២០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តហើយនោះ ។ ពាក្យថា ដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ភិក្ខុនីឯណាឮ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះថា នែលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នែលោកម្ចាស់ លោកកុំប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយអស់វារគំរប់ពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ឯទៀត) ឮហើយមិននិយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ត្រូវសង្ឃទាញភិក្ខុនីនោះមកកាន់ទីកណ្តាលសង្ឃ ហើយនិយាយថា នែនាងភិក្ខុនី ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នែនាងភិក្ខុនី នាងកុំប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ។ ត្រូវសង្ឃនិយាយឲ្យភិក្ខុនីនោះ

តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២១) សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសា-សនេន អនាទរំ អប្បដិការំ អកតសហាយំ តមនុ-វត្តតិ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនាទរំ អប្បដិការំ អកតសហាយំ តមនុវត្តតិ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស

អស់ការជាគំរប់ពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់ការជាគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២១) ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធី (ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនោះ) យ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្តៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនោះដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ត តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ សង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន មិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្តនោះទេ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះភិក្ខុនីសង្ឃជាម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ សង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន មិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្តនោះ ។ ឥឡូវនេះ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះ

បដិនិស្សជ្ជាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សជ្ជាយ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ សមនុភដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សជ្ជាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(២២) ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។

(២៣) អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម បុថុសិលា ទ្វេធា ភិន្នា អប្បដិសន្ធិកា ហោតិ ឯវមេវ ភិក្ខុនី យាវតតិយំ សមនុភាសិយមានា អប្បដិនិស្សជ្ជន្តី អស្សមណី ហោតិ អសក្យធីតា តេន វុច្ចតិ

ចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈបីដងផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីហើយ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(២២) ភិក្ខុនីនោះត្រូវទុក្កដ ក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាទាំងឡាយពីរ ត្រូវអាបត្តិបារាជិកក្នុងពេលចប់កម្មវាចា ។

(២៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី តថាគតពោលប្រៀបធៀបនឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកមុន ៗ ។ ពាក្យថា ត្រូវបារាជិក សេចក្តីថា ថ្មដ៏ក្រាស់ដែលបែកជាពីរចំណែកហើយជាធម្មជាតិតផ្សាប់វិញមិនបាន មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីអស់វារៈគំរប់បីដងហើយនៅមិនលះបង់ ក៏មិនមែនជាសមណី[១] មិនមែនជាធីតារបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យត្រកូល ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះដែរ

---

១ សមណស្រី ហៅថា សមណី ។

បារាជិកា ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ សំវាសោ នាម សោ តាយ សទ្ធឹ នត្ថិ តេន វុច្ចតិ អសំវាសាតិ ។

(២៨) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៩) អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិនិស្សជ្ជន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តតិយបារាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

ហេតុនោះ ទើបតថាគតហៅភិក្ខុនីនោះថា ត្រូវបារាជិក ។ ពាក្យថា គ្មានសំវាស ដែលហៅថា សំវាស គឺកម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា ការសិក្សាស្មើគ្នា នេះឈ្មោះថា សំវាស សំវាសនោះមិនមានជាមួយនឹងភិក្ខុនីនោះទេ ហេតុនោះ ទើបតថាគតហៅភិក្ខុនីនោះថា មិនមានសំវាស ។

(២៨) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៩) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនី (ដែលសង្ឃ) មិនស្រូតសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីបានលះបង់ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បារាជិកទី ៣ ចប់ ។

ចតុត្ថបារាជិកំ

[២៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថគ្គហណំបិ សាទិយន្តិ សង្ឃាដិកណ្ណគ្គហណំបិ សាទិយន្តិ សន្តិដ្ឋន្តិបិ សល្លបន្តិបិ សង្កេតំបិ គច្ឆន្តិ បុរិសស្សបិ អព្ភាគមនំ សាទិយន្តិ ឆន្នំបិ អនុបវិសន្តិ កាយំបិ តទត្ថាយ ឧបសំហរន្តិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថគ្គហណំបិ សាទិយិស្សន្តិ សង្ឃាដិកណ្ណគ្គហណំបិ សាទិយិស្សន្តិ សន្តិដ្ឋិស្សន្តិបិ សល្លបិស្សន្តិបិ សង្កេតំបិ គច្ឆិស្សន្តិ បុរិសស្សបិ អព្ភាគមនំ សាទិយិស្សន្តិ ឆន្នំបិ អនុបវិសិស្សន្តិ កាយំបិ តទត្ថាយ ឧបសំហរិស្សន្តិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា

បារាជិកទី ៤

(២៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ភិក្ខុនីពួក ៦ នាក់) មានសេចក្តីត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ នឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីខ្លះ របស់បុរសដែលមានតម្រេក ឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីបិទបាំងខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀលបន្ទុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ ត្រេកអរនឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីខ្លះ របស់បុរសបុគ្គលដែលត្រេកត្រអាល ឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមាន

ភិក្ខុនិយោ អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថគ្គហណំបិ សាទិយន្តិ សង្ឃាដិកណ្ណគ្គហណំបិ សាទិយន្តិ សន្តិដ្ឋន្តិបិ សល្លបន្តិបិ សង្កេតំបិ គច្ឆន្តិ បុរិសស្សបិ អព្ភាគមនំ សាទិយន្តិ ឆន្នំបិ អនុបវិសន្តិ កាយំបិ តទត្ថាយ ឧបសំហរន្តិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថគ្គហណំបិ សាទិយិស្សន្តិ សង្ឃាដិកណ្ណគ្គហណំបិ សាទិយិស្សន្តិ សន្តិដ្ឋិស្សន្តិបិ សល្លបិស្សន្តិបិ សង្កេតំបិ គច្ឆិស្សន្តិ បុរិសស្សបិ អព្ភាគមនំ សាទិយិស្សន្តិ ឆន្នំបិ អនុបវិសិស្សន្តិ កាយំបិ តទត្ថាយ ឧបសំហរិស្សន្តិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថគ្គហណំ វា សាទិយេយ្យ សង្ឃាដិកណ្ណគ្គហណំ វា សាទិយេយ្យ

បារាជិកទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

តម្រេកត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ ត្រេកអរនឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីខ្លះ របស់បុរសបុគ្គលដែលត្រេកត្រអាលឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹងបុរសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ ត្រេកអរនឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីខ្លះ របស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក ឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹងបុរសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានតម្រេក ហើយត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃក្តី ត្រេកអរនឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីក្តី របស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក

សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា សង្កេតំ វា គច្ឆេយ្យ បុរិសស្ស វា អព្ភាគមនំ សាទិយេយ្យ ឆន្នំ វា អនុបវិសេយ្យ កាយំ វា តទត្ថាយ ឧបសំហរេយ្យ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា អដ្ឋវត្ថុកាតិ ។

(២៧) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អវស្សុតា នាម សារត្តា អបេក្ខាវតី[1] បដិពទ្ធចិត្តា ។ អវស្សុតោ នាម សារត្តោ អបេក្ខវា បដិពទ្ធចិត្តោ ។ បុរិសបុគ្គលោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិតុំ ។ ហត្ថគ្គហណំ វា សាទិយេយ្យាតិ ហត្ថោ នាម កប្បរំ ឧបាទាយ យាវ អគ្គនខា ។ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ ឧព្ភក្ខកំ អធោជាណុមណ្ឌលំ គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ សង្ឃាដិកណ្ណគ្គហណំ វា សាទិយេយ្យាតិ ឯតស្ស

---

១ ឱ. ម. អបេក្ខវា ។

ឈរជាមួយក្តី ចរចាជាមួយក្តី ទៅកាន់ទីសង្កេតក្តី ត្រេកអរនឹងប្រុស ដើរចូលមកជិតក្តី ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងក្តី ពិចារណាកាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះក្តី ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ភិក្ខុនីនេះក្តី ត្រូវបារាជិក ឈ្មោះអដ្ឋវត្ថុកា (ព្រោះប្រកបដោយវត្ថុ ៨ [១]) រកសំវាសគ្មាន ។

(២៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌនេះរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលត្រេកអរមានសេចក្តីគយគន់រំពៃ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ឈ្មោះថាមានតម្រេក ។ បុរសដែលត្រេកអរគយគន់រំពៃ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ឈ្មោះថាមានតម្រេក ។ មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តីអាចស្ទាបអង្អែលកាយបាន ឈ្មោះថា បុរសបុគ្គល មិនមែនយក្សប្រុស ប្រេតប្រុស តិរច្ឆានឈ្មោលទេ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃក្តី សេចក្តីថា ដែលហៅថា ដៃ គឺរាប់តាំងពីដុំដៃរហូតដល់ចុងក្រចក ។ ភិក្ខុនីត្រេកអរនឹងការចាប់ ខាងលើតាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលជង្គង់ចុះមក ប្រយោជន៍សេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីក្តី គឺភិក្ខុនីត្រេកអរ

---

១ ភិក្ខុនីធ្វើឲ្យកន្លងគ្រប់ទាំង ៨ ។ ទើបត្រូវបារាជិក បើកន្លងតែ ៗ ណាមួយ ហើយដាក់ធុរៈថា លែងឲ្យត្រូវទៀតហើយ ក៏សំដែងអាបត្តិចេញ ដល់ថ្ងៃក្រោយត្រូវទៀតដល់ទៅ ៧ ដងក្តី ក៏មិនជាបារាជិកឡើយ ។

អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ និវត្ថំ វា បារុតំ វា គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ សល្លបេយ្យ វាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ ឋិតា សល្លបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ សង្កេតំ វា គច្ឆេយ្យាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសេន ឥត្ថន្នាមំ ឱកាសំ អាគច្ឆាតិ វុត្តា គច្ឆតិ បទេ បទេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស បុរិសស្ស ហត្ថបាសំ ឱក្កន្តមត្តេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ បុរិសស្ស វា អព្ភាគមនំ សាទិយេយ្យាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស អព្ភាគមនំ សាទិយតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ហត្ថបាសំ ឱក្កន្តមត្តេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ឆន្នំ វា អនុបវិសេយ្យាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ យេន កេនចិ បដិច្ឆន្នំ ឱកាសំ បវិដ្ឋមត្តេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កាយំ វា តទត្ថាយ

បារាជិកទី ៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

នឹងការចាប់សំពត់ដែលស្លៀកក្តី ដែលដណ្តប់ក្តី ប្រយោជន៍នឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ៗ ពាក្យថា ឈរជាមួយក្តី គឺភិក្ខុនីឈរក្នុងហត្ថបាសប្រុស ប្រយោជន៍នឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ៗ ពាក្យថា ចរចាជាមួយក្តី គឺភិក្ខុនីឈរក្នុងហត្ថបាសប្រុសហើយចរចាជាមួយ ប្រយោជន៍នឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ៗ ពាក្យថា ទៅកាន់ទីសង្កេតក្តី គឺភិក្ខុនីដែលប្រុសនិយាយថា លោកចូរមកកាន់ទីឱកាសឈ្មោះនេះដូច្នេះ ប្រយោជន៍ដល់ការសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ហើយក៏ទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ គ្រប់ ៗ ជំហាន លុះចូលទៅដល់ហត្ថបាសប្រុសហើយ ក៏ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ៗ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិតក្តី គឺភិក្ខុនីត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិត ប្រយោជន៍ដល់ការសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះដើរចូលមកដល់ហត្ថបាសកាលណា ក៏ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ៗ ពាក្យថា ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងក្តី គឺភិក្ខុនីគ្រាន់តែចូលទៅកាន់ទីឱកាសដ៏បិទបាំងដោយរបស់ណាមួយ ប្រយោជន៍ដល់ការសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ក៏ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ៗ ពាក្យថា ពិចារណាកាយប្រយោជន៍

ឧបសំហរេយ្យាតិ ឯតស្ស អវស្សុតស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ ឋិតា កាយំ ឧបសំហរតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។

(២៨) អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម តាលោ មត្ថកច្ឆិន្នោ អភព្វោ បុនវិរុឡ្ហិយា ឯវមេវ ភិក្ខុនី អដ្ឋមំ វត្ថុំ បរិបូរេន្តី អស្សមណី ហោតិ អសក្យធីតា តេន វុច្ចតិ បារាជិកា ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ សំវាសោ នាម សោ តាយ សទ្ធឹ នត្ថិ តេន វុច្ចតិ អសំវាសាតិ ។

(២៩) អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តិយា អសាទិយន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ ខិត្តចិត្តាយ វេទនដ្ដាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចតុត្ថបារាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

ដល់អសទ្ធម្មនោះក្តី គឺភិក្ខុនីឈរក្បែរហត្ថបាសប្រុសហើយពិចារណាពង្កាយប្រយោជន៍ដល់ការសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(២៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺភិក្ខុនីនេះឯង តថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីមុនៗ ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក សេចក្តីថា ដើមត្នោតដែលកំបុតចុងមិនគួរដុះឡើងទៀតបាន មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលញុំាងវត្ថុជាគំរប់ ៨ ឲ្យពេញ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែនជាធីតារបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យត្រកូល ក៏មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ហេតុនោះបានជាតថាគតហៅថា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក (ជាអ្នកចាលចាញ់) ។ ពាក្យថា រកសំវាសគ្មាន គឺដែលហៅថា សំវាស បានដល់កម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សេចក្តីសិក្សាស្មើគ្នា នេះឈ្មោះថា សំវាស សំវាសនោះមិនមានជាមួយនឹងភិក្ខុនីនោះទេ ហេតុនោះបានជាតថាគតហៅថា ភិក្ខុនីនោះជាស្រីមិនមានសំវាស ។

(២៩) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមិនក្រែងឲ្យកន្លង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីមិនត្រេកអរ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុនីដែលវេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បារាជិកទី ៤ ចប់ ។

បារាជិកកណ្ឌេ ឧទ្ទេសាវសានំ

(៣០) ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ អដ្ឋ បារាជិកា ធម្មា យេសំ ភិក្ខុនី អញ្ញតរំ វា អញ្ញតរំ វា អាបជ្ជិត្វា ន លភតិ ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ សំវាសំ យថា បុរេ តថា បច្ឆា បារា-ជិកា ហោតិ អសំវាសា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថយ្យា-យោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

បារាជិកកណ្ឌំ និដ្ឋិតំ ។

បារាជិកកណ្ឌ ឧទ្ទេសាវសាន

[៣០] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិបារាជិកទាំងឡាយ ៤ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ បណ្ដាអាបត្តិបារាជិកទាំងឡាយ ៤ នុ៎ះ ភិក្ខុនីណាត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាមួយ ភិក្ខុនីនោះមិនបាននៅរួមជាមួយនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយឡើយ (ព្រោះ) ខ្លួនត្រូវអាបត្តិបារាជិក រកសំវាសគ្មាន កាលអំពីមុន គឺកាលដែលខ្លួននៅជាគ្រហស្ថមានសភាពយ៉ាងណា កាលខាងក្រោយដែលខ្លួនត្រូវបារាជិកហើយ ក៏មានសភាពដូច្នោះដែរ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងរឿងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈគំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងរឿងនុ៎ះហើយ ហេតុនោះបានជានៅស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុករឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

បារាជិកកណ្ឌ ចប់ ។

សត្តរសកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សត្តរស សង្ឃាទិសេសា

ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

បឋមសង្ឃាទិសេសំ

[៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ឧបាសកោ ភិក្ខុនី-សង្ឃស្ស ឧទ្ទោសិតំ ទត្វា កាលកតោ ហោតិ ។ តស្ស ទ្វេ បុត្តា ហោន្តិ ឯកោ អស្សទ្ធោ អប្បសន្នោ ឯកោ សទ្ធោ បសន្នោ ។ តេ បេត្តិកំ សាបតេយ្យំ វិភជឹសុ ។ អថ ខោ សោ អស្សទ្ធោ អប្បសន្នោ តំ សទ្ធំ បសន្នំ ឯតទវោច អម្ហាកំ ឧទ្ទោសិតោ តំ ភាជេមាតិ[១] ។ ឯវំ វុត្តេ សោ សទ្ធោ បសន្នោ តំ អស្សទ្ធំ អប្បសន្នំ ឯតទវោច មាយ្យោ ឯវំ អវច អម្ហាកំ បិតុនា ភិក្ខុនី សង្ឃស្ស ទិន្នោតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ អស្សទ្ធោ

---

១ ឱ ម. ភាជាមាតិ ។

សត្តរសកណ្ឌ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាំង ១៧ នេះឯង

តែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។

សង្ឃាទិសេសទី ១

(៣១) **សម័យនោះ** ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសកម្នាក់ប្រគេនឃ្លាំង (រោងដាក់របស់) ដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ហើយធ្វើមរណកាលទៅ ។ ឧបាសកនោះមានកូនពីរនាក់ ម្នាក់មិនមានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លា ម្នាក់មានសទ្ធាជ្រះថ្លា ។ កូនទាំងពីរនាក់នោះយកសម្បត្តិដែលជារបស់បិតាមកចែកគ្នា ។ ឯបុរសដែលគ្មានសទ្ធាគ្មានជ្រះថ្លានោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះថា ឃ្លាំងរបស់យើងមាន យើងនឹងចែកនូវឃ្លាំងនោះ ។ កាលបើបុរសដែលឥតសទ្ធាឥតជ្រះថ្លានោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ បុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសដែលមិនមានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លានោះថា អ្នកម្ចាស់កុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ ឃ្លាំងនោះបិតាយើងប្រគេនដល់ភិក្ខុនីសង្ឃទៅហើយ ។ បុរសដែលមិនមានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លានិយាយពាក្យនេះ

អប្បសន្នោ តំ សទ្ធំ បសន្នំ ឯកទេសេន អម្ហាកំ ឧទ្ធាសិតោ តំ ការេមាតិ ។ អថវា សោ សទ្ធោ បសន្នោ តំ អស្សទ្ធំ អប្បសន្នំ ឯកទេសេន មាយ្យោ ឯវំ អវច អម្ហាកំ បិតុនា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស និន្ទោតិ ។ តតិយម្បិ ខោ សោ អស្សទ្ធោ អប្បសន្នោ តំ សទ្ធំ បសន្នំ ឯកទេសេន អម្ហាកំ ឧទ្ធាសិតោ តំ ការេមាតិ ។ អថវា សោ សទ្ធោ បសន្នោ សចេ មយ្ហំ ករិស្សតិ អហំបិ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ឧស្សាមីតិ តំ អស្សទ្ធំ អប្ប-សន្នំ ឯកទេសេន ការេមាតិ ។ អថវា សោ ឧទ្ធាសិតោ តេហិ កាដិយមានោ តស្ស អស្សទ្ធស្ស អប្បសន្នស្ស ឆាបុណាំ[១] ។ អថវា សោ អស្សទ្ធោ អប្បសន្នោ ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯកទេសេន និក្ខមថយ្យេ អម្ហាកំ ឧទ្ធាសិតោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ទុល្លទ្ធា ភិក្ខុនី តំ ខុំសំ ឯកទេសេន មាយ្យោ ឯវំ អវច តុម្ហាកំ បិតុនា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស និន្ទោតិ ។ និន្ទោ ច និន្ទោតិ វេហារិតោ

១ ឱ. ម. ឆាបុណាតិ ។

នឹងបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះអស់ការៈពីរដងថា ឃ្លាំងរបស់យើងមាន យើងនឹងចែកនូវឃ្លាំងនោះ ៗ ទើបបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសដែលគ្មានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លានោះថា អ្នកម្ចាសកុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ ឃ្លាំងនោះបិតាយើងប្រគេនដល់ភិក្ខុនីសង្ឃហើយ ៗ បុរសដែលគ្មានសទ្ធាឥតជ្រះថ្លានោះ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះអស់ការៈគំរប់បីដងផងថា ឃ្លាំងរបស់យើងមាន យើងនឹងចែកនូវឃ្លាំងនោះ ៗ លំដាប់នោះ បុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លាក៏គិតថា បើឃ្លាំងនឹងបានមកអញ អញនឹងប្រគេនភិក្ខុនីសង្ឃ ហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសមិនមានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លានោះថា យើងចែកគ្នាចុះ ៗ ឯឃ្លាំងនោះកាលដែលអ្នកទាំងពីរនាក់នោះចែកគ្នា ក៏បានទៅលើកូនដែលមិនមានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លានោះ ៗ ទើបកូនដែលឥតសទ្ធាឥតជ្រះថ្លានោះចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកទាំងឡាយចូរចេញទៅ ឃ្លាំងជារបស់យើងទេ ៗ កាលបើបុរសដែលគ្មានសទ្ធាគ្មានជ្រះថ្លានោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសនោះថា នែអ្នកម្ចាស់ អ្នកកុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ ឃ្លាំងនេះបិតារបស់អ្នកប្រគេនដល់ភិក្ខុនីសង្ឃហើយតើ ៗ ជនទាំងពីរនោះសួរមហាមាត្យជាចៅក្រមថា ឃ្លាំងនោះគេបានប្រគេនភិក្ខុនី

មហាមត្តេ បុច្ឆឹសុ ។ មហាមត្តា ឯវមាហំសុ កោ អយ្យេ ជានាតិ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស និយ្យោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេ មហាមត្តេ ឯតទវោច អភិនុយ្យា(១) តុម្ហេហិ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វា សក្ខឹ ឋបយិត្វា ទានំ ទីយមានន្តិ ។ អថខោ តេ មហាមត្តា សច្ចំ ខោ អយ្យា អាហាតិ តំ ឧទ្ទោសិតំ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អកំសុ ។ អថខោ សោ បុរិសោ បរាជិតោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ អស្សមណិយោ ឥមា មុណ្ឌា ពន្ធកិនិយោ កថំ ហិ នាម អម្ហាកំ ឧទ្ទោសិតំ អច្ឆិន្ទាបេស្សន្តីតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី មហាមត្តានំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ មហាមត្តា តំ បុរិសំ ទណ្ឌាបេសុំ ។ អថខោ សោ បុរិសោ ទណ្ឌិតោ(២) ភិក្ខុនុបស្សយស្ស អវិទូរេ អាជីវកសេយ្យំ ការាបេត្វា អាជីវកេ ឧយ្យោជេសិ ឯតា ភិក្ខុនិយោ អច្ចាវទថាតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី មហាមត្តានំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ មហាមត្តា តំ បុរិសំ ពន្ធាបេសុំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ បឋមំ(៣) ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧទ្ទោសិតំ

---

១ ឱ. ម អបិនយ្យោ ។ ២ ឱ. ប. ទណ្ឌិកោ ។ ៣ ឱ. ម. កថំ ។

សង្ឃហើយប្តុមិនបានប្រគេន (ទេ) ។ មហាមាត្យទាំងឡាយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ មានអ្នកណាដឹងថា ឃ្លាំងនោះគេប្រគេនភិក្ខុនីសង្ឃហើយ (ខ្លះដែរ) ។ កាលបើមហាមាត្យទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយពាក្យនេះនឹងមហាមាត្យទាំងឡាយនោះថា កាលដែលគេឲ្យទាន (នោះ) សឹងមានសមអាងសាក្សីអ្នកទាំងឡាយក៏បានឃើញ បានឮខ្លះដែរ ។ ទើបមហាមាត្យទាំងឡាយនោះនិយាយថា លោកម្ចាស់និយាយពាក្យនេះពិតមែន ហើយក៏វិនិច្ឆ័យឲ្យឃ្លាំងនោះដល់ភិក្ខុនីសង្ឃវិញ ។ ឯបុរសនោះលុះចាញ់គេហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ស្រីផ្កាមាសត្រងោលទាំងនេះមិនមែនជាសមណីទេ មិនសមបើនឹងឲ្យគេដណ្តើមយកឃ្លាំងរបស់យើងសោះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់មហាមាត្យទាំងឡាយ ។ មហាមាត្យទាំងឡាយក៏ពិន័យបុរសនោះ ។ ឯបុរសនោះលុះត្រូវពិន័យហើយ ក៏ឲ្យគេសាងលំនៅអាជីវកក្នុងទីជិតលំនៅភិក្ខុនី ហើយបញ្ជូនពួកអាជីវកទៅដោយពាក្យថា អ្នកទាំងឡាយចូរជេរភិក្ខុនីទាំងឡាយនុ៎ះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់បហាមាត្យទាំងឡាយ ។ មហាមាត្យទាំងឡាយក៏ចាប់ចងបុរសនោះផ្ញើទោស (ដាក់គុក) ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរនឹង (ប្រព្រឹត្តលើសដោយ

បឋមសង្ឃាទិសេសេ បញ្ញត្តិ

អច្ឆិន្ទាបេសុំ ទុតិយម្បិ ទណ្ឌាបេសុំ តតិយម្បិ ពន្ធាបេសុំ ឥទានិ ឃាតាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ឧស្សយវាទិកា វិហរិស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឧស្សយវាទិកា វិហរតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឧស្សយវាទិកា វិហរិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឧស្សយវាទិកា វិហរេយ្យ គហបតិនា វា គហបតិបុត្តេន វា ទាសេន វា កម្មករេន វា[១] អន្តមសោ សមណបរិព្វាជកេនាបិ អយំ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

---

១ ឱ ម. កម្មការេន ។

សង្ឃាទិសេសទី ១ សេចក្ដីបញ្ញត្តិ

ស្ថាន ៣ យ៉ាង) គឺ ១ ឲ្យមហាមាត្យដណ្ដើមយកឃ្លាំងរបស់គេ ២ ឲ្យមហា-មាត្យពិន័យលក់គេ ៣ ឲ្យមហាមាត្យផ្ដើមទោសដាក់គុកគេ ឥឡូវនេះមុខជានឹងឲ្យមហាមាត្យសម្លាប់គេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះ-ដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងពោលពាក្យដោយសេចក្ដីច្រណែន (ប្ដឹងប្ដល់) សោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរនុះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាអ្នកប្ដឹងប្ដល់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរនឹងជាអ្នកប្ដឹងប្ដល់គេទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយជាអ្នកប្ដឹងប្ដល់ពីគហបតិក្ដី កូនគហបតិក្ដី ខ្ញុំគេក្ដី អ្នកធ្វើការងារក្ដី ដោយហោចទៅសូម្បីតែសម-ណបរិព្វាជក ភិក្ខុនីនេះក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្ដេញចេញចាកសង្ឃ ។

[៣៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឧស្សយវាទិកា នាម អឌ្ឌការិកា វុច្ចតិ ។ គហបតិ នាម យោ កោចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ គហបតិបុត្តោ នាម យេ កេចិ[1] បុត្តភាតរោ ។ ទាសោ នាម អន្តោជាតោ ធនក្កីតោ ករមរានីតោ ។ កម្មករោ[2] នាម ភតកោ អាហតកោ ។ សមណបរិព្ពាជកោ នាម ភិក្ខុញ្ច ភិក្ខុនិញ្ច សិក្ខមានញ្ច សាមណេរញ្ច សាមណេរិញ្ច ឋបេត្វា យោ កោចិ បរិព្ពាជកសមាបន្នោ ។ អឌ្ឌំ ករិស្សាមីតិ ទុតិយំ វា បរិយេសតិ គច្ឆតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ឯកស្ស អារោចេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយស្ស អារោចេតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស អឌ្ឌបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[៣៧] បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ សង្ឃោ វ តស្សា

១ ឱ. ម. យោកោចិ ។ ២ ឱ. ម. កម្មការោ ។

(៣២) ត្រង់បទថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងបារាជិកទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ប្តឹងប្តល់ គឺសំដៅយកភិក្ខុនីជាអ្នកក្តី ។ ជនណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ជននោះឈ្មោះថា គហបតិ ។ ដែលហៅថា កូនគហបតិ គឺជនទាំងឡាយណាមួយជាកូននឹងបងប្អូនប្រុស (របស់គហបតិនោះ) ។ ដែលហៅថា ខ្ញុំ គឺខ្ញុំដែលកើតខាងក្នុង ឬខ្ញុំដែលលោះដោយទ្រព្យ ឬមនុស្សឈ្លើយ ដែលគេចាប់បានក្នុងទ័ព ។ ដែលហៅថា អ្នកធ្វើការងារ គឺអ្នកធ្វើការងារស៊ីឈ្នួល អ្នកធ្វើការដឹកនាំគ្រឿងឧបករណ៍ ។ ជនណាមួយដែលបួសក្នុងសំណាក់បរិព្វាជក លើកទុកតែភិក្ខុភិក្ខុនីសិក្ខមានាសាមណេរនិងសាមណេរីចេញ ហៅថា សមណបរិព្វាជក ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងធ្វើគីកើតក្តី ហើយស្វែងរក (គ្នា) ជាគំរប់ពីរក្តី ដើរទៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ប្តឹងទៅក្រមម្តង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ប្តឹងទៅក្រមពីរដង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ សម្រេចក្តី ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៣៣) ត្រង់ពាក្យថា ជាបឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវ(អាបត្តិ)មួយអន្លើដោយការប្រព្រឹត្តិកន្លងវត្ថុ (ជាដម្បូង) មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសនកម្មទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីឯទៀតនាំចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស គឺសង្ឃពិត

អាបត្តិយា មានត្តំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សតិ អព្ភេតិ ន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ន ឯកា ភិក្ខុនី តេន វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ តស្សេវ អាបត្តិនិកាយស្ស នាមកម្មំ អធិវចនំ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេ-សោតិ ។

(៣៨) អនាបត្តិ មនុស្សេហិ អាកឌ្ឍិយមានា គច្ឆតិ អារក្ខំ យាចតិ អនោទិស្ស អាចិក្ខតិ ឧម្មត្តិ-កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ទុតិយសង្ឃាទិសេសំ

(៣៩) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន វេសាលិយំ អញ្ញតរស្ស លិច្ឆវិស្ស បជាបតី អតិចារិនី ហោតិ ។ អថខោ សោ លិច្ឆវី តំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច សាធុ វិរមាហិ អនត្ថំ ខោ តេ ក-រិស្សាមីតិ[១] ។ ឯវំបិ សា វុច្ចមានា ន អាទិយិ ។ តេន

១ ឱ. ម. ករិស្សាមាតិ ។

ភាបឲ្យមានគុ ដើម្បីអាបត្តិនោះ ទឹងទាញអន្តរាបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិឲ្យអញ្ញានបាន ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនប្រមាណ (២-៣រូប) ឲ្យមិនបាន ភិក្ខុនី១រូបក៏ឲ្យមិនបាន ហេតុនោះ បានជាតថាគតហៅពួកអាបត្តិនោះថា សង្ឃា-ទិសេស ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេសជានាមកម្មគឺជាឈ្មោះនៃអាបត្តិនិកាយនោះឯង ព្រោះហេតុនោះ បានជាតថាគតហៅអាបត្តិនិកាយនោះថា សង្ឃាទិសេស ។

(៣៤) ករណីដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីដែលមនុស្សទាំងឡាយគេនាំទៅ ១ ភិក្ខុនីសូមអារក្ខា គឺ (សូមឲ្យរាជការជួយរក្សាការពារ ១ ភិក្ខុនីប្តឹងមិនចំពោះឈ្មោះ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី ២

(៣៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភរិយារបស់ស្តេចលិច្ឆវី១ អង្គប្រព្រឹត្តកន្លងចិត្ត (ប្តី) ។ ទើបស្តេចលិច្ឆវីនោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា អញសុំលើកនាងឯង ចូរនាងឯងលះ (អំពើនោះ) ចេញ ចំអញនឹងធ្វើសេចក្តីវិនាសដល់នាងឯង ។ ស្រីនោះទុកជាស្តេចលិច្ឆវីនោះនិយាយយ៉ាងនេះក៏មិនអើពើឡើយ ។ សម័យនោះឯង

ខោ បន សមយេន វេសាលិយំ(១) លិច្ឆវិគណោ សន្និ-
បតិតោ ហោតិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ
សោ លិច្ឆវី តេ លិច្ឆវយោ ឯតទវោច ឯកំ មេ អយ្យា(២)
ឥត្ថឹ អនុជានាថាតិ ។ កា នាម សាតិ ។ មយ្ហំ
បជាបតី អតិចរតិ តំ ឃាតេស្សាមីតិ ។ ជានាហីតិ ។
អស្សោសិ ខោ សា ឥត្ថី សាមិកោ កិរ មំ ឃាតេតុ-
កាមោតិ វរភណ្ឌំ អាទាយ សាវត្ថឹ គន្ត្វា តិត្ថិយេ ឧប-
សង្កមិត្វា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ តិត្ថិយា ន ឥច្ឆឹសុ បព្វាជេតុំ ។
ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ ភិក្ខុនិយោបិ
ន ឥច្ឆឹសុ បព្វាជេតុំ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឧបសង្កមិត្វា
ភណ្ឌកំ ទស្សេត្វា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
ភណ្ឌកំ គហេត្វា បព្វាជេសិ ។ អថខោ សោ លិច្ឆវី
តំ ឥត្ថឹ គវេសន្តោ សាវត្ថឹ គន្ត្វា ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតំ
ទិស្វា យេន រាជា បសេនទិ កោសលោ តេនុបសង្កមិ
ឧបសង្កមិត្វា រាជានំ បសេនទឹ កោសលំ ឯតទវោច
បជាបតី មេ ទេវ វរភណ្ឌំ អាទាយ សាវត្ថឹ អនុប្បត្តា

---

១ ឱ. ម. វេសាលិយា ។ ២ ឱ. ម. អយ្យោ ។

ដូនជាមានការប្រជុំពួកស្តេចលិច្ឆវីក្នុងក្រុងវេសាលីដោយកិច្ចនីមួយ ៗ ទើបស្តេចលិច្ឆវីនោះបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងស្តេចលិច្ឆវីទាំងឡាយនោះថា នែព្រះអង្គទាំងឡាយ សូមព្រះអង្គទាំងឡាយអនុញ្ញាតស្រីម្នាក់ដល់ខ្ញុំ ។ ស្តេចលិច្ឆវីទាំងឡាយនោះសួរថា ស្រីនោះជាអ្វី ។ ស្តេចលិច្ឆវីនោះឆ្លើយថា ជាប្រពន្ធខ្ញុំ វាក្បត់ចិត្តខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងសម្លាប់វានោះចោល ។ ស្តេចលិច្ឆវីទាំងឡាយនិយាយថា ព្រះអង្គបូរដឹងចុះ ។ ស្រីនោះក៏បានឮពណ៌ដ៏មានថា ប្ដីចង់សម្លាប់អញ ហើយក៏យករបស់ដែលមានដំឡៃទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ចូលទៅរកពួកតិត្ថិយហើយក៏សូមបព្វជ្ជា ។ តិត្ថិយទាំងឡាយមិនចូលចិត្តឲ្យស្រីនោះបួសឡើយ ។ ស្រីនោះចូលទៅរកពួកភិក្ខុនីហើយសូមបព្វជ្ជា (ទៀត) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយក៏មិនចូលចិត្តឲ្យនាងនោះបួសដែរ ។ ស្រីនោះចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បង្ហាញបង្វិចរបស់ហើយសូមបព្វជ្ជា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីទទួលយកបង្វេចរបស់ហើយឲ្យស្រីនោះបួស ។ ឯស្តេចលិច្ឆវីនោះកាលស្វែងរកស្រីនោះ បានទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថីឃើញស្រីនោះបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយក៏ចូលទៅគាល់ស្តេចបសេនទិកោសល លុះចូលទៅដល់ហើយក្រាបទូលពាក្យនេះនឹងព្រះបាទបសេនទិកោសលថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ភរិយារបស់ខ្ញុំ នាំយករបស់មានដំឡៃហើយមកកាន់ក្រុងសាវត្ថីនេះ (ឥឡូវនេះ) សូមព្រះអង្គ

តំ នាហំ អនុជានាមីតិ ។ តេនហិ ភណេ វិចិនិត្វា អាចិក្ខថាតិ ។ ទិដ្ឋា ទេវ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតាតិ ។ សចេ ភណេ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ន សា លព្ភា កិញ្ចិ កាតុំ ស្វាក្ខាតោ ធម្មោ ចរតុ ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។ អថខោ សោ លិច្ឆវី ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ចោរឹ បព្វាជេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស លិច្ឆវិស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ចោរឹ បព្វាជេស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចោរឹ បព្វាជេតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ

១ ឱ. បព្វាជេសីតិ ។

អនុញ្ញាតស្រីនោះឲ្យទាន ។ ស្ដេចមានព្រះរាជឱង្ការថា នែនាយ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកពិនិត្យរក ហើយមកប្រាប់យើងចុះ ។ ស្ដេចលិច្ឆវីនោះទូលថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញស្រីនោះបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយហើយ ។ ស្ដេចមានព្រះឱង្ការថា នែនាយ បើស្រីនោះបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយហើយ អ្នកធ្វើអ្វីតិចតួចដល់ភិក្ខុនីនោះមិនបានទេ ព្រោះថា ធម៌គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ ចូរភិក្ខុនីនោះប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ ។ ទើបស្ដេចលិច្ឆវីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមនឹងបំបួសស្រីជាចោរនោះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពាក្យស្ដេចលិច្ឆវីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងបំបួសស្រីចោរសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់សេចក្ដីនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបំបួសស្រីជាចោរ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបំបួសស្រីចោរទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចោរី វុដ្ឋាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្ប-សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ជានំ ចោរី វជ្ឈវិទិតំ អនបលោកេត្វា រាជានំ វា សង្ឃំ វា គណំ វា បូគំ វា សេណឹ វា អញ្ញត្រ កប្បា វុដ្ឋា-បេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

(៣៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញេ វា តស្សា អារោចេន្តិ សា វា អារោចេតិ ។ ចោរី នាម យា បញ្ចមាសកំ វា អតិរេកបញ្ចមាសកំ វា អគ្ឃនកំ អទិន្នំ ថេយ្យសង្ខាតំ អាទិយតិ ឯសា ចោរី នាម ។ វជ្ឈា នាម យំ កត្វា វជ្ឈប្បត្តា ហោតិ ។ វិទិតា នាម អញ្ញេហិ មនុស្សេហិ ញាតា ហោតិ វជ្ឈា ឯសា-តិ ។ អនបលោកេត្វាតិ អនាបុច្ឆា ។ រាជា នាម យត្ថ រាជា អនុសាសតិ រាជា អបលោកេតព្វោ ។

អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយដឹងថាស្រីជាចោរដែលគេដឹងច្បាស់ថាត្រូវសម្លាប់ ហើយមិនបានប្រាប់ស្តេចក្តី សង្ឃក្តី គណៈក្តី ប្រជុំជនក្តី សេនាក្តី ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) វៀរតែកប្ប (គឺមានសំបុត្រច្បាប់) ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

(៣៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ដឹង គឺភិក្ខុនីដឹងខ្លួនឯងក្តី ជនទាំងឡាយដទៃប្រាប់ភិក្ខុនីនោះក្តី ស្រីចោរនោះប្រាប់ក្តី ។ ដែលហៅថា ស្រីចោរ គឺស្រីណា មានចេតនាចិត្តលួចយកទ្រព្យមានដម្លៃប្រាំមាសកក្តី លើសពីប្រាំមាសកក្តី ដែលគេមិនបានឲ្យ ស្រីនេះឈ្មោះថា ស្រីចោរ ។ ស្រីដល់នូវទោសត្រូវសម្លាប់ ព្រោះធ្វើអំពើឯណា អំពើនេះឈ្មោះថា ទោសត្រូវសម្លាប់ ។ ដែលហៅថា គេដឹងច្បាស់ គឺស្រីដែលមនុស្សទាំងឡាយដទៃដឹងថា ស្រីនេះមានទោសត្រូវសម្លាប់ ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ គឺមិនបានដំណឹង ។ ដែលហៅថា ស្តេច គឺស្តេចត្រួតត្រាក្នុងទីណា ត្រូវភិក្ខុនីថ្វាយដំណឹងស្តេច (ក្នុងទីនោះ) ។

សង្ឃោ នាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ចតិ ភិក្ខុនីសង្ឃោ អប-លោកេតព្វោ ។ គណោ នាម យត្ថ គណោ អនុសាសតិ គណោ អបលោកេតព្វោ ។ បូគោ នាម យត្ថ បូគោ អនុសាសតិ បូគោ អបលោកេតព្វោ ។ សេណិ នាម យត្ថ សេណិ អនុសាសតិ សេណិ អបលោកេតព្វោ ។ អញ្ញត្រ កប្បាតិ ឋបេត្វា កប្បំ ។ កប្បំ នាម ទ្វេ កប្បានិ តិត្ថិយេសុ វា បព្វជិតា ហោតិ អញ្ញាសុ វា ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ។ អញ្ញត្រ កប្បា វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនិំ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៧) អយម្បីតិ បុរិមំ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុភា-

សង្ឃាទិសេសទី ២ សិក្ខាបទវិភង្គ

ដែលហៅថា សង្ឃ សំដៅយកភិក្ខុនីសង្ឃ ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់ភិក្ខុនីសង្ឃ (នោះឯង) ។ ដែលហៅថា គណៈ គឺគណៈភិក្ខុនីត្រួតត្រាក្នុងទីណា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់គណភិក្ខុនី (ក្នុងទីនោះដែរ) ។ ដែលហៅថា ប្រជុំជន គឺចំ-ណោមមនុស្សត្រួតត្រាក្នុងទីណា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់ចំណោមមនុស្ស (ក្នុងទីនោះ) ។ ដែលហៅថា សេនា គឺសេនាត្រួតត្រាក្នុងទីណា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់សេនា (ក្នុងទីនោះ) ។ ពាក្យថា វៀរលែងតែកប្ប គឺមានសំបុត្រច្បាប់ សេចក្តីថា លើកទុកតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ ដែលហៅថា កប្ប បានដល់កប្បពីរយ៉ាង (ថាដូច្នេះ) ស្រីនេះបានបួសក្នុងសំណាក់តិត្ថិយទាំងឡាយក្តី ស្រីនេះបានបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃក្តី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងបំបួស (ស្រីនោះ) ហើយស្វែងរកគណៈក្តី ភិក្ខុនីជាអាចារ្យក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សម្មតិសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ភិក្ខុនីជាឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក ចប់កម្មវាចាស្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ចំណែកគណៈនិងភិក្ខុនីជាអាចារ្យ ត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៧] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺតថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិមុន ៗ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ

សនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារីយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិ-សេសោតិ ។

(៣៨) ចោរី ចោរីសញ្ញា អញ្ញត្រ កប្បា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ចោរី វេមតិកា អញ្ញត្រ កប្បា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ចោរី អចោរីសញ្ញា អញ្ញត្រ កប្បា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ អចោរី ចោរីសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អចោរី វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អចោរី អចោរី-សញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៣៩) អនាបត្តិ អជានន្តី វុដ្ឋាបេតិ អបលោ-កេត្វា វុដ្ឋាបេតិ កប្បកតំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

មួយអន្លើដោយកិរិយាប្រព្រឹត្តិកន្លងវត្ត មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសនកម្មទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីឯទៀតនាំចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសង្ឃាទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

(៣៨) ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីចោរ ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនចោរ ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) មិនត្រូវអាបត្តិ វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ មិនមែនស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីចោរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនស្រីចោរ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនស្រីចោរ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៣៩) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមិនដឹងហើយបំបួស ១ ភិក្ខុនីដំរាបដល់អ្នកពជការមានស្តេចជាដើម ហើយទើបបំបួស ១ ភិក្ខុនីបំបួសស្រីដែលមានសំបុត្រច្បាប់ពីក្នុងកាលមុនរួចហើយ (គឺស្រីដែលធ្លាប់បួសក្នុងសំណាក់តិរ្ថិយឬភិក្ខុនីឯទៀត) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តតិយសង្ឃាទិសេសំ

[៦០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវាសិនី[១] ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ ភណ្ឌិត្វា គាមកេ[២] ញាតិកុលំ អគមាសិ ។ ភទ្ទា កាបិលានី តំ ភិក្ខុនឹ អបស្សន្តី ភិក្ខុនិយោ បុច្ឆិ កហំ ឥត្ថន្នាមា ន ទិស្សតីតិ ។ ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ អយ្យេ ភណ្ឌិត្វា ន ទិស្សតីតិ ។ អម្មា អមុកស្មឹ គាមកេ ឯតិស្សា ញាតិកុលំ តត្ថ គន្ត្វា វិចិនថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តត្ថ គន្ត្វា តំ ភិក្ខុនឹ បស្សិត្វា ឯតទវោចុំ កិស្ស ត្វំ អយ្យេ ឯកិកា អាគតា កច្ចិសិ អប្បធំសិតាតិ ។ អប្បធំសិតម្ហិ អយ្យេតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី ឯកា គាមន្តរំ

---

១ ឱ. ម. អន្តេវាសិកា ។ ២ ឱ. ម. គាមកំ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៣

(៤០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីជាសិស្សរបស់ភទ្ទាកាបិលានីថេរី ឈ្លោះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយក៏បានទៅកាន់ត្រកូលញាតិក្នុងស្រុក ។ ភទ្ទាកាបិលានីថេរីកាលមិនឃើញភិក្ខុនីនោះ ក៏សួរភិក្ខុនីទាំងឡាយថា ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះទៅណា មិនឃើញ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រាប់ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីនោះឈ្លោះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយហើយ (ស្រាប់តែ) មិនឃើញ ។ ភទ្ទាកាបិលានីថេរីនិយាយថា នែនាងទាំងឡាយ ត្រកូលញាតិរបស់ភិក្ខុនីនេះមាននៅក្នុងស្រុកឈ្មោះឯណោះ ចូរនាងទាំងឡាយទៅពិនិត្យរកក្នុងត្រកូលនោះមើល ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយទៅក្នុងទីនោះឃើញភិក្ខុនីនោះ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកមកតែម្នាក់ឯង មិនមានគេបៀតបៀនលោកទេឬ ។ ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមានអ្នកណាបៀតបៀនទេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹងទៅ

គច្ឆិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា គាមន្តរំ គច្ឆតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា គាមន្តរំ គច្ឆិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកា គាមន្តរំ គច្ឆេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៤១) តេន ខោ បន សមយេន ទ្វេ ភិក្ខុនិយោ សាកេតា សាវត្ថី អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ អន្តរាមគ្គេ នទី តរិតព្វា ហោតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ នាវិកេ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោចុំ សាធុ នោ អាវុសោ តារេថាតិ ។ នាយ្យេ សក្កា ឧភោ សកិំ តារេតុន្តិ ។

កាន់បន្ទោះស្រុកតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទៅកាន់បន្ទោះស្រុកតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងទៅកាន់បន្ទោះស្រុកតែម្នាក់ឯងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទៅកាន់បន្ទោះស្រុកតែម្នាក់ឯង ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ ឯសិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តហើយដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៤១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយពីររូបចេញអំពីក្រុងសាកេតហើយដើរផ្លូវឆ្ងាយទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងបន្ទោះផ្លូវមានស្ទឹងដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះត្រូវឆ្លង ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះចូលទៅរកពួកអ្នកទូកហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ សូមឲ្យអ្នកទាំងឡាយអាណិតចំឡងយើង (បន្តិច) ។ ពួកអ្នកទូកនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនអាចចំឡងលោកម្ចាស់ទាំងពីររូបតែម្តងបានទេ ។

តតិយសង្ឃាទិសេសេ បឋមានុប្បញ្ញត្តិ

ឯកោ ឯកំ ឧត្តារេសិ ។ ឧត្តិណ្ណោ ឧត្តិណ្ណំ ទូសេសិ ។ អនុត្តិណ្ណោ អនុត្តិណ្ណំ ទូសេសិ ។ តា បច្ឆា សមាគន្ត្វា បុច្ឆឹសុ កច្ចិសិ អយ្យេ អប្បធំសិតាតិ ។ បធំសិតម្ហា អយ្យេ ត្វំ បនយ្យេ អប្បធំសិតាតិ ។ បធំសិតម្ហា អយ្យេតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ សាវត្ថឹ គន្ត្វា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី ឯកា នទីបារំ គច្ឆិស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវ-តោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា នទីបារំ គច្ឆតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា នទីបារំ គច្ឆិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា

សង្ឃាទិសេសទី ៣ អនុប្បញ្ញត្តិទី ១

អ្នកទូកម្នាក់បំឡេងភិក្ខុនី ១ រូប ។ អ្នកទូកដែលឆ្លងរួចទៅហើយក៏ទ្រុស្ត (សេពសន្ថវ) នឹងភិក្ខុនីដែលឆ្លងរួចទៅហើយ ។ អ្នកទូកដែលមិនទាន់ឆ្លង ក៏ទ្រុស្តនឹងភិក្ខុនីដែលមិនទាន់ឆ្លង ។ ភិក្ខុនីទាំងពីរនោះមកប្រជុំគ្នាក្នុងពេល ក្រោយហើយសួរគ្នាថា នែលោកម្ចាស់ អ្នកទូកមិនបៀតបៀនលោកទេឬ ។ ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ខ្ញុំអ្នកទូកវាបៀតបៀនទៅហើយ ចុះចំណែកខាងលោកម្ចាស់ អ្នកទូកវាមិនបៀតបៀនលោកទេឬ ។ ភិក្ខុនី នោះក៏និយាយថា លោកម្ចាស់ ខ្ញុំអ្នកទូកបៀតបៀនហើយដែរ ។ លំដាប់ នោះភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ហើយប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសម នឹងទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយ នោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។បេ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ ទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹង ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ

បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកា វា គាមន្តរំ គច្ឆេយ្យ ឯកា វា នទីបារំ គច្ឆេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៤២) តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថឹ គច្ឆន្តា[១] សាយំ អញ្ញតរំ គាមំ ឧបគច្ឆិំសុ[២] ។ តត្ថ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អភិរូបា ហោតិ ទស្សនីយា បាសាទិកា ។ អញ្ញតរោ បុរិសោ តស្សា ភិក្ខុនិយា សហ ទស្សនេន បដិពទ្ធចិត្តោ ហោតិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ តាសំ ភិក្ខុនីនំ សេយ្យំ បញ្ញាបេន្តោ តស្សា ភិក្ខុនិយា សេយ្យំ ឯកមន្តំ បញ្ញាបេសិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី សល្លក្ខេត្វា បរិយុដ្ឋិតោ អយំ បុរិសោ សចេ រត្តឹ អាគច្ឆិស្សតិ វិស្សរោ មេ ភវិស្សតីតិ ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អញ្ញតរំ កុលំ គន្ត្វា

១ ឱ. ម. គន្ត្វា ។ ២ ឱកាសំ យាចិំសូតិបិ ក្វចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបាន ទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឯង ។

(៤២) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូបទៅកាន់ក្រុងសា-វត្ថីក្នុងជនបទកោសល ទើបចូលទៅកាន់ស្រុក ១ ក្នុងពេលល្ងាច ។ បណ្តាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនី ១ មានរូបល្អ គួរពិតពិលរមិលមើល នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ បុរសម្នាក់មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធតាំងពីឃើញភិក្ខុនីនោះ ។ ឯបុរសនោះបានក្រាលទីសិងដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ក្រាលទីសិងដើម្បីភិក្ខុនីនោះក្នុងទីខ្មាងដោយឡែក ។ ទើបឯភិក្ខុនីនោះកំណត់យល់ឃើញហើយក៏គិតថា បុរសនេះមានពកគ្របសន្ធត់ហើយ បើគាត់នឹងមកក្នុងវេលាយប់ អញមុខជានឹងមានសម្រែកខុសប្រក្រតី ហើយក៏មិនបានលាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ស្រាប់តែទៅកាន់ត្រកូលមួយហើយក៏សម្រេច

សេយ្យំ កប្បេសិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ រត្តឹ អាគន្ត្វា តំ ភិក្ខុនឹ គវេសន្តោ ភិក្ខុនិយោ ឃដ្ដេសិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនឹ អបស្សន្តិយោ ឯវមាហំសុ និស្សំសយំ ខោ សា ភិក្ខុនី បុរិសេន សទ្ធឹ និក្ខន្តាតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន យេន តា ភិក្ខុនិយោ តេនុបសង្កមិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ កិស្ស ត្វំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធឹ និក្ខន្តាតិ ។ នាហំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធឹ និក្ខន្តាតិ ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី ឯកា រត្តឹ វិប្បវសិស្សតីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា រត្តឹ វិប្បវសតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា រត្តឹ វិប្បវសិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ

ឥរិយាបថដេក ។ លំដាប់នោះ បុរសនោះមកក្នុងវេលារាត្រីស្វែងរកភិក្ខុនីនោះក៏បៀតបៀនភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយកាលបើមិនឃើញភិក្ខុនីនោះបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីនោះចេញទៅជាមួយនឹងប្រុសជាប្រាកដហើយ ។ ឯភិក្ខុនីនោះលុះកន្លងរាត្រីនោះទៅបានចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា នៃលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វី បានជាលោកចេញទៅជាមួយនឹងប្រុស ។ ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនបានចេញទៅជាមួយនឹងប្រុសទេ ហើយប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងនៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយឮថាភិក្ខុនីនៅប្រាសចាក (គ្នា) ក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងនៅប្រាសចាក (គ្នា) ក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយអំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ឬនាំឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងដល់ជនទាំងឡាយ ដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយទេ

។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកា វា គាមន្តរំ គច្ឆេយ្យ ឯកា វា នទីបារំ គច្ឆេយ្យ ឯកា វា រត្តឹ វិប្បវសេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៤៣) តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថឹ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ តត្ថ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី វច្ចេន បីឡិតា ឯកិកា ឱហីយិត្វា បច្ឆា អគមាសិ ។ មនុស្សា តំ ភិក្ខុនឹ បស្សិត្វា ទូសេសុំ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី យេន តា ភិក្ខុនិយោ តេនុបសង្កមិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ កិស្ស ត្វំ អយ្យេ ឯកិកា ឱហីនា កច្ចិសិ អប្បធំសិតាតិ ។ បធំសិតម្ហិ អយ្យេតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី

។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងក្តី ប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយហើយយ៉ាងនេះ ។

(៤៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូបដើរផ្លូវឆ្ងាយ ទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថីក្នុងកោសលជនបទ ។ បណ្តាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនីមួយរូបមានឧច្ចារបៀតបៀន (ឈឺដោះទុក្ខសត្វ) បង្អង់នៅតែម្នាក់ឯង ហើយបានទៅក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ។ មនុស្សទាំងឡាយឃើញភិក្ខុនីនោះហើយទ្រុស្ត ។ ទើបភិក្ខុនីនោះចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា នៃលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកបង្អង់ឈប់នៅតែម្នាក់ឯង ហើយលោកមិនមានអ្នកណាបៀតបៀនខ្លះទេឬ ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំប្រុសបៀតបៀនទៅហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឈប់បង្អង់ឲ្យយឺតយូរ

តតិយសង្ឃាទិសេសេ តតិយានុប្បញ្ញត្តិ

ឯកា គណម្ហា ឱហីយិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា គណម្ហា ឱហីយតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា គណម្ហា ឱហីយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកា វា គាមន្តរំ គច្ឆេយ្យ ឯកា វា នទីបារំ គច្ឆេយ្យ ឯកា វា រត្តឹ វិប្បវសេយ្យ ឯកា វា គណម្ហា ឱហីយេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

(៤៤) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឯកា វា គាមន្តរំ គច្ឆេយ្យាតិ បរិក្ខិត្តស្ស គាមស្ស បរិក្ខេបំ បឋមំ បាទំ អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស គាមស្ស ឧបចារំ បឋមំ បាទំ អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ទុតិយំ បាទំ

---

១ ឱ. ម. ឱហីយីតិ ។

ជាន់ពួកតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីបង្អង់ឲ្យយឺតយូរជាន់ពួកតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបង្អង់ឲ្យយឺតយូរ ជាន់ពួកតែម្នាក់ឯងសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយម្នាក់ឯងក្តី នៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងក្តី ឈប់ឲ្យឃ្លាតអំពីពួកតែម្នាក់ ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិឈ្មោះសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញ ។

(៤៤) ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងក្តី គឺភិក្ខុនីឈានជំហានដម្បូងចូលទៅកាន់របងនៃស្រុកដែលមានរបង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឈានជំហានទី ២ ទៅ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុនីឈានជំហានដម្បូងចូលទៅកាន់ឧបចារស្រុកដែលមិនមានរបង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឈានជំហានទី ២ ត្រូវអាបត្តិ

អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឯកា វា នទីបារំ គច្ឆេយ្យាតិ នទី នាម តិមណ្ឌលំ បដិច្ឆាទេត្វា យត្ថ កត្ថចិ ឧត្តរន្តិយា ភិក្ខុនិយា អន្តរវាសកោ តេមិយតិ ។ បឋមំ បាទំ ឧត្តារេន្តិយា(១) អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ទុតិយំ បាទំ ឧត្តារេន្តិយា(២) អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឯកា វា រត្តឹ វិប្បវសេយ្យាតិ សហ អរុណុគ្គមនា ទុតិយិកាយ ភិក្ខុនិយា ហត្ថបាសំ វិជហន្តិយា អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស វិជហិតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឯកា វា គណម្ហា ឱហីយេយ្យាតិ អគាមកេ អរញ្ញេ ទុតិយិកាយ ភិក្ខុនិយា ទស្សនូបចារំ វា សវនូបចារំ វា វិជហន្តិយា អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស វិជហិតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៤៩) អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

១-២ ឱ. ម. ឧត្តរន្តិយាតិ ។

សង្ឃាទិសេស ។ ពាក្យថា ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯង គឺភិក្ខុនីបិទបាំងមណ្ឌល ៣ ហើយឆ្លងឡើងក្នុងទីណាមួយ ស្បង់នៃភិក្ខុនីនោះក៏ទ-ទឹកបាន ទីនោះហៅថាស្ទឹង ។ ភិក្ខុនីឆ្លងផុតជំហានដម្បូង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឆ្លងផុតជំហានទី ២ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ពាក្យថា នៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯង គឺភិក្ខុនីកំពុងលះហត្ថបាសនៃភិក្ខុនីទី ២ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យព្រមគ្នានឹងអរុណរះឡើង លុះលះហត្ថ-បាសស្រឡះហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ពាក្យថា ឈប់ឲ្យឃ្លាតអំពីពួកតែម្នាក់ឯង គឺភិក្ខុនីកំពុងលះទស្សនូបចារ (កន្លែងដែលមើលគ្នាឃើញ) ក្តី សវនូបចារ (កន្លែងដែលស្តាប់ឮ) ក្តី របស់ភិក្ខុនីទី ២ ក្នុងព្រៃមិនមែនជាស្រុក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លុះលះបង់ដាច់ស្រឡះហើយ ត្រូវសង្ឃាទិសេស ។

(៤៥) ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះឯង គឺតថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិមុន ៗ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិព្រមគ្នានឹងពេលដែលប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសន-វិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសង្ឃាទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

[៤៦] អនាបត្តិ ទុតិយិកា ភិក្ខុនី បក្កន្តា វា ហោតិ វិព្ភន្តា វា កាលកតា វា បក្ខសង្កន្តា វា អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចតុត្ថសង្ឃាទិសេសំ

[៤៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ភណ្ឌនការិកា ហោតិ កលហការិកា វិវាទការិកា ភស្សការិកា សង្ឃេ អធិករណការិកា ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តស្សា កម្មេ ករិយមានេ បដិក្កោសតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គាមកំ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បក្កន្តាតិ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អាបត្តិយា អទស្សនេ[1] ឧក្ខិបិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គាមកេ តំ ករណីយំ

១ ឱ. ម. អទស្សនេន ។

(៤៦) ករៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីទី ២ ជៀសចេញទៅក្ដី សឹកទៅក្ដី ស្លាប់ទៅក្ដី ចូលទៅកាន់ពួកតិត្ថិយក្ដី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីផ្ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី៤

(៤៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ជាអ្នកធ្វើសេចក្ដីបង្កហេតុឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ធ្វើនូវតិរច្ឆានកថា ជាអ្នកបង្កអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីរាំងពន្យារកម្មទាំងឡាយដែលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនោះធ្វើ ។ ទទួលសម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានទៅកាន់ស្រុកតូច ដោយកិច្ចអ្វីម្យ៉ាង ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីសង្ឃដឹងថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជៀសចេញទៅហើយ ។ លើកវត្តចំពោះចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីព្រោះសេចក្ដីមិនឃើញអាបត្តិ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពិចារណាកិច្ចដែល

តីរេត្វា បុនទេវ សាវត្ថឹ បច្ចាគច្ឆិ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញបេសិ ន បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកថលិកំ ឧបនិក្ខិបិ ន បច្ចុគ្គន្ត្វា បត្តចីវរំ បដិគ្គហេសិ ន បានីយេន អាបុច្ឆិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចណ្ឌកាលឹ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច កិស្ស ត្វំ អយ្យេ មយិ អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញបេសិ ន បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកថលិកំ ឧបនិក្ខិបិ ន បច្ចុគ្គន្ត្វា បត្តចីវរំ បដិគ្គហេសិ ន បានីយេន អាបុច្ឆីតិ ។ ឯវញ្ហេតំ អយ្យេ ហោតិ យថាតំ អនាថាយាតិ ។ កិស្ស បន ត្វំ អយ្យេ អនាថាតិ ។ ឥមា មំ អយ្យេ ភិក្ខុនិយោ អយំ អនាថា អប្បញ្ញាតា នត្ថិ ឥមិស្សា កាចិ បតិវត្តាតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិបឹសូតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពាលា ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា ជានន្តិ កម្មំ វា កម្មទោសំ វា កម្មវិបត្តឹ វា កម្មសម្បត្តឹ វា មយំ ខោ ជានាម កម្មំបិ កម្មទោសំបិ កម្មវិបត្តឹបិ កម្មសម្បត្តឹបិ មយំ ខោ អកតំ វា កម្មំ ការេយ្យាម

ខ្លួនត្រូវធ្វើក្នុងស្រុកនោះហើយក៏វិលមកកាន់ក្រុងសាវត្ថីវិញ ។ បណ្ឌកាលីភិក្ខុនីកាលបើថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមកដល់ ក៏មិនក្រាលអាសនៈឲ្យ មិនចូលទៅដម្កល់ទឹកលាងជើង តាំងរងជើង នឹងឈើទ្រាប់ជើងឡើយ មិនក្រោកទទួលយកបាត្រចីវរ មិនអើពើដោយទឹកផឹក ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបណ្ឌកាលីភិក្ខុនីថា នៃលោកម្ចាស់ កាលមើយើងមកដល់ ហេតុអ្វីក៏លោកមិនក្រាលអាសនៈឲ្យ មិនចូលមកដម្កល់ទឹកលាងជើង តាំងរងជើង នឹងឈើទ្រាប់ជើងឲ្យ មិនក្រោកទទួលយកបាត្រចីវរ មិនអើពើដោយទឹកផឹក ។ បណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ការនេះបានជាយ៉ាងហ្នឹង ព្រោះខ្ញុំជាមនុស្សអនាថា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសួរថា នៃលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកជាមនុស្សអនាថា ។ បណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះគិតគ្នាថា ភិក្ខុនីនេះជាមនុស្សអនាថាមិនមានអ្នកណាស្គាល់ គ្មានភិក្ខុនីណាមួយជាអ្នកប្រតិបត្តិភិក្ខុនីនេះទេ ដូច្នេះហើយក៏លើកវត្តចំពោះខ្ញុំព្រោះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះល្ងង់ ភិក្ខុនីអស់នេះមិនឆ្លាស ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះមិនស្គាល់កម្មក្តី ទោសរបស់កម្មក្តី កម្មវិបត្តិក្តី កម្មសម្បត្តិក្តី ឯយើងទើបដឹងកម្មផង ទោសរបស់កម្មផង កម្មវិបត្តិផង កម្មសម្បត្តិផង យើងហ្នឹងឯងត្រូវធ្វើកម្មដែលសង្ឃមិនបានធ្វើផង ត្រូវញ៉ាំងកម្មដែលសង្ឃ

ចតុត្ថសង្ឃាទិសេសេ បញ្ញត្តិ

កតំ វា កម្មំ កោបេយ្យាមាតិ លហុំ លហុំ ភិក្ខុនីសង្ឃំ សន្និបាតេត្វា ចណ្ឌកាឡឹ ភិក្ខុនឹ ឱសារេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុនឹ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុនឹ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារេតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុនឹ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី

---

១ ឱ. ម. ឱសារេសីតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ធ្វើហើយឲ្យគេប្រើកដង ដូច្នេះហើយប្រជុំភិក្ខុនីសង្ឃភ្លាម ៗ ហើយសូត្រ (ដកកម្ម) បញ្ចូលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីមកវិញ ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ៗ បេ ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងមិនប្រាប់ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើ ហើយសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅព្រះសាស្តាទេ ៗ បេ ៗ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅព្រះសាស្តា ពិតមែនឬ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ៗ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងមិនប្រាប់ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើ ហើយសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅព្រះសាស្តាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ៗ បេ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា

សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុនឹ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

(៤៨) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សមគ្គោ នាម សង្ឃោ សមានសំវាសកោ សមានសីមាយំ ឋិតោ ។ ឧក្ខិត្តា នាម អាបត្តិយា អទស្សនេ វា អប្បដិកម្មេ វា អប្បដិនិស្សគ្គេ វា ឧក្ខិត្តា ។ ធម្មេន វិនយេនាតិ យេន ធម្មេន យេន វិនយេន ។ សត្ថុសាសនេនាតិ ជិនសាសនេន ពុទ្ធសាសនេន ។ អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃន្តិ កម្មការកសង្ឃំ អនាបុច្ឆា ។ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទន្តិ គណស្ស ឆន្ទំ អជានិត្វា ។ ឱសារេស្សាមីតិ គណំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ភិក្ខុនីណាមួយមិនបានប្រាប់ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណ ហើយសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិ-ន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ភិក្ខុនីនេះក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

(៤៨) ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ សង្ឃដែលមានសំវាសស្មើគ្នាឋិតនៅក្នុងសីមាស្មើគ្នា ឈ្មោះថា ព្រមព្រៀងគ្នា ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្មោះថា សង្ឃលើកវត្ត គឺភិក្ខុនីដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្តី មិនសំដែងអាបត្តិក្តី មិនលះបង់(ទិដ្ឋិអាក្រក់)ក្តី ។ ពាក្យថា តាមធម៌ តាមវិន័យ គឺតាមធម៌យ៉ាងណា តាមវិន័យយ៉ាងណា ។ ពាក្យថា តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះជិនស្រី គឺតាមពុទ្ធសាសនា ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់ការកសង្ឃ គឺមិនប្រាប់សង្ឃជាអ្នកធ្វើកម្ម ។ ពាក្យថា មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណ គឺមិនដឹងសេចក្តីពេញចិត្តរបស់ពួក ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងសូត្របញ្ចូលពួក ហើយស្វែងរកពួកក្តី សម្មតិសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក្នុងខណៈសូត្រចប់កម្មវាចាស្រេច ។

(៤៩) អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុ-ភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។បេ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិ-សេសោតិ ។

(៥០) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា ឱសារេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា ឱសារេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្ម-សញ្ញា ឱសារេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អធម្ម-កម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មក-ម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

សង្ឃាទិសេសទី ៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

[៤៩] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺតថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្តល្មើសមុន ៗ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិព្រមគ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីឯទៀតបណ្តេញចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃសត្តរសកណ្ឌរួចហើយ ។

[៥០] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយសូត្របញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយសូត្របញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយសូត្របញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៥១) អនាបត្តិ កម្មការកសង្ឃំ អបលោកេត្វា ឱសារេតិ គណស្ស ឆន្ទំ ជានិត្វា ឱសារេតិ វត្តេ វត្តន្តឹ ឱសារេតិ អសន្តេ កម្មការកេ សង្ឃេ ឱសារេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បញ្ចមសង្ឃាទិសេសំ

(៥២) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អភិរូបា ហោតិ ទស្សនីយា បាសាទិកា ។ មនុស្សា ភត្តគ្គេ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ បស្សិត្វា អវស្សុតា អវស្សុតាយ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អគ្គមគ្គានិ ភោជនានិ ទេន្តិ ។ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី យាវទត្ថំ ភុញ្ជតិ ។ អញ្ញា ភិក្ខុនិយោ ន ចិត្តរូបំ លភន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា សុន្ទរីនន្ទា អវស្សុតា អវស្សុតស្ស

(៩១) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីប្រាប់សង្ឃជាអ្នកធ្វើសង្ឃកម្ម ហើយទើបសូត្របញ្ញលព្ធក ១ ភិក្ខុនីដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណៈ ហើយទើបសូត្របញ្ញលព្ធក ១ ភិក្ខុនីសូត្របញ្ញលភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្តតាមវត្ត កាលបើគ្មានសង្ឃជាអ្នកធ្វើសង្ឃកម្មទើបភិក្ខុនីសូត្របញ្ញលព្ធក ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើខុសមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៥

(៩២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមានរូបល្អ គួរពិតពិលរមិលមើល នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ មនុស្សទាំងឡាយឃើញសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងរោងភត្តហើយ មានសេចក្តីត្រេកអរក៏ប្រគេនភោជនទាំងឡាយសុទ្ធតែប្រសើរដល់សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ដែលមានតម្រេកដែរ ។ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីឆាន់ (តែឯង) ទាល់តែឆ្អែត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃមិនបានអាហារដ៏សមគួរដល់ចិត្តផងឡើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្អប់ថា នាងសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមាន

បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ ភោជនីយំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទិស្សតិ ភុញ្ជិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ ភោជនីយំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទតិ ភុញ្ជតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ ភោជនីយំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទិស្សតិ ភុញ្ជិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទេយ្យ វា ភុញ្ជេយ្យ វា អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សា-រណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៥ សេចក្ដីបញ្ញត្តិ

តម្រេកទទួលខាទនីយភោជនីយាហារអំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក ដែរ ដោយដៃខ្លួនហើយទំពាស៊ីឬឆាន់សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមានតម្រេកទទួលខាទនីយភោ. ជនីយាហារអំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ដោយដៃរបស់ខ្លួន ហើយទំពាស៊ីឬបរិភោគ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងមានតម្រេកហើយទទួលខាទ- នីយភោជនីយាហារអំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរដោយដៃរបស់ ខ្លួនហើយទំពាស៊ីឬឆាន់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ ជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានតម្រេកទទួលយកខាទនីយក្ដី ភោជនីយក្ដី អំពី ដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ដោយដៃនៃខ្លួនហើយទំពាស៊ីក្ដី បរិភោគក្ដី ភិក្ខុនីនេះក្ដី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរ បណ្ដេញចេញចាកសង្ឃ ។

(៥៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មិំ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អវស្សុតា នាម សារត្តា អបេក្ខវតី បដិពទ្ធចិត្តា ។ អវស្សុតោ នាម សារត្តោ អបេក្ខវា បដិពទ្ធចិត្តោ ។ បុរិសបុគ្គលោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សារជ្ជិតុំ ។ ខាទនីយំ នាម បញ្ច ភោជនានិ ឧទកទន្តបោណំ ឋបេត្វា អវសេសំ ខាទនីយំ នាម ។ ភោជនីយំ នាម បញ្ច ភោជនានិ ឱទនោ កុម្មាសោ សត្តុ មច្ឆោ មំសំ ។ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៥៤) អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ ឧទកទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៥៣) ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្មោះថា មានតម្រេក គឺភិក្ខុនីដែលត្រេកអរ អាឡោះអាល័យ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ។ បុរសដែលឈ្មោះថា មានតម្រេក គឺប្រុសដែលត្រេកត្រអាលសំឡឹងគយគន់ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ។ ដែលហៅថា បុរសបុគ្គល សំដៅយកមនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តីអាចត្រេកអរបាន មិនមែនយក្សប្រុស ប្រេតប្រុស តិរច្ឆានឈ្មោលទេ ។ ដែលហៅថា ខាទនីយ គឺលើកលែងតែភោជន ៥ យ៉ាងចេញ នឹងទឹក នឹងឈើស្ទន់ ក្រៅពីនោះឈ្មោះថា ខាទនីយទាំងអស់ ។ ភោជន ៥ យ៉ាង គឺបាយ ១ នំស្រស់ ១ នំក្រៀម ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ឈ្មោះថា ភោជនីយ ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស៊ីបរិភោគហើយទទួលយក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗវារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៥៤) ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺតថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយមុនៗ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិព្រមគ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនឹងឈើស្ទន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨៥) ឯកតោ អវស្សុតេ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ឧទកទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧភតោ អវស្សុតេ យក្ខស្ស វា បេតស្ស វា បណ្ឌកស្ស វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហស្ស វា ហត្ថតោ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ឧទកទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឯកតោ អវស្សុតេ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧទកទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៨៦) អនាបត្តិ ឧភតោ អនវស្សុតា ហោន្តិ អនវស្សុតោតិ ជានន្តី បដិគ្គណ្ហាតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៥ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(៤៥) កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង ហើយភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស៊ីឬនឹងបរិភោគ ក៏ទទួលយក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនិងឈើស្ទន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលបើបុគ្គលមានតម្រេកទាំងពីរខាង ហើយភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស៊ីឬនឹងបរិភោគដូច្នេះ ក៏ទទួលយកអំពីដៃយក្សប្រុសក្តី ប្រេតប្រុសក្តី បណ្ឌក (ខ្ទើយ)ក្តី តិរច្ឆានដែលមានរូបរាងដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនិងឈើស្ទន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង ហើយភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស៊ីឬនឹងបរិភោគដូច្នេះ ក៏ទទួលយក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលយកទឹកនិងឈើស្ទន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤៦) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺជនទាំងឡាយ (ភិក្ខុនីនិងប្រុស) មិនមានតម្រេកទាំងពីរខាង ១ ភិក្ខុនីដឹងថា ប្រុសនោះមិនមានតម្រេកទើបទទួលយក ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីផ្តើមខុសមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆដ្ឋសង្ឃាទិសេសំ

(៩៧) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អភិរូបា ហោតិ ទស្សនីយា បាសាទិកា ។ មនុស្សា ភត្តគ្គេ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ បស្សិត្វា អវស្សុតា សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អគ្គមគ្គានិ ភោជនានិ ទេន្តិ ។ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី កុក្កុច្ចាយន្តី ន បដិគ្គណ្ហាតិ ។ អនន្តរិកា ភិក្ខុនី សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច កិស្ស ត្វំ អយ្យេ ន បដិគ្គណ្ហាសីតិ ។ អវស្សុតោ អយ្យេ អយំ បុរិសោតិ[១] ។ ត្វំ បន អយ្យេ អវស្សុតាតិ ។ នាហំ អយ្យេ[២] អវស្សុតាតិ ។ កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃាយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។

---

១ ឱ. ម. អយំ បុរិសោតិ នត្ថិ ។ ២ ឱ. ម. ញត្តិទេសុ អយំ បាឋោ នត្ថិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៦

(៩៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតពនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមានរូបល្អ គួរពិតពិលរមិលមើល នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ មនុស្សទាំងឡាយបានឃើញសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងរោងភត្តក៏មានតម្រេក ហើយឲ្យភោជនទាំងឡាយដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមដល់សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ដែលមានតម្រេកដែរ ។ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីរង្កៀសក៏មិនទទួលយក ។ ភិក្ខុនីដែលអង្គុយលើអាសនៈបន្ទាប់បានពោលពាក្យនេះនឹងសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីថា នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏នាងមិនទទួលយក ។ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ បុរសនេះមានតម្រេក ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះសួរថា នែលោកម្ចាស់ ចំណែកខាងលោកមានតម្រេកឬទេ ។ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមានតម្រេកទេ ។ ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តីនឹងធ្វើអ្វីដល់នាងបាន នែលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកហើយ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណា ជាខាទនីយក្តី ជាភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ីឬបរិភោគចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។

តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី ឯវំ វក្ខតិ កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯវំ វទេតិ កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯវំ វក្ខតិ កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ធម្មតាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តីនឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នែលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនោះឲ្យវត្ថុឯណាជាខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ីបរិភោគចុះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នែលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណាជាខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ីបរិភោគចុះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មតាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តីនឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នែលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណាជាខាទនីយក្តី

វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ឯតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-បទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯវំ វទេយ្យ កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារ-ណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

(៥៨) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឯវំ វទេយ្យាតិ កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា

ជាភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ីឬបរិភោគចុះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើរបស់ភិក្ខុនីនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តីនឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណាជាខាទនីយក្តី ជាភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ីឬបរិភោគចុះ ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

(៥៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីនិយាយបញ្ចុះដោយពាក្យថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រេកក្តីមិនមានតម្រេកក្តីនឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណា ជាខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃ

បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តស្សា វចនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ភោជនបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ ឧទកទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តស្សា វចនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤៩) ឯកតោ អវស្សុតេ យក្ខស្ស វា បេតស្ស វា បណ្ឌកស្ស វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហស្ស វា ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តស្សា

ខ្លួន ហើយទំពាស៊ីឬបរិភោគចុះដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទទួលយកដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ីឬនឹងបរិភោគតាមពាក្យភិក្ខុនីដែលពោលបញ្ចូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យគ្រប់ៗពារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក្នុងពេលដែលឆាន់រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺតថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយមុនៗ ។ ពាក្យថា ជាបឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិព្រមគ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីបញ្ចូនដោយពាក្យថា លោកប្អូនទទួលយកទឹកនឹងឈើស្ទន់ចុះដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ីឬនឹងបរិភោគតាមពាក្យភិក្ខុនីដែលពោលបញ្ចូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៥៩) កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង ភិក្ខុនីបញ្ចូនដោយពាក្យថា លោកប្អូន (ទទួល) ខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី អំពីដៃយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្ឌកក្តី តិរច្ឆានមានរូបរាងដូចមនុស្សក្តី ហើយទំពាស៊ីឬបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី

វចនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភោជនបរិយោសានេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ឧទក-ទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តស្សា វចនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៦០) អនាបត្តិ អនវស្សុតោតិ ជានន្តី ឧយ្យោជេតិ កុបិតា ន បដិគ្គណ្ហាតីតិ ឧយ្យោជេតិ កុលានុទ្ទយ-តាយ ន បដិគ្គណ្ហាតីតិ ឧយ្យោជេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-កម្មិកាយាតិ ។

សត្តមសង្ឃាទិសេសំ

(៦១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន

ឬនឹងបរិភោគតាមពាក្យភិក្ខុនីដែលពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ខណៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យក្នុងពេលដែលឆាន់រួចហើយ ។ ភិក្ខុនីពោលបញ្ជូនថា លោកចូរទទួលយកទឹកនិងឈើស្ទន់ចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ីឬនឹងបរិភោគតាមពាក្យភិក្ខុនីជាអ្នកពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦០) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុ-នីដឹងថា បុរសនោះមិនមានតម្រេកទើបបញ្ជូន ១ ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយគិតថា ភិក្ខុនីនេះក្រោធហើយគង់មិនទទួលយក ១ ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយគិតថា ភិក្ខុនីនេះគង់មិនទទួលយកព្រោះខ្លួនមានសេចក្តីអនុគ្រោះត្រកូល ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៧

(៦១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ចណ្ឌកាលី

សត្តមសង្ឃាទិសេសេ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីវត្ថុ

៧ តេន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ ភណ្ឌិត្វា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិក្ខាមិ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមាវ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌកាលី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វក្ខតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។បេ។ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមាវ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។បេ។ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមាវ សមណិយោ យា សមណិយោ

សង្ឃាទិសេសទី ៣ និទានបណ្ឌកាលីភិក្ខុនិ

ភិក្ខុនីឈ្លោះខឹងអាក់អន់ចិត្តនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាជាសមណី[1] ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្ដេចបាន សមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានខ្មាស មានសេចក្ដីរង្កៀស ជាអ្នកប្រាថ្នាការសិក្សាក៏មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោសតិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ចណ្ឌកាលីខឹងអាក់អន់ចិត្តមិនសមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនីអម្បាលនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្ដេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្ដីខ្មាស មានសេចក្ដីរង្កៀស មានសេចក្ដីប្រាថ្នាការសិក្សាក៏មានដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនីអម្បាលនេះនឹង

---

១ សមណៈស្រី ៗ ហៅថា សមណី ដូចជាភិក្ខុស្រី ៗ ហៅថា ភិក្ខុនីដែរ ។

សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វក្ខតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កាន្នុមា សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេយ្យ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កាន្នុមា សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ

ហៅថាសមណីដូចម្ដេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃជាអ្នកមាន សេចក្ដីខ្មាស មានសេចក្ដីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាក៏មានខ្វះដែរ អញ្ចឹងនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ពិតមែនឬ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ៗ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយ មិនគួរបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ៗ បេ ៗ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្ដេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្ដីខ្មាស មានសេចក្ដីរង្កៀស ជាអ្នកប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្វះដែរ អញ្ចឹងនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ៗ បេ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ៗ បេ ៗ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្ដេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្ដីខ្មាស មានសេចក្ដីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្វះដែរ

ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យេ កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ពុទ្ធំ បច្ចក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចក្ខាមិ កិន្នុមាវ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ អភិរមយ្យេ ស្វាក្ខាតោ ធម្មោ ចរ ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

(៦៨) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ កុបិតា អនត្តមនាតិ អនភិរទ្ធា

សង្ឃាទិសេសទី ៧ សេចក្ដីបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ

អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ៗ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹងអាក់អន់ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ៗ បេ ៗ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្ដេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេច-ក្ដីខ្មាស មានសេចក្ដីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះឡើយ ៗ នែលោកម្ចាស់ ចូរលោកត្រេកអរ (ព្រោះ) ធម៌ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ ចូរលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ ឯភិក្ខុនីនោះកាលបើត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ នៅប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីនោះអស់វារៈជាគំរប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ៗ បើភិក្ខុនីនោះកាលត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីគំរប់បីដង (ហើយ) លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បាននោះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ភិក្ខុនីនេះក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាយាវតតិយក គួរបណ្ដេញចេញចាកសង្ឃ ៗ

(៦២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ៗ ពាក្យថា ខឹងអាក់អន់ចិត្ត គឺភិក្ខុនីមានចិត្តមិនត្រេកអរ

អាហតចិត្តា ខិលជាតា ។ ឯវំ វទេយ្យាតិ ពុទ្ធំ បច្ចក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។

(៦៣) សា ភិក្ខុនីតិ យា សា ឯវំ វាទិនី ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា បស្សន្តិ យា សុណន្តិ តាហិ វត្តព្វា មាយ្យេ កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ពុទ្ធំ បច្ចក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ អភិរមយ្យេ ស្វាក្ខាតោ ធម្មោ ចរ ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។

មានចិត្តដែលពោសខ្ទាំងខ្ទប់ហើយ មានចិត្តវង្វេង ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីពោលថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះ ។

(៦៣) ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីដែលពោលយ៉ាងនេះជាប្រក្រតីនោះឯង ។ ពាក្យថា ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ឯណាឮ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះត្រូវពោលហាមភិក្ខុនីនោះថា នែលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះឡើយ នែលោកម្ចាស់ លោកចូរត្រេកអរចុះ (ព្រោះ) ធម៌ គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ លោកចូរប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យដើម្បីធ្វើទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ ។

ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈម្បិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វា មាយ្យេ កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ពុទ្ធំ បច្ចក្ខាមិ ។បេ។ សិក្ខំ បច្ចក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ អភិរមាយ្យេ ស្វាក្ខាតោ ធម្មោ ចរ ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

សង្ឃាទិសេសទី ៧ សក្ខាបទវិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឮហើយមិននិយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយទាញភិក្ខុនីនោះមកកាន់ទីកណ្តាលសង្ឃហើយនិយាយហាមថា នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះ ។ នៃលោកម្ចាស់ លោកចូរត្រេកអរចុះ (ព្រោះ) ធម៌ គឺព្រះធម៌មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ ចូរលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយហាមអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយហាមអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៨) សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិក្ខាមិ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនី សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិក្ខាមិ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

(៦៤) ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្ទៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះខឹងអាក់អន់ចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះផូល្ងះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ បើសមនុភាសនកម្មមានការសមគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធី បំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សា

សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្ប-ដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខ-មតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ សមនុភដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៦៥) ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ច-យា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តិយា ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ភន្តិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៧ សិក្ខាបទវិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

ក៏មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដូច្នេះ ៗ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ៗ (ឥឡូវនេះ) សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ៗ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវពោលឡើង ៗ ខ្ញុំពោលសេចក្ដីនេះអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង ៗ បេ ៗ ខ្ញុំពោលសេចក្ដីនេះអស់វារៈគំរប់បីដងផង ៗ បេ ៗ សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះហើយ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ ៗ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ៗ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ៗ

(៦៥) ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះចប់កម្មវាចាស្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ៗ កាលបើភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ អាបត្តិទុក្កដដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិក្តី អាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើកក្តី រមែងរម្ងាប់ទៅឯង ៗ

[៦៦] អយម្បិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ អាបជ្ជតិ ន សហ វត្ថុជ្ឈាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

[៦៧] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៦៨] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិនិស្សជ្ជន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

(៦៦) ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី (គឺភិក្ខុនីនេះឯង) ដែលតថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវសង្ឃាទិសេសមុន ៗ ។ ពាក្យថា ជាយាវតតិយក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិដោយ (សង្ឃ) សូត្រសមនុភាសនវិធីអស់វារជាគំរប់បីដង មិនមែនត្រូវព្រមគ្នាដោយការប្រព្រឹត្តល្មើសវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយខាងដើមរួចហើយ ។

(៦៧) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីលះបង់ឯង ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អដ្ឋមសង្ឃាទិសេសំ

(៦៩) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចា កតា(១) កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ទោសគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ មោហគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ភយ-គាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌកាលី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វក្ខតិ ឆន្ទ-គាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។បេ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។បេ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សច្ចំ

---

១ ឱ. ម. បច្ចាកតា ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៨

(៦៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍អ្វីមួយ ហើយខឹងតូចចិត្ត ពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្អប់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេច-ក្តីល្ងង់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ចណ្ឌកាលីជាម្ចាស់ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍មួយហើយ មិនគួរនឹងខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះសោះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍មួយ ហើយខឹងតូចចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា

ភគវតោ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចាកតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វក្ខតិ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។បេ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចាកតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេយ្យ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។បេ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យេ កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចាកតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។បេ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ អយ្យា ខោ ឆន្ទាបិ គច្ឆេយ្យ ទោសាបិ គច្ឆេយ្យ មោហាបិ គច្ឆេយ្យ ភយាបិ គច្ឆេយ្យាតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី

បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍ទីមួយហើយ មិនគួរបើទឹងខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីខ្លាចផងដូច្នេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយដែលភិក្ខុនីសង្ឃធ្វើឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍ទីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ លោកដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍ទីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្តកុំនិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីខ្លាចផងដូច្នេះថា លោកម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ខ្លះ លុះដោយសេចក្ដីស្អប់ខ្លះ លុះដោយសេចក្ដីល្ងង់ខ្លះ លុះដោយសេចក្ដីខ្លាចខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះកាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ នៅប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល

ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

(៧០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេតិ អធិករណំ នាម ចត្តារិ អធិករណានិ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណំ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ ។ បច្ចាកតា នាម បរាជិតា វុច្ចតិ ។ កុបិតា អនត្តមនាតិ អនភិរទ្ធា អាហតចិត្តា ខិលជាតា ។ ឯវំ វទេយ្យាតិ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។បេ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។

(៧១) សា ភិក្ខុនីតិ យា សា ឯវំវាទិនី ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា បស្សន្តិ យា សុណន្តិ តាហិ វត្តព្វា មាយ្យេ កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ

ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីដរាបដល់គំរប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់កម្មនោះចេញ ។ ភិក្ខុនីនោះកាលបើត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីដរាបដល់គំរប់បីដង លះបង់កម្មនោះបាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសជាយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

(៧០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា ព្រោះអធិករណ៍ទីមួយ ដែលហៅថា អធិករណ៍ បានដល់អធិករណ៍ទាំងឡាយបួន គឺវិវាទាធិករណ៍ ១ អនុវាទាធិករណ៍ ១ អាបត្តាធិករណ៍ ១ កិច្ចាធិករណ៍ ១ ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនីសង្ឃធ្វើឲ្យចាញ់ គឺសំដៅយកភិក្ខុនីដែលភិក្ខុនីសង្ឃផ្ចាញ់ផ្ចាលហើយ ។ ពាក្យថា ខឹងអាក់អន់ចិត្ត គឺភិក្ខុនីមិនត្រេកអរមានចិត្តគឺទោសខ្ញាំងខ្ញប់ហើយ មានចិត្តរឹងត្អឹង ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺពោលថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។

(៧១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីជាអ្នកពោលយ៉ាងនេះជាប្រក្រតីនោះឯង ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ឯណាឮ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនី

បច្ចា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ អយ្យា ខោ ឆន្ទាបិ គច្ឆេយ្យ ។ បេ ។ ភយាបិ គច្ឆេយ្យាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈំបិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វា មាយ្យេ កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ អយ្យា ខោ ឆន្ទាបិ គច្ឆេយ្យ ។ បេ ។ ភយាបិ គច្ឆេយ្យាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ទាំងឡាយនោះនិយាយហាមប្រាមថា នែលោកម្ចាស់ កាលបើភិក្ខុនីសង្ឃ ឲ្យតាលតាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត កុំពោលយ៉ាង នេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះថា លោកម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ ។ បេ ។ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ។ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយនឹង ភិក្ខុនីនោះអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះ ជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយឯណាឮហើយមិននិយាយ ភិក្ខុនីទាំងនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវចាប់ទាញភិក្ខុនីនោះមកកាន់ទីកណ្តាលសង្ឃ ហើយ និយាយថា នែលោកម្ចាស់ បើភិក្ខុនីសង្ឃផ្ចាញ់ផ្ចាលព្រោះអធិករណ៍ នីមួយ លោកខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយកុំពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេច-ក្តីខ្លាចផងដូច្នេះថា លោកម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ ។ បេ ។ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនី នោះអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះ បង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៧២) សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វា ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស

សង្ឃាទិសេសទី ៨ សិក្ខាបទវិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

(៧២) ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្តៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះ ភិក្ខុនីសង្ឃបានផ្តាញ់ព្រោះអធិករណ៍ទីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ បើសង្ឃមានកាលគួរដល់ហើយ សង្ឃត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះភិក្ខុនីសង្ឃបានផ្តាញ់ព្រោះអធិករណ៍ទីមួយ ខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ

បដិនិស្សគ្គាយ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ សមនុភដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៧៣) ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តិយា ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ភន្តិ ។

(៧៤) អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ

គាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះអស់វារជាគំរប់ពីរដងផង ។បេ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះអស់វារជាគំរប់បីដងផង ។បេ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះហើយ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះគាប់ចិត្តដល់សង្ឃ ហេតុនោះសង្ឃទើបស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៧៣) ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះសូត្រចប់កម្មវាចាស្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កាលបើភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស អាបត្តិទុក្កដដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិ (ក្តី) អាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក (ក្តី) រមែងរម្ងាប់ទៅ (ឯង) ។

(៧៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺភិក្ខុនីនេះឯង ដែលតថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីមុន ៗ ដែលត្រូវអាបត្តិនោះដែរ ។ ពាក្យថា ជាយាវតតិយក គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវសង្ឃាទិសេសក្នុងខណៈដែលសូត្រសមនុភាសនវិធី

អាបជ្ជតិ ន សហ វត្ថុជ្ឈាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(៧៥) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញី នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិ-សេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៧៦) អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិនិស្សជ្ជន្តិ-យា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កំណត់បីដង មិនគ្រុះព្រមគ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុទេ ៗ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យភិក្ខុនីនោះចៀសចេញពីសង្ឃ ៗ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងបឋមសង្ឃាទិសេសខាងដើម ៗ

(៧៤) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ៗ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃា-ទិសេស ៗ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ៗ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ

(៧៦) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនី (ដែលសង្ឃ) មិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីដែលលះបង់ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ៗ

នវមសង្ឃាទិសេសំ

(៧៧) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អន្តេវាសិនិយោ[1] ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា[2] ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហរិស្សន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកាតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា

---

១ ឱ. អន្តេវាសិភិក្ខុនិយោ ។ ម. អន្តេវាសិកា ភិក្ខុនិយោ ។ ២ វជ្ជបដិច្ឆាទិកាតិ យុត្តតរំ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៩

(៧៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនី ជាអន្តេវាសិនី(១) របស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះពោលទោសតិះដៀលបន្ទុះបន្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នាសោះ ។បេ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា

---

(១) ភិក្ខុនីជាសិស្ស ។

នវមសង្ឃាទិសេសេ បញ្ញត្តិ

កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហ-
រិស្សន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុ-
នីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា
នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯ-
វញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ
ភិក្ខុនិយោ បនេវ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាប-
សទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា
អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា ។ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុ-
នីហិ ឯវមស្សុ វចនីយា ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហ-
រន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនី-
សង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា
វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។
ឯវញ្ច តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ
បគ្គណ្ហេយ្យុំ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ ស-
មនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ

សង្ឃាទិសេសទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ចំណែកភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃតែងសរសើរសេចក្តីស្ងាត់ (ចាកពួក) របស់បងប្អូនស្ត្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកាលភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ក៏នៅតែប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីជាគំរប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវវត្ថុនោះ ។ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកាលភិក្ខុនី

សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យុំ ឥច្ចេតំ កុស-
លំ ។ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យុំ ឥមាបិ ភិក្ខុនិយោ យាវតតិ-
យកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

(៧៨) ភិក្ខុនិយោ បនេវាតិ ឧបសម្បន្នាយោ
វុច្ចន្តិ ។ សំសដ្ឋា វិហរន្តីតិ អននុលោមិកេន កាយិ-
កវាចសិកេន(១) សំសដ្ឋា វិហរន្តិ ។ បាបាចារាតិ
បាបកេន អាចារេន សមន្នាគតា ។ បាបសទ្ទាតិ
បាបកេន កិត្តិសទ្ទេន អព្ភុគ្គតា ។ បាបសិលោកាតិ
បាបកេន មិច្ឆាជីវេន ជីវិកំ កប្បេន្តិ ។ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
វិហេសិកាតិ អញ្ញមញ្ញិស្សា កម្មេ ករិយមានេ
បដិក្កោសន្តិ ។ អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកាតិ
អញ្ញមញ្ញំ វជ្ជំ បដិច្ឆាទេន្តិ ។

(៧៩) តា ភិក្ខុនិយោតិ យា តា សំសដ្ឋា
ភិក្ខុនិយោ ។ ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។
យា បស្សន្តិ យា សុណន្តិ តាហិ វត្តព្វា ភគិនិយោ
ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិ-

---

១ កាយិកវាចសិកេន សំសដ្ឋាតិ ភវិតព្វំ ។

ទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីជាគំរប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះក្តី ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញ ។

(៧៨) ត្រង់ពាក្យថា បំណែកភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺសំដៅយកស្ត្រីដែលបានឧបសម្បទាហើយ ។ ពាក្យថា នៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ គឺនៅច្រឡំដោយកាយកម្ម វចីកម្ម (របស់គ្រហស្ថ) ដែលមិនសមគួរ (ដល់បព្វជិត) ។ ពាក្យថា មានមារយាទអាក្រក់ គឺប្រកបដោយមារយាទអាក្រក់ ។ ពាក្យថា មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ គឺល្បីព្រុះដោយកិត្តិសព្ទអាក្រក់ ។ ពាក្យថា មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ គឺសម្រេចជីវិតដោយមិច្ឆាជីវៈអាក្រក់ ។ ពាក្យថា បៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ គឺរាំងរកម្មដែលភិក្ខុនីផងគ្នាធ្វើ ។ ពាក្យថា បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា គឺបិទបាំងទោសគ្នីគ្នា ។

(៧៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គឺភិក្ខុនីដែលច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) នោះឯង ។ ពាក្យថា ដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា បានឃើញបានឮ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះគួរនិយាយហាមប្រាមថា បងប្អូនស្ត្រីទាំងឡាយនៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការ

នវមសង្ឃាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

លោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជន្តិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តា ភិក្ខុនិយោ សង្ឃមជ្ឈំបិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វា ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជន្តិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

សង្ឃាទិសេសទី ៩ សិក្ខាបទវិភង្គ

ចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃតែងពោលសរសើរសេចក្តីស្ងាត់ (ចាកពួក) របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគួរនិយាយនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះអស់ការជាគំរប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់ការជាគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃឮហើយមិននិយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយចាប់ទាញភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះមកកាន់ទីកណ្តាលសង្ឃ ហើយពោលថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយនៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំងឡាយស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃតែងសរសើរសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគួរនិយាយនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះអស់ការ:ជាគំរប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់ការ.ជាគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨០) តា ភិក្ខុនិយោ សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វា ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមា ច ឥត្ថន្នាមា ច ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា ។ តា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមញ្ច ឥត្ថន្នាមញ្ច ភិក្ខុនិយោ សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមា ច ឥត្ថន្នាមា ច ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា ។ តា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមញ្ច ឥត្ថន្នាមញ្ច ភិក្ខុនិយោ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ ច ឥត្ថន្នាមាយ ច ភិក្ខុនីនំ សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ

(៨០) គប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធីយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីដែលឈ្លាសប្រតិពលត្រូវប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ៗ នៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះឡើយ ៗ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ៗ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ៗ នេះជាញត្តិ ៗ បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ៗ នៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះឡើយ ៗ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ៗ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ៗ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ៗ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ

នវមសង្ឃាទិសេសេ សមនុភាសនា

សា តុណ្ហាស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ សមនុភដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមា ច ឥត្ថន្នាមា ច ភិក្ខុនិយោ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៨១) ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តិយា ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ភន្តិ ។ ទ្វេ តិស្សោ ឯកតោ សមនុភាសិតព្វា តទុត្តរិ ន សមនុភាសិតព្វា ។

(៨២) ឥមាបិ ភិក្ខុនិហោតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចន្តិ ។ យាវតតិយកាន្តិ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ

សង្ឃាទិសេសទី ៩ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

គាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ៗ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះហើយ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះគាប់ចិត្តដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុករឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៨១) ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរដង ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាស្រេច ។ កាលបើភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ឯអាបត្តិទុក្កដដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិ (ក្តី) អាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរដង (ក្តី) ក៏រម្ងាប់ទៅឯង ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីពីរបីរូបជាមួយគ្នាបាន មិនត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីឲ្យលើសអំពីពីរបីរូបនោះឡើយ ។

(៨២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះក្តី គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលតថាគតពោលប្រៀបធៀបនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយមុនៗ ។ ពាក្យថា ឈ្មោះយាវតតិយក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិ (សង្ឃាទិសេស)

អាបជ្ជន្តិ ន សហ វត្ថុជ្ឈាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(៨៣) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេ-សស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៨៤) អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តីនំ បដិនិស្សជ្ជន្តីនំ ឧម្មត្តិកានំ ខិត្តចិត្តានំ វេទនដ្ដានំ អាទិកម្មិកានន្តិ ។

ដោយសូត្រសមនុភាសនវិធីដកបដល់គំរប់បីដង មិនមែនត្រូវព្រមគ្នាទឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្តទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយគួរនាំភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសនោះចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសង្ឃាទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

(៨៣) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨៤) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលភិក្ខុនីសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលះបង់ចេញ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុនីដែលវេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ទសមសង្ឃាទិសេសំ

(៨៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុកដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វទេតិ សំសដ្ឋាវ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយ បរិភវេន អក្ខន្តិយា វេភស្សា[១] ទុព្វល្យា ឯវមាហ ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ចថយ្យេ

---

១ ឱ. ម. វេភស្សិយា ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។

សង្ឃាទិសេសទី ១០

(៨៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពោលពាក្យយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីហើយថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅប្រឡូកប្រចំឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃដែលមានមារយាទយ៉ាងនេះ មានកិត្តិសព្ទយ៉ាងនេះ ចិញ្ចឹមជីវិតយ៉ាងនេះ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ សង្ឃមិនបានពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយគ្មានអំណត់ (ក្រោធ) ដោយសំដីបង្គ្រិប ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកប្រឡូកប្រចំឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំងឡាយស្ងាត់ (ចាកពួក)

វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សង្ឃេន សមនុភដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វក្ខតិ សំសដ្ឋាវ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ ។បេ។ ឥច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុភដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វទេតិ សំសដ្ឋាវ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ ។បេ។ ឥច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុភដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ

សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ៗ បេ ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលសង្ឃសូត្រ សមនុភាសនវិធី ហើយថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ៗ បេ ៗ នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចូរលោកទាំងឡាយស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ៗ បេ ៗ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីហើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ៗ បេ ៗ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ៗ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុ-

ទសមសង្ឃាទិសេសេ បញ្ញត្តិ

វក្ខតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ ។ បេ ។ វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯវំ វទេយ្យ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយ បរិភវេន អក្ខន្តិ-យា វេភស្សា ទុព្វល្យា ឯវមាហ ភគិនិយោ ខោ សំ-សដ្ឋា វិហរន្តិ នានាចារា នានាសទ្ទា នានាសិលោកា

ភាសន៍ដ៏ហើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។បេ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ដូច្នេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយរូបដទៃដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយគ្មានអំណត់ ដោយសំដីបគ្រប ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់

ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆា-
ទិកា វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។
សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យេ ឯវំ
អវច សំសដ្ឋាវ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា
វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា
ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា
អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ
អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយ បរិភវេន អក្ខន្តិយា
វេភស្សា ទុព្វល្យា ឯវមាហ ភគិនិយោ ខោ សំ-
សដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា
ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិ-
កា វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។

ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (បាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្ដីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ៗ ភិក្ខុ-នីនោះគប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ចូរលោកកុំនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្ដីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយគ្មានអំណត់ ដោយសំដីបង្គ្រប ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (បាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្ដីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ៗ

ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

(៨៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឯវំ វទេយ្យាតិ សំសដ្ឋាវ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយាតិ អវញ្ញាយ ។ បរិភវេនាតិ បរិភព្យតា ។ អក្ខន្តិយាតិ កោបេន ។ វេភស្សាតិ វិភស្សីកតា ។

ភិក្ខុនីនោះកាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ ក៏នៅតែប្រកាន់ដដែល ភិក្ខុនីនោះគប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីដើម្បីឲ្យលះបង់នូវវត្ថុនោះដរាបដល់គំរប់បីដង ។ បើភិក្ខុនីនោះកាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីដរាបដល់គំរប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក្តី (ក៏) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញ ។

(៨៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺពោលថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅប្រឡូកប្រឡំចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅផ្សេង ៗ គ្នាឡើយ (ព្រោះ) ភិក្ខុនីទាំងឡាយសម្បូរូបដទៃ ដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ (តែ) សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ គឺដោយសេចក្តីមាក់ងាយ ។ ពាក្យថា ដោយសេចក្តីពេបជ្រាយ គឺដោយសេចក្តីស្អប់ខ្ពើម ។ ពាក្យថា ដោយគ្មានអំណត់ គឺដោយសេចក្តីខឹង ។ ពាក្យថា ដោយសំដីបង្គ្រិប គឺដោយធ្វើសំដីឲ្យវិសេសជាង ។

ទុព្ពល្យាតិ អបក្ខតា ។ ឯវមាហ ភគិនិយោ តា
សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិ-
លោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា
វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ
វណ្ណេតីតិ ។ សា ភិក្ខុនីតិ យា សា ឯវំវាទិនី
ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា
បស្សន្តិ យា សុណន្តិ តាហិ វត្តព្វា មាយ្យេ ឯវំ
អវច សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ
នានា វិហរិត្ថ ។ បេ ។ វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ
ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា
តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ
កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ពាក្យថា ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយ គឺដោយលោកទាំងឡាយគ្មានបក្ខពួក ។ ចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្ដីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីឯណា ដែលពោលជាប្រក្រតីយ៉ាងនេះនោះឯង ។ ពាក្យថា ដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ឯណាឮ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះគប្បីនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ចូរលោកកុំនិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ចុះ កុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្ដីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះគឺភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង គប្បីពោលអស់វារៈគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដៗ

សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈំបិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វា មាយ្យេ ឯវំ អវច សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ ។ បេ ។ ឥច្ឆថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៨៧) សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វា ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុភដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វទេតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា

សង្ឃាទិសេសទី ១០ សិក្ខាបទវិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

ភិក្ខុទាំងឡាយឮហើយមិននិយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនោះគួរភិក្ខុទាំងឡាយនាំយកមកកាន់ទីកណ្ដាលសង្ឃ ហើយពោលថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកចូរកុំពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅប្រឡូកប្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ)ចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់(ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្ដីស្ងាត់របស់ភិក្ខុជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនោះគួរភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់វារៈគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនោះលះបង់ចេញ ការលះបង់នេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨៧) ភិក្ខុនោះគួរភិក្ខុទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគួរភិក្ខុទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីយ៉ាងនេះគឺ ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលគប្បីផ្ដៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនេះឈ្មោះនេះ ពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុទាំងឡាយដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីហើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅប្រឡូកប្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុទាំងឡាយដទៃដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិត

ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆា-
ទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ
ឧញ្ញាយ បរិភវេន អក្ខន្តិយា វេភស្សា ទុព្វល្យា ឯវមាហ
ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ ។បេ។ វិវិច្ចថយ្យេ
វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ សា តំ វត្ថុំ
នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ
ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិ-
និស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ
សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុភដ្ឋា
ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វទេតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ[១] តុម្ហេ វិហរថ
មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិ-
យោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា តា សង្ឃោ

---

១ អយ្យាតិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ តែសង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយសេចក្តីពេបជ្រាយ ដោយគ្មានអំណត់ ដោយសំដីបង្គ្រិប ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ហ្នឹងឯងនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (បាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុ-ភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះពោលយ៉ាងនេះ នឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីហើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ តែសង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនី

ន កិញ្ចិ អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយ បរិភវេន អក្ខន្តិយា វេភស្សា ទុព្វល្យា ឯវមាហ ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិ-កា វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទុតិ-យម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ សមនុភដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ១០ សិក្ខាបទវិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

ទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយ ដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយមិនអត់ធន់គ្នា ដោយសំដីបង្គ្រប ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយឃ្នឹងឯងនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអា-ក្រក់មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះចេញទេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញហើយ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះសមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៨៨) ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តិយា ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ភន្តិ ។

(៨៩) អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ យាវតតិយកាតិ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ អាបជ្ជតិ ន សហ វត្ថុជ្ឈាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ សង្ឃោវ តស្សា អាបត្តិយា មានត្តំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សតិ អព្ភេតិ ន សម្ពហុលា ន ឯកា ភិក្ខុនី តេន វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ តស្សេវ[១] អាបត្តិនិកាយស្ស នាមកម្មំ អធិវចនំ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

---

១ តស្សេវាតិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៨៨) ភិក្ខុនីនោះត្រូវទុក្កដដោយសូត្រញត្តិ ត្រូវថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ដោយសូត្រកម្មវាចាពីរលើក ចប់កម្មវាចា ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កាលភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស អាបត្តិទុក្កដត្រូវដោយសូត្រញត្តិ នឹងអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ដែលត្រូវដោយសូត្រកម្មវាចាពីរលើក តែងរម្ងាប់ទៅឯង ។

(៨៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺភិក្ខុនីនេះឯងដែលតថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនូវភិក្ខុនីទាំងឡាយមុន ៗ ។ ពាក្យថា ឈ្មោះយាវតតិយក គឺភិក្ខុនីត្រូវ (សង្ឃាទិសេស) ដោយការសូត្រសមនុភាសនជាបអស់វារៈបីដង មិនមែនត្រូវមួយអន្លើដោយសេចក្តីប្រព្រឹត្តិកន្លងវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយគួរនាំភិក្ខុនីនោះចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស គឺទាល់តែសង្ឃឲ្យមានត្តដើម្បីអាបត្តិនោះ ទាញត្រឡប់អន្តរាបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិបាន រួចឲ្យអព្ភានកម្ម ភិក្ខុនីច្រើនរូបឲ្យមិនបាន ភិក្ខុនីមួយរូបក៏ឲ្យមិនបាន ហេតុនោះបានជាអាបត្តិនិកាយនោះ តថាគតឲ្យឈ្មោះថា សង្ឃាទិសេស ៗ ពាក្យថា អាបត្តិសង្ឃាទិសេសជានាមកម្ម គឺថាជាឈ្មោះនៃអាបត្តិនិកាយនោះឯង ព្រោះហេតុនោះ អាបត្តិនិកាយនោះ តថាគតហៅថា សង្ឃាទិសេស ។

(៩០) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៩១) អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិនិស្សជ្ជន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

(៩២) ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សត្តរស សង្ឃាទិសេសា ធម្មា នវ បឋមាបត្តិកា អដ្ឋ យាវតតិយកា យេសំ ភិក្ខុនី អញ្ញតរំ វា អញ្ញតរំ វា អាបជ្ជតិ តាយ ភិក្ខុនិយា ឧភតោសង្ឃេ បក្ខមានត្តំ ចរិតព្វំ

សង្ឃាទិសេសទី ១០ ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[៩០] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៩១] ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ (សង្ឃ) មិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីបានលះបង់ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ [១] ។

[៩២] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាំង ១៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិ ៩ ឈ្មោះបឋមាបត្តិកា អាបត្តិ ៨ ឈ្មោះយាវតតិយកា បណ្តាអាបត្តិទាំង ១៧ នេះ ភិក្ខុនីអង្គណា ត្រូវអាបត្តិណា ។ ភិក្ខុនីអង្គនោះត្រូវប្រព្រឹត្តបក្ខមានត្តក្នុងឧភតោសង្ឃ ភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្ត

---

១ ប្រាប្តិ៍លសិក្ខាបទទៀតដែលមិនបានសំដែងនោះ លោកថា ព្រោះដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទក្នុងភិក្ខុបាដិមោក្ខហើយ ។

ចិណ្ណមានត្តាយ ភិក្ខុនិយា[១] យត្ថ សិយា វីសតិគណោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ តត្ថ សា ភិក្ខុនី អព្ភេតព្វា ឯកាយបិ ចេ ឩនោ វីសតិគណោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ តំ ភិក្ខុនឹ អព្ភេយ្យ សា ច ភិក្ខុនី អនព្ភិតា តា ច ភិក្ខុនិយោ គារយ្ហា ។ អយំ តត្ថ សាមីចិ ។ តត្ថាយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថាយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

សត្តរសកណ្ឌំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ឥមេ បាឋា ឧភោបិ បោត្ថកេ ចិណ្ណមានត្តា ភិក្ខុនីតិ សោធិតា ។ តំ សុសោធិតំ ចិណ្ណមានត្តោ ភិក្ខូតិ បាឡិយា សមេតត្តា ។

មានត្តហើយ បើភិក្ខុនីសង្ឃពួក ២០ រូបមានក្នុងទីណា ភិក្ខុនីសង្ឃត្រូវឲ្យអព្ភានកម្មចំពោះភិក្ខុនីនោះ ក្នុងទីនោះ បើភិក្ខុនីសង្ឃពួក ២០ រូប ខ្វះសូម្បីតែភិក្ខុនី ១ រូបឲ្យអព្ភានកម្មចំពោះភិក្ខុនីនោះ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ភិក្ខុនីសង្ឃមិនឲ្យអព្ភានកម្មផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះឈ្មោះថា ត្រូវព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀលផង ។ នេះជាសាមីចិកម្មក្នុងរឿងនោះ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគំរបពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយក្នុងអាបត្តិទាំងនេះ ហេតុនោះទើបលោកម្ចាស់ទាំងឡាយស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

សង្ឃាទិសេសកណ្ឌ ១៧ សិក្ខាបទ ចប់ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ តឹស និស្សគ្គិយា
បាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

បត្តវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៩៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ពហុបត្តេ សន្និចយំ ករោន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ពហុបត្តេ សន្និចយំ ករិស្សន្តិ បត្តវាណិជ្ជំ វា ភិក្ខុនិយោ ករិស្សន្តិ អាមត្តិកាបណំ វា បសារេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និចយំ ករិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា

និស្សគ្គិយកណ្ឌ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះនិស្សគ្គិយ
បាចិត្តិយមានចំនួន៣០នេះឯង តែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(៩៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមានពួក ៦ ធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំបាត្រជាច្រើន ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវិហារបានឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ហេតុអ្វីក៏ភិក្ខុទាំងឡាយធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំបាត្រទុកច្រើនម្ល៉េះ ឬភិក្ខុទាំងឡាយនឹងធ្វើជំនួញបាត្រ ឬនឹងដាក់ពនផ្សារលក់ភាជនៈដី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនសមបើនឹងធ្វើសេចក្តីសន្សំបាត្រទុកសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុទាំងឡាយមានពួក ៦

ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និចយំ ករោន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និចយំ ករិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្ប-សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បត្តសន្និចយំ ករេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៩៤) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បត្តោ នាម ទ្វេ បត្តា អយោបត្តោ មត្តិកាបត្តោ ។ តយោ បត្តស្ស វណ្ណា ឧក្កដ្ឋោ បត្តោ មជ្ឈិមោ បត្តោ ឱមកោ បត្តោ ។ ឧក្កដ្ឋោ នាម បត្តោ អឌ្ឍាឡ្ហកោទនំ គណ្ហាតិ ចតុព្ភាគំ ខាទនីយំ[១] តទុបិយំ ព្យញ្ជនំ ។ មជ្ឈិមោ នាម បត្តោ នាឡិកោទនំ គណ្ហាតិ ចតុព្ភាគំ ខាទនីយំ តទុបិយំ ព្យញ្ជនំ ។ ឱមកោ នាម បត្តោ បត្តោទនំ គណ្ហាតិ ចតុព្ភាគំ ខាទនីយំ តទុបិយំ ព្យញ្ជនំ ។ តតោ ឧក្កដ្ឋោ អបត្តោ

---

១ ឱ. ម. ខាទនំ ភ ។

ធ្វើនូវសេចក្ដីសន្សំបាត្រទុក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនគួរបើនឹងធ្វើសេចក្ដីសន្សំបាត្រទុកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយធ្វើសេចក្ដីសន្សំបាត្រ ភិក្ខុនីនោះត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(៩៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបាកដិកកណ្ឌរួចហើយ ។ បាត្រ ២ យ៉ាង គឺបាត្រដែក ១ បាត្រដី ១ ឈ្មោះថា បាត្រ ។ ប្រមាណរបស់បាត្រមាន ៣ យ៉ាង គឺបាត្រខ្នាតធំ ១ បាត្រខ្នាតកណ្ដាល ១ បាត្រខ្នាតតូច ១ ។ ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតធំ គឺ បាត្រចំណុះបាយនៃអង្ករកន្លះអាឡ្ហក នឹងបង្អែមភាគទី ៤ នឹងម្ហូបសមគួរនឹងបាយនោះ ។ ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតកណ្ដាលគឺ បាត្រចំណុះបាយនៃអង្ករ ១ នាឡិ នឹងបង្អែមភាគទី ៤ នឹងម្ហូបសមគួរដល់បាយនោះ ។ ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតតូច គឺ បាត្រចំណុះបាយនៃអង្ករ ១ បត្ថ នឹងបង្អែមភាគទី ៤ នឹងម្ហូបសមគួរដល់បាយនោះ ។ បាត្រដែលមានខ្នាតធំឬតូច

ឱមកោ អបត្តោ ។ សន្និចយំ ករេយ្យាតិ អនធិដ្ឋិតោ អវិកប្បិតោ ។ និស្សគ្គិយោ ហោតិ[1] សហ អរុណុគ្គមនា និស្សគ្គិយោ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វោ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកបុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វោ ។

(៩៨) តាយ ភិក្ខុនិយា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អយំ មេ អយ្យេ បត្តោ ទសាហាតិក្កន្តោ និស្សគ្គិយោ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វា ។ និស្សដ្ឋបត្តោ ទាតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ បត្តោ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា និស្សគ្គិយោ សង្ឃស្ស និស្សដ្ឋោ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥមំ បត្តំ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា ទទេយ្យាតិ ។

---

១ ឥតោ បរំ សព្វត្ថ ឥតិសទ្ទោ ទិស្សតិ សោ អតិរេកោតិ វេទិតព្វោ ឦទិសានំ ឋានានំ មាតិកាយំ អនាគតត្តា ។

ជាងកំណត់ដែលពោលហើយនោះ មិនហៅថាបាត្រ ។ ពាក្យថា ធ្វើសេចក្តីសន្សំ (បាត្រ) គឺបានដល់បាត្រ (ឯទៀតៗ) ដែលភិក្ខុនីមិនបានអធិដ្ឋាន មិនបានវិកប្ប ។ បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ គឺជានិស្សគ្គិយព្រមគ្នានឹងអរុណរះឡើង បាត្រនោះភិក្ខុនីត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បាត្រនោះភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។

[៩៥] ភិក្ខុនីនោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំជើងភិក្ខុនីចាស់ៗ អង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ហើយពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រីហើយ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបាត្រនេះដល់សង្ឃ ។ លុះភិក្ខុនីនោះលះរួចហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលគប្បីទទួលអាបត្តិ ។ ភិក្ខុនីសង្ឃត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីលះហើយនោះវិញដោយពាក្យថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បាត្រនេះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះបានលះដល់សង្ឃហើយ ។ បើការលះបង់នេះសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវឲ្យបាត្រនេះដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះវិញ ។

(៩៦) តាយ ភិក្ខុនិយា សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយា អយំ មេ អយ្យាយោ បត្តោ រត្តាតិក្កន្តោ និស្សគ្គិយោ ឥមាហំ អយ្យានំ និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វា ។ និស្សដ្ឋបត្តោ ទាតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យាយោ អយំ បត្តោ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា និស្សគ្គិយោ អយ្យានំ និស្សដ្ឋោ ។ យទិ អយ្យានំ បត្តកល្លំ អយ្យាយោ ឥមំ បត្តំ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា ទទេយ្យុន្តិ ។

(៩៧) តាយ ភិក្ខុនិយា ឯកំ ភិក្ខុនី ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយា អយំ មេ អយ្យេ បត្តោ រត្តាតិក្កន្តោ និស្សគ្គិយោ ឥមាហំ អយ្យាយ

[៩៦] ភិក្ខុនីនោះត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូប (២-៣ រូប) ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាងហើយថ្វាយបង្គំជើងភិក្ខុនីចាស់ ៗ រូប អង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើងពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រីហើយ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបាត្រនេះដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ។ លុះភិក្ខុនីនោះលះបាត្រហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលគប្បីទទួលអាបត្តិ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីនោះលះហើយដោយពាក្យថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយស្តាប់ខ្ញុំ បាត្រនេះរបស់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ជានិស្សគ្គិយ បានលះដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយហើយ ។ បើការលះបង់នេះសមគួរដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយហើយ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ត្រូវឲ្យបាត្រនេះដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះវិញ ។

[៩៧] ភិក្ខុនីនោះត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុនី ១ រូប ធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាងហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង រួចពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រីហើយ ជានិស្សគ្គិយ

និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ តាយ ភិក្ខុនិយា អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វា ។ និស្សដ្ឋបត្តោ ទាតព្វោ ឥមំ បត្តំ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

(៩៨) រត្តាតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ រត្តាតិក្កន្តេ វេមតិកា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ រត្តាតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនធិដ្ឋិតេ អធិដ្ឋិតសញ្ញា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិកប្បិតេ វិកប្បិតសញ្ញា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនដ្ឋេ នដ្ឋសញ្ញា ... អវិនដ្ឋេ វិនដ្ឋសញ្ញា ... អភិន្នេ ភិន្នសញ្ញា ... អវិលុត្តេ វិលុត្តសញ្ញា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

ខ្ញុំសូមលះបាត្រនេះដល់លោកម្ចាស់ ។ លុះភិក្ខុនីនោះលះរួចហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនី ១ រូបនោះគប្បីទទួលអាបត្តិ ។ ភិក្ខុនី ១ រូបត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីនោះលះហើយដោយពាក្យថា ខ្ញុំឲ្យបាត្រនេះដល់លោកម្ចាស់វិញ ។

(៩៨) បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្លងហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់កន្លងទេ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រមិនបានអធិដ្ឋានទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអធិដ្ឋានហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រមិនបានវិកប្បទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាវិកប្បហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រមិនបានលះទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាលះហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រមិនបានខូចទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបាត្រខូចហើយ បាត្រមិនបានវិនាសទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាវិនាសហើយ... បាត្រមិនបានបែកទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបែកហើយ... បាត្រចោរមិនបានដណ្តើមយកទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចោរដណ្តើមយកហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(៩៩) និស្សគ្គិយំ បត្តំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ រត្តានតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ រត្តានតិក្កន្តេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ រត្តានតិក្កន្តេ នអតិក្កន្តសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(១០០) អនាបត្តិ អន្តោអរុណំ អធិដ្ឋេតិ វិកប្បេតិ វិស្សជ្ជេតិ នស្សតិ វិនស្សតិ ភិជ្ជតិ អច្ឆិន្ទិត្វា គណ្ហន្តិ វិស្សាសំ គណ្ហន្តិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

(១០១) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ និស្សដ្ឋបត្តំ ន ទេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយា និស្សដ្ឋបត្តោ ន ទាតព្វោ យោ ន ទទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៩៩) ភិក្ខុនីមិនលះបាត្រដែលជានិស្សគ្គិយហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បាត្រមិនបានកន្លងរាត្រីទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្លងហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បាត្រមិនបានកន្លងរាត្រីទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បាត្រមិនបានកន្លងរាត្រីទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនកន្លងរាត្រីមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១០០) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១០ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីអធិដ្ឋានក្នុងអរុណ ១ វិកប្បទុកក្នុងអរុណ ១ លះបង់ (បាត្រនោះ) ខាងក្នុងអរុណ ១ បាត្រខូចខាងក្នុងអរុណ ១ វិនាសខាងក្នុងអរុណ ១ បែកខាងក្នុងអរុណ ១ ពួកចោរដណ្តើមយកខាងក្នុងអរុណ ១ គេកាន់យកដោយវិស្សាសខាងក្នុងអរុណ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(១០១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីដទៃលះបង់នោះវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនត្រូវមិនឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីដទៃលះបង់ហើយនោះទេ ភិក្ខុនីឯណាមិនឲ្យ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

បត្តវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១០៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ គាមកាវាសេ វស្សំ វុត្ថា សាវត្ថឹ អគមំសុ វត្តសម្បន្នា ឥរិយាបថសម្បន្នា ទុច្ចោលា លូខចីវរា ។ ឧបាសកា តា ភិក្ខុនិយោ បស្សិត្វា ឥមា ភិក្ខុនិយោ វត្តសម្បន្នា ឥរិយាបថសម្បន្នា ទុច្ចោលា លូខចីវរា ឥមា ភិក្ខុនិយោ អច្ឆិន្នា ភវិស្សន្តីតិ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អកាលចីវរំ អទំសុ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អម្ហាកំ កឋិនំ អត្ថតំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេសិ ។ ឧបាសកា តា ភិក្ខុនិយោ បស្សិត្វា ឯតទវោចុំ អបយ្យាហិ ចីវរំ លទ្ធន្តិ ។ ន មយំ អាវុសោ ចីវរំ លភាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អម្ហាកំ កឋិនំ អត្ថតំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេសីតិ ។ ឧបាសកា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(១០២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូបនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅស្រុកក្រៅ រួចហើយក៏ដើរទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ជាអ្នកមានវត្តល្អ មានឥរិយាបថល្អ តែមានសំពត់អាក្រក់ មានចីវរសៅហ្មង ។ ពួកឧបាសកឃើញភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះហើយក៏គិតគ្នាថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះបរិបូណ៌ដោយវត្ត បរិបូណ៌ដោយឥរិយាបថ តែមានសំពត់អាក្រក់ មានចីវរសៅហ្មង ភិក្ខុនីទាំងនេះប្រហែលជាចោរដណ្តើមយក (ចីវរ) ទេដឹង ហើយក៏បានថ្វាយអកាលចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏អធិដ្ឋានថា ពួកយើងបានក្រាលកឋិនហើយ សំពត់នេះជាកាលចីវរ ហើយក៏ប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចីវរនោះ) ។ ពួកឧបាសកបានឃើញភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះហើយ បានពោលពាក្យនេះថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបានចីវរហើយឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះឆ្លើយថា នែអាវុសោ ពួកយើងមិនបានចីវរទេ ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់អធិដ្ឋានថាយើងបានក្រាលកឋិនហើយ (សំពត់នេះ) ជាកាលចីវរ ក៏ប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចីវរនោះ) ។ ឧបាសកទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្ទាប់

កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តាសំ ឧបាសកានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

---

១ ឱ. ម. ភាជាបេសីតិ ។

ថា ចុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរដូច្នេះ ហើយប្រែគ្នាឲ្យចែក (អកាលចីវរនោះ) សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮ ឧបាសកទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ចុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរ ហើយប្រែគ្នាឲ្យចែកសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរហើយប្រែគ្នាឲ្យចែក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរហើយប្រែគ្នាឲ្យចែកសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីធ្វើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរហើយប្រែគ្នាឲ្យចែក ភិក្ខុនីនោះត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១០៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អកាលចីវរំ នាម អនត្ថតេ កឋិនេ ឯកាទសមាសេ ឧប្បន្នំ អត្ថតេ កឋិនេ សត្តមាសេ ឧប្បន្នំ កាលេបិ អាទិស្ស ទិន្នំ ឯតំ អកាលចីវរំ នាម ។ កាលចីវរន្តិ(១) អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

(១០៤) អកាលចីវរេ អកាលចីវរសញ្ញា កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អកាលចីវរេ វេមតិកា កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា

១ យោ វស្សានស្ស បច្ឆិមេ មាសេ កាលចីវរន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ សិក្ខាបទវិភង្គ

[១០៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា អកាលចីវរ គឺកាលបើភិក្ខុនីមិនបានក្រាលកឋិន ចីវរដែលកើតឡើងក្នុង ១១ ខែ (គិតតាំងពី ១ រោចខែកត្តិកទៅដល់ ១៥ កើតខែអស្សុជ) កាលបើភិក្ខុនីបានក្រាលកឋិន ចីវរដែលកើតឡើងក្នុង ៧ ខែ (គិតតាំងពី ១ រោចខែផល្គុនទៅដល់ ១៥ កើតខែអស្សុជ) ចីវរនេះបើទុកជាទាយកប្រគេនចំពោះថាជាកាលចីវរ ក៏នៅតែហៅថា អកាលចីវរដដែល ៗ ភិក្ខុនីអធិដ្ឋានជាកាលចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពល់ប្រយោគ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយក្នុងពេលដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯចីវរនោះត្រូវភិក្ខុនីលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកជាម្ចាស់ ចីវរនេះជាអកាលចីវរ ខ្ញុំអធិដ្ឋានជាកាលចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ជានិស្សគ្គិយ (ត្រូវតែលះ) ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់សង្ឃ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី១នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះហើយ) ។

[១០៤] អកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អកាលចីវរ ហើយអធិដ្ឋានឲ្យជាកាលចីវរ ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ អកាលចីវរ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយអធិដ្ឋានឲ្យជាកាលចីវរ ហើយ

ភាជាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អកាលចីវរេ កាលចីវរសញ្ញា កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ កាលចីវរេ អកាលចីវរសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាលចីវរេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាលចីវរេ កាលចីវរសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(១០៥) អនាបត្តិ អកាលចីវរំ អកាលចីវរសញ្ញា ភាជាបេតិ កាលចីវរំ កាលចីវរសញ្ញា ភាជាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បត្តវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

(១០៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញតរាយ[១] ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តេត្វា[២] បរិភុញ្ជតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ សង្ហរិត្វា[៣] និក្ខិបិ ។ ថុល្លនន្ទា

---

១ ឱ. ប. អញ្ញតរិស្សា ។ ២ សព្វត្ថ បរិវត្តេត្វាតិ ទិស្សតិ ។ ៣ ឱ. ម. សំហរិត្វា ។

ប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ អកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកាលចីវរ ហើយអធិដ្ឋានឲ្យជាកាលចីវរ ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអកាលចីវរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលចីវរ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកាលចីវរ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១០៥) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺអកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអកាលចីវរមែន ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចីវរនោះ)១ កាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកាលចីវរមែន ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក (កាលចីវរនោះ)១ ភិក្ខុនីឆ្កួត១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ១ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(១០៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្តូរចីវរនឹងភិក្ខុនីមួយរូបហើយប្រើប្រាស់ ទើបភិក្ខុនីនោះបត់ចីវរនោះហើយទុកដាក់ទៅ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា

ភិក្ខុនី តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច យន្តេ អយ្យេ មយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តិតំ កហំ តំ ចីវរន្តិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ នីហរិត្វា ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ទស្សេសិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច ហន្ទយ្យេ តុយ្ហំ ចីវរំ អាហរ មេតំ ចីវរំ យំ តុយ្ហំ តុយ្ហមេវេតំ យំ មយ្ហំ មយ្ហមេវេតំ អាហរ មេ តំ សកំ បច្ចាហរាតិ អច្ឆិន្ទិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទិស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តេត្វា

បពិត្រលោកម្ចាស់ ចីវរដែលលោកប្តូរនឹងខ្ញុំ ចីវរនោះនៅឯណា ៗ ឯភិក្ខុនីនោះយកចីវរនោះចេញមកបង្ហាញដល់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ៗ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកចូរយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ លោកចូរឲ្យចីវរនុ៎ះមកខ្ញុំ ចីវរណារបស់លោក ចីវរនោះជារបស់លោកដដែល ចីវរណារបស់ខ្ញុំ ចីវរនោះជារបស់ខ្ញុំដដែលវិញ លោកចូរឲ្យចីវរនោះមកខ្ញុំ លោកចូរនាំយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ ហើយក៏ដណ្តើមយកទៅ ៗ ទើបភិក្ខុនីនោះបានប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ៗ បេ ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើមកប្តូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្តើមយកទៅវិញសោះ ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងកាលនោះឯង ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ បេ ៗ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្តូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នាហើយដណ្តើមយកទៅវិញ ពិតមែនឬ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ៗ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើមកប្តូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នាហើយដណ្តើមយកទៅវិញទេ

អច្ឆិន្ទិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទា-
យ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
បទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ
បរិវត្តេត្វា សា បច្ឆា ឯវំ វទេយ្យ ហន្ទយ្យេ តុយ្ហំ ចីវរំ
អាហរ មេតំ ចីវរំ យំ តុយ្ហំ តុយ្ហមេវេតំ យំ មយ្ហំ
មយ្ហមេវេតំ អាហរ មេ តំ សកំ បច្ចាហរាតិ អច្ឆិន្ទេយ្យ
វា អច្ឆិន្ទាបេយ្យ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១០៧) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនី-
តិ ។ ភិក្ខុនិយា សទ្ធិន្តិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ។
ចីវរំ នាម ឆន្នំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ វិកប្បនុបគំ
បច្ឆិមំ ។ បរិវត្តេត្វាតិ បរិត្តេន វា វិបុលំ វិបុលេន វា
បរិត្តំ បរិវត្តេត្វា(១) ។ អច្ឆិន្ទេយ្យាតិ សយំ អច្ឆិន្ទតិ និស្ស-
គ្គិយំ(២) ហោតិ ។ អច្ឆិន្ទាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស សកិំ អាណត្តា ពហុកម្បិ អច្ឆិន្ទតិ

---

១ ឱ. ម. បរិវត្តេត្វា ។ ២ សព្វត្ថ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ទិស្សតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ដូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយភិក្ខុនីនោះត្រឡប់ពោលយ៉ាងនេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ លោកចូរយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ លោកចូរឲ្យចីវរនោះមកខ្ញុំវិញ ចីវរណារបស់លោក ចីវរនោះជារបស់លោកដដែល ចីវរណារបស់ខ្ញុំ ចីវរនោះជារបស់ខ្ញុំដដែលវិញ លោកចូរឲ្យចីវរនោះមកខ្ញុំ លោកចូរនាំយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ (ហើយ) ដណ្តើមយកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១០៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា នឹងភិក្ខុនីផងគ្នា គឺមួយអន្លើដោយភិក្ខុនីដទៃ ។ ដែលហៅថា ចីវរ គឺចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយយ៉ាងតូចបំផុតដែលគួរវិកប្បបាន ។ ពាក្យថា ដូរ គឺដូរនូវចីវរថ្លៃច្រើនដោយចីវរថ្លៃតិចក្តី នូវចីវរថ្លៃតិចដោយចីវរថ្លៃច្រើនក្តី ។ ពាក្យថា ដណ្តើមយកឯង គឺភិក្ខុនីដណ្តើមខ្លួនឯង ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ពាក្យថា ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយក គឺភិក្ខុនីបង្គាប់អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីបង្គាប់តែម្តង អ្នកទទួលបង្គាប់ដណ្តើមច្រើនដង ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ បត្តវគ្គេ តតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកាយ ភិក្ខុនិយា[១] វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ ចីវរំ ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្នំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

(១០៨) ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា ចីវរំ បរិ-វត្តេត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញំ បរិក្ខារំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិ-ន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ សទ្ធឹ ចីវរំ វា អញ្ញំ វា បរិក្ខារំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ

---

១ ឱ ម. ឯកភិក្ខុនិយា វាតិ ទិស្សតិ ។

ភិក្ខុនីនោះត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចីវរនោះភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ ចីវរនេះខ្ញុំប្ដូរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្ដើមយកមកវិញ ជានិស្សគ្គិយ (ត្រូវតែលះ) ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះហើយ) ។

[១០៨] ឧបសម្បន្នា(១) ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នា ប្ដូរចីវរ ហើយដណ្ដើមយកឯងក្ដី ប្រើគេឲ្យដណ្ដើមយកក្ដី ត្រូវនិស្សគ្គិយបា-ចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ប្ដូរចីវរ ហើយដណ្ដើមយកឯងក្ដី ប្រើគេឲ្យដណ្ដើមយកក្ដី ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ឧប-សម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនឧបសម្បន្នា ប្ដូរចីវរ ហើយដណ្ដើមយកឯងក្ដី ប្រើគេឲ្យដណ្ដើមយកក្ដី ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីប្ដូរបរិក្ខារដទៃ ហើយដណ្ដើមយកឯងក្ដី ប្រើគេឲ្យដណ្ដើមយកក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីប្ដូរចីវរក្ដី បរិក្ខារដទៃក្ដី នឹងអនុបសម្បន្នា ហើយដណ្ដើមយកឯងក្ដី ប្រើគេឲ្យដណ្ដើមយកក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា

---

១ សំដៅយកភិក្ខុនី ស្រីក្រៅពីភិក្ខុនី ហៅថា អនុបសម្បន្នា ។

ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(១០៩) អនាបត្តិ សា វា ទេតិ តស្សា វា វិស្សាសេន្តី គណ្ហាតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បត្តវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

(១១០) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គិលានា ហោតិ ។ អថខោ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ យេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច កិន្តេ អយ្យេ អផាសុ កឹ អាហរិយតូតិ ។ សប្បិនា មេ អាវុសោ អត្ថោតិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ អញ្ញតរស្ស អាបណិកស្ស ឃរា

ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១០៩) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនី (ដែលទទួលប្តូរ) នោះឲ្យវិញ ១ ភិក្ខុនី (ជាអ្នកប្តូរ) ស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុនី (ជាអ្នកទទួលប្តូរ) នោះ កាន់យកទៅ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(១១០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមានជម្ងឺ ។ លំដាប់នោះ ឧបាសកម្នាក់ចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីដែលនៅក្នុងទីនោះ លុះចូលទៅជិតហើយបានពោលពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សេចក្តីមិនសប្បាយកើតមានដល់លោកឬ លោកម្ចាស់ឲ្យខ្ញុំរករបស់អ្វីមក ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នែអាវុសោ អាត្មាត្រូវការដោយទឹកដោះរាវ ។ ទើបឧបាសកនោះនាំយកទឹកដោះរាវ

កហាបណស្ស សប្បឹ អាហរិត្វា ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អទាសិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឯវមាហ[1] ន មេ អាវុសោ សប្បិនា អត្ថោ តេលេន មេ អត្ថោតិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ យេន សោ អាបណិកោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ អាបណិកំ ឯតទវោច ន កិរយ្យ[2]អយ្យាយ សប្បិនា អត្ថោ តេលេន អត្ថោ ហន្ទ តេ សប្បឹ តេលំ មេ ទេហីតិ ។ សចេ មយំ អយ្យ[3]វិក្កីតំ ភណ្ឌំ បុន អាទិយិស្សាម កទា អម្ហាកំ ភណ្ឌំ វិក្កាយិស្សតិ សប្បិស្ស កយេន សប្បិ ហដំ តេលស្ស កយំ អាហរ តេលំ ហរិស្សសីតិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស ឧបាសកស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា

---

១ ឥទំ បាឋទ្វយំ ឧ. ម. បោត្ថកេសុ ន ទិស្សតិ ។ ២ ឧ. ម. កិរយ្យោ ។ ៣ ឧ. ម, អយ្យោ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី

មានដំឡៃ ១ កហាបណៈ អំពីផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់ហើយបានប្រគេនដល់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ អាត្មាមិនត្រូវការដោយទឹកដោះរាវទេ អាត្មាត្រូវការដោយប្រេងវិញ ។ ទើបឧបាសកនោះចូលទៅរកអ្នកផ្សារនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងអ្នកផ្សារនោះថា នែអ្នកម្ចាស់ ឮថាលោកម្ចាស់មិនត្រូវការដោយទឹកដោះរាវទេ ត្រូវការតែប្រេង អ្នកចូរយកទឹកដោះរាវរបស់អ្នកទៅវិញចុះ ចូរឲ្យប្រេងដល់ខ្ញុំវិញ ។ អ្នកផ្សារឆ្លើយថា នែអ្នកម្ចាស់ បើយើងនឹងទទួលរបស់ដែលយើងលក់ទៅហើយយកមកវិញ កាលណាយើងនឹងលក់របស់ដាច់ អ្នកនាំយកទឹកដោះរាវទៅដោយដម្លៃទិញទឹកដោះរាវហើយ ចូរអ្នកនាំដម្លៃទិញប្រេងមក ទើបនឹងនាំយកប្រេងទៅបាន ។ ឧបាសកនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសកនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទា

អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(១១១) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វាតិ យំកិញ្ចិ វិញ្ញាបេត្វា ។ អញ្ញំ វិញ្ញាបេយ្យាតិ តំ ឋបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ

មិនសមបើនឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។បេ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១១១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា សុំរបស់ដទៃ គឺបានសុំរបស់ណាមួយរួចហើយ ។ ពាក្យថា សុំរបស់ឯទៀតវិញ គឺភិក្ខុនីវៀរលែងរបស់ដែលសុំនោះ ហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវទុក្កដក្នុងប្រយោគសុំ

បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១១២] អញ្ញេ អញ្ញសញ្ញា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញេ វេមតិកា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញេ អនញ្ញសញ្ញា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនញ្ញេ អញ្ញសញ្ញា អនញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញេ វេមតិកា អនញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញេ អនញ្ញសញ្ញា អនាបត្តិ ។

របស់នោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃនេះ ខ្ញុំសុំហើយខ្ញុំទៅសុំរបស់ឯទៀតវិញ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះរបស់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះហើយ) ។

(១១២) របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ដទៃថែមទៀត ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយសុំរបស់ដទៃថែមទៀត ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ដទៃថែមទៀត ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់មិនមែនដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយសុំរបស់មិនមែនដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១១៣) អនាបត្តិ តញ្ញេវ វិញ្ញាបេតិ អញ្ញញ្ច វិញ្ញាបេតិ អានិសំសំ ទស្សេត្វា វិញ្ញាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បត្តវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(១១៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គិលានា ហោតិ ។ អថខោ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ យេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច កច្ចិ អយ្យេ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយន្តិ ។ ន មេ អាវុសោ ខមនីយំ ន យាបនីយន្តិ ។ អមុកស្ស អយ្យេ អាបណិកស្ស ឃរេ កហាបណំ និក្ខិបិស្សាមិ

[១១៣] ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥យ៉ាង) គឺភិក្ខុនី (សុំរបស់ណាមុនហើយរបស់នោះតិចពេកមិនល្មម) សុំរបស់នោះដដែល (ថែមទៀត) ១ ភិក្ខុនី (សុំរបស់អ្វីម្យ៉ាងហើយ) សុំរបស់ដទៃ (ទៀតព្រោះត្រូវផ្សំថ្នាំខានមិនបាន) ១ ភិក្ខុនីសុំដែលមានអានិសង្សហើយសុំ (ពន្យល់របស់មួយ ថាៈថោកជាងរបស់មួយ ហើយសុំរបស់ថោកនោះ)១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[១១៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មានជម្ងឺ ។ ឧបាសកម្នាក់ចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងវេលានោះ លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់អាចអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបានឬទេ លោកម្ចាស់អាចញុំាងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា នែអាវុសោ អាត្មាមិនអាចអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបានទេ មិនអាចញុំាងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានទេ ។ ឧបាសកនោះនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងទុក

តតោ យំ ឥច្ឆេយ្យាសិ តំ អាហរាបេយ្យាសីតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញតរំ សិក្ខមានំ អាណាបេសិ គច្ឆ សិក្ខមានេ អមុកស្ស អាបណិកស្ស ឃរា កហាបណស្ស តេលំ អាហរាតិ ។ អថខោ សា សិក្ខមានា តស្ស អាបណិកស្ស ឃរា កហាបណស្ស តេលំ អាហរិត្វា ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អទាសិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឯវមាហ(១) ន មេ សិក្ខមានេ តេលេន អត្ថោ សប្បិនា មេ អត្ថោតិ ។ អថខោ សា សិក្ខមានា យេន សោ អាបណិកោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ អាបណិកំ ឯតទវោច ន កិរ អាវុសោ អយ្យាយ តេលេន អត្ថោ សប្បិនា អត្ថោ ហន្ទ តេ តេលំ សប្បឹ មេ ទេហីតិ ។ សចេ មយំ អយ្យេ វិក្កីតំ ភណ្ឌំ បុន អាទិយិស្សាម កទា អម្ហាកំ ភណ្ឌំ វិក្កាយិស្សតិ តេលស្ស កយេន តេលំ ហដំ សប្បិស្ស កយំ អាហរ សប្បឹ ហរិស្សសីតិ ។ អថខោ សា សិក្ខមានា រោទន្តី អដ្ឋាសិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ

១ ឥទំ បទទ្វយំ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ ន ទិស្សតិ ។

កហាបណៈក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារឯណោះ លោកត្រូវការរបស់ណា លោកគប្បីឲ្យបុគ្គលណាមួយទៅនាំយករបស់នោះអំពីផ្ទះនោះមកចុះ ។ ចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបង្គាប់សិក្ខមានា ១ រូបថា នែសិក្ខមានា នាងចូរទៅនាំយកប្រេង ១ កហាបណៈអំពីផ្ទះអ្នកផ្សារឯណោះមក ។ ទើបនាងសិក្ខមានានោះទៅនាំយកប្រេង ១ កហាបណៈអំពីផ្ទះអ្នកផ្សារនោះមកប្រគេនចុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលយ៉ាងនេះថា នែសិក្ខមានា យើងមិនត្រូវការនឹងប្រេងទេ យើងត្រូវការតែទឹកដោះរាវ ។ ឯសិក្ខមានានោះចូលទៅរកអ្នកផ្សារនោះ លុះចូលទៅហើយបានពោលពាក្យនេះនឹងអ្នកផ្សារនោះថា នែអាវុសោ ឮថាលោកម្ចាស់មិនត្រូវការនឹងប្រេងទេ ត្រូវការតែទឹកដោះរាវ ហ៏អ្នកចូរយកប្រេងរបស់អ្នកទៅចុះ ចូរឲ្យទឹកដោះរាវមកខ្ញុំវិញ ។ អ្នកផ្សារនោះនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បើខ្ញុំករុណានឹងទទួលយករបស់ដែលលក់ទៅហើយមកវិញ កាលណាខ្ញុំករុណានឹងលក់របស់ដាច់ លោកនាំយកប្រេងតាមដំឡៃរបស់ប្រេងទៅ ហើយលោកចូរនាំយកដំឡៃទិញទឹកដោះរាវមក (ទៀត) ទើបលោកនាំយកទឹកដោះរាវទៅបាន ។ សិក្ខមានានោះក៏ឈរយំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានពោលពាក្យនេះនឹង

សិក្ខមានំ ឯតទវោចុំ កិស្ស ត្វំ សិក្ខមានេ ពេន-សីតិ ។ អថខោ សា សិក្ខមានា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១១៥) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញំ ចេតាបេត្វាតិ យំកិញ្ចិ ចេតាបេត្វា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ តំ ឋបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ

សិក្ខមានានោះថា នែសិក្ខមានា ហេតុអ្វីក៏នាងយំ ។ ទើបសិក្ខមានានោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតសោះ ។បេ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១១៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ គឺឲ្យគេទិញរបស់ណាមួយហើយ ។ ពាក្យថា ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់

បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុ-និយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។បេ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។បេ។ ទទេយ្យាតិ ។បេ។ ទទេយ្យន្តិ ។បេ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

(១១៦) អញ្ញេ អញ្ញសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញេ វេមតិកា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញេ អនញ្ញសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនញ្ញេ អញ្ញសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញេ អនញ្ញសញ្ញា អនាបត្តិ ។

ឯទៀតវិញ គឺភិក្ខុនីមិនឲ្យគេទិញរបស់នោះ ហើយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ របស់នោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃនេះ ខ្ញុំឲ្យគេទិញរួចហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញទៀត ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះរបស់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះហើយ) ។

(១១៦) របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដទៃ ហើយឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដទៃ ហើយឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១១៧) អនាបត្តិ តញ្ញេវ ចេតាបេតិ អញ្ញញ្ច ចេតាបេតិ អានិសំសំ ទស្សេត្វា ចេតាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បត្តវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

(១១៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឧបាសកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ចីវរត្ថាយ ឆន្ទកំ សង្ឃរិត្វា[1] អញ្ញតរស្ស បាវារិកស្ស ឃរេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោចុំ អមុកស្ស អយ្យេ បាវារិកស្ស ឃរេ ចីវរត្ថាយ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ តតោ ចីវរំ អាហរាបេត្វា ការេថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន បរិក្ខារេន សយំ[2]

---

១ ឱ. សំហរិត្វា ។ ២ ឱ. សយន្តិបិ ន ទិស្សតិ ។

(១១៧) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនី (ឲ្យគេទិញរបស់ណាមុនហើយរបស់នោះតិចពេកមិនល្មម) ហើយឲ្យគេទិញរបស់នោះដដែល (ថែមទៀត) ១ ភិក្ខុនី (ឲ្យគេទិញរបស់អ្វីម្យ៉ាងមុនហើយ) ឲ្យគេទិញរបស់មួយដទៃទៀត ដោយត្រូវការផ្សំប្រាំជាដើម ១ ភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សហើយឲ្យគេទិញ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

(១១៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសកទាំងឡាយប្រមូលបរិក្ខារដែលរៃបានមក ដើម្បីប្រយោជន៍ចាត់ចែងចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ហើយផ្ញើទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់ម្នាក់ ហើយចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ក្រាបពោលពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ យើងផ្ញើទុកបរិក្ខារប្រយោជន៍ដើម្បីចាត់ចែងចីវរក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់ម្នាក់ឯណោះហើយ ចូរលោកទាំងឡាយឲ្យគេនាំចីវរអំពីផ្ទះនោះមកចែកគ្នាចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈខ្លួនឯង

ភេសជ្ជំ ចេតាបេត្វា បរិភុញ្ជឹសុ ។ ឧបាសកា ជានិត្វា
ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ
អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន
អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
តេសំ ឧបាសកានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តា-
នំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈា-
យន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ
អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន
អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ-
និយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន
សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុ-
និយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន ស-
ង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បស-
ន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

ដោយបរិក្ខារនោះហើយបរិភោគ ។ ឧបាសកទាំងឡាយដឹងហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសកទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១១៩) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេនាតិ អញ្ញស្សត្ថាយ ទិន្នេន ។ សង្ឃិកេនាតិ សង្ឃស្សត្ថាយ[១] ន គណស្ស ន ឯកភិក្ខុនិយា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ យំ អត្ថាយ ទិន្នំ តំ ឋបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។បេ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។បេ។ ទទេយ្យាតិ ។បេ។ ទទេយ្យុន្តិ ។បេ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

---

១ ឱ. ម. សង្ឃស្ស ។

សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១១៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ គឺទាយកគេឲ្យដើម្បីវត្ថុដទៃ ។ ពាក្យថា ជារបស់សង្ឃ គឺទាយកប្រគេនចំពោះតែសង្ឃ មិនចំពោះគណៈ មិនចំពោះភិក្ខុនី១រូបទេ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុណា ហើយភិក្ខុនីវៀរលែងវត្ថុនោះឲ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញរបស់នោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី១រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះវត្ថុនោះយ៉ាងនេះ ។បេ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុដទៃនេះ ខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយបរិក្ខារដែលទាយកគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ (របស់នេះ) ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះវត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះ) ។

[១៦០] អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិត្វា យថាទានេ ឧបនេតព្វំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៦១] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ បទភាជនីយ

(១២០) របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃទេ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីនោះបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ ត្រូវបង្អោនទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាវត្ថុដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១២១) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ (ទាយកប្រគេនដើម្បីវត្ថុណា) ភិក្ខុនី (ឲ្យគេទិញវត្ថុនោះហើយ) បង្អោនវត្ថុដែលសល់ (ពីនោះទៅដើម្បីវត្ថុឯទៀត)១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើបបង្អោនទៅ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងពេលដែលមានសេចក្តីអន្តរាយ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ១ ។

បត្តវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

(១២២) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឧបាសកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ចីវរត្ថាយ ឆន្ទកំ សង្ឃរិត្វា អញ្ញតរស្ស បាវារិកស្ស ឃរេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោចុំ អមុកស្ស អយ្យេ បាវារិកស្ស ឃរេ ចីវរត្ថាយ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ តតោ ចីវរំ អាហរាបេត្វា ភាជេថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន ច បរិក្ខារេន សយំបិ យាចិត្វា ភេសជ្ជំ ចេតាបេត្វា បរិភុញ្ជឹសុ ។ ឧបាសកា ជានិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ ឧបាសកានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(១២២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសកទាំងឡាយប្រមូលបរិក្ខារដែលរៃបានមកហើយផ្ញើទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់បាក់រម្នាក់ ដើម្បីចាត់ចែងចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ហើយចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយផ្ញើទុកបរិក្ខារ ដើម្បីចាត់ចែងចីវរក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់បាក់រឈ្មោះឯ-ណោះហើយ លោកទាំងឡាយចូរឲ្យអ្នកណាមួយនាំយកចីវរអំពីផ្ទះនោះមកចែកគ្នាចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះផង ដោយវត្ថុដែលសូមគេខ្លួនឯងផង ហើយក៏បរិភោគ ។ ឧបាសកទាំងឡាយដឹងហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យបំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសកទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះ-ដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា

ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិ-
កេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញា-
ចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិ-
សិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តី-
តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ
នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន
អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-
តាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន
អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-
តាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៤៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
នីតិ ។ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេនាតិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យបំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យបំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យបំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យបំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១២៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលទាយក

អញ្ញស្សត្ថាយ និន្នេន ។ សង្ឃិកេនាតិ សង្ឃស្សត្ថាយ(១) ន គណស្ស ន ឯកាយ ភិក្ខុនិយា(២) ។ សញ្ញាចិកេនាតិ សយំ យាចិត្វា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ យំ អត្ថាយ ទិន្នំ តំ ឋបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

(១៦៨) អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ

---

១ ឱ. ម សង្ឃស្ស ។ ២ ឯកភិក្ខុនិយាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យដើម្បីវត្ថុដទៃ ។ ពាក្យថា ជារបស់សង្ឃ គឺទាយកបរិច្ចាគចំពោះតែសង្ឃ មិនមែនចំពោះគណៈ មិនមែនចំពោះភិក្ខុនី ១ រូប ។ ពាក្យថា ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺដោយវត្ថុដែលសូម (គេ) ដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯណា ភិក្ខុនីវៀរលែងរបស់នោះហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្ថុនោះជានិស្សគ្គិយៈក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះវត្ថុនោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុដទៃនេះខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង (វត្ថុនេះ) ជានិស្សគ្គិយ (ត្រូវតែលះបង់) ខ្ញុំសូមលះវត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះ) ។

(១២៨) របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃមែន ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បី

វេមតិកា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិត្វា យថាទានេ ឧបនេតព្វំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១២៨] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីនោះបានវត្ថុដែលលះដល់សង្ឃមកវិញហើយ ត្រូវបង្អោនទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១២៥) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីបង្អោនរបស់ដែលសល់ទៅ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើបបង្អោនទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងសម័យដែលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[១៦៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស បូគស្ស បរិវេណវា-សិកា ភិក្ខុនិយោ យាគុយា កិលមន្តិ ។ អថខោ សោ បូគោ ភិក្ខុនីនំ យាគុអត្ថាយ ឆន្ទកំ សំហរិត្វា[១] អញ្ញតរស្ស អាបណិកស្ស ឃរេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច អមុកស្ស អយ្យេ អាបណិកស្ស ឃរេ យាគុអត្ថាយ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ តតោ តណ្ឌុលេ[២] អាហរាបេត្វា យាគុំ បចាបេត្វា បរិភុញ្ជថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន បរិក្ខារេន ភេសជ្ជំ ចេតាបេត្វា បរិភុញ្ជឹសុ ។ អថខោ សោ បូគោ ជានិត្វា ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិ-យោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហា-ជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ

---

១ ឱ. សំហរិត្វា ។ ២ ឱ. ម. តណ្ឌុលំ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

(១២៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយជាអ្នកនៅក្នុងបរិវេណរបស់ប្រជុំជន ១ ពួក ជាពួកភិក្ខុលំបាកដោយបបរ ។ គ្រានោះឯង ប្រជុំជននោះក៏ប្រមូលបរិក្ខារដែលបានមកហើយផ្ញើទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់ដើម្បីចាត់ចែងបបរដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទើបចូលទៅរកភិក្ខុទាំងឡាយ ហើយបានពោលពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយទុកបរិក្ខារដើម្បីចាត់ចែងបបរក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារឈ្មោះឯណោះ ចូរលោកទាំងឡាយឲ្យអ្នកណាមួយនាំយកអង្ករទាំងឡាយអំពីផ្ទះនោះហើយឲ្យគេចំអិនបបរឆាន់ចុះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះហើយក៏បរិភោគ ។ ទើបប្រជុំជននោះដឹងហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮឧបាសក[១]

---

១ ប្រហែលជាប្រជុំជនទេដឹង ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ បត្តវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយោ តស្ស ឧបាសកស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

នោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈសោះ ។បេ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ ភិក្ខុនីនោះត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១៤៧) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេនាតិ អញ្ញស្ស-
ត្ថាយ ទិន្នេន ។ មហាជនិកេនាតិ គណស្សត្ថាយ
ន សង្ឃស្ស ន ឯកភិក្ខុនិយា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យា-
តិ យំ អត្ថាយ ទិន្នំ តំ ឋបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ
បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ
និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា
វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។បេ។ ឥទំ មេ
អយ្យេ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន ម-
ហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ
សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។បេ។ ទទេយ្យាតិ ។បេ។
ទទេយ្យុន្តិ ។បេ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

(១៤៨) អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេ-
តាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា

(១២៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យបំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនប្រយោជន៍ដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯទៀត ។ ពាក្យថា ជារបស់គណៈ (គឺទាយកលះបំពោះ) តែគណៈមិនមែនលះបំពោះសង្ឃ មិនមែនលះបំពោះភិក្ខុនី ១ រូប ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យទិញវត្ថុនោះ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ របស់នោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវតែលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវតែលះរបស់នោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃនេះ ខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យបំពោះវត្ថុដទៃជារបស់គណៈ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះរបស់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះ) ។

(១២៨) របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមាន

អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិត្វា យថាទានេ ឧបនេតព្វំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(១២៩) អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

សេចក្ដីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ ត្រូវបង្អោនទៅក្នុងវត្ថុដែលគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៦៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីបង្អោនទៅនូវរបស់ដែលសល់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើបបង្អោនទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងសម័យមានសេចក្ដីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គស្ស ឆដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[១៣០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស បូគស្ស បរិវេណវាសិកា ភិក្ខុនិយោ យាគុយា កិលមន្តិ ។ អថខោ សោ បូគោ ភិក្ខុនីនំ យាគុអត្ថាយ ឆន្ទកំ សំហរិត្វា អញ្ញតរស្ស អាបណិកស្ស ឃរេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច អមុកស្ស អយ្យេ អាបណិកស្ស ឃរេ យាគុអត្ថាយ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ តតោ តណ្ឌុលេ[១] អាហរាបេត្វា យាគុំ បចាបេត្វា បរិភុញ្ជថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន ច បរិក្ខារេន សយំបិ យាចិត្វា ភេសជ្ជំ ចេតាបេត្វា បរិភុញ្ជិំសុ ។ អថខោ សោ បូគោ ជានិត្វា ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស

---

១ ឱ. តណ្ឌុលំ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

(១៣០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅក្នុងបរិវេណរបស់ប្រជុំជន១ពួក ជាពួកភិក្ខុនីលំបាកដោយបបរ ។ គ្រានោះឯង ប្រជុំជននោះប្រមូលបរិក្ខារដែលរៃបានមក ដើម្បីចាត់ចែងបបរដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់ ទើបចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយទុកបរិក្ខារដើម្បីចាត់ចែងបបរក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារឈ្មោះឯណោះ ចូរលោកទាំងឡាយឲ្យគេនាំយកអង្ករទាំងឡាយអំពីផ្ទះនោះមកហើយចំអិនបបរឆាន់ចុះ ។ តែភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះផង ដោយរបស់ដែលសូមគេដោយខ្លួនឯងផង ហើយបរិភោគ ។ ឯប្រជុំជននោះដឹងហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈនឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮប្រជុំជននោះ

បូគស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា
តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិ-
កេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញា-
ចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិ-
សិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-
តាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា
កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន
បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេ-
ន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ
ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិ-
កេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញា-
ចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

កំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យបំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ ទឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យបំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ ទឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃគេឲ្យបំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ ទឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្បូសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យបំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ ទឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

[១៣១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេនាតិ អញ្ញស្សត្ថាយ ទិន្នេន ។ មហាជនិកេនាតិ គណស្សត្ថាយ ន សង្ឃស្ស ន ឯកភិក្ខុនិយា ។ សញ្ញាចិកេនាតិ សយំ យាចិត្វា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ យំ អត្ថាយ ទិន្នំ តំ ឋបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១៣១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបាចិត្តិយកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលគេ ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ ដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯទៀត ។ ពាក្យថា ជារបស់គណៈ គឺគេលះចំពោះ តែគណៈមិនមែនចំពោះសង្ឃ មិនមែនចំពោះភិក្ខុនី ១ រូបទេ ។ ពាក្យថា ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺវត្ថុដែលសូមគេបានមកហើយដោយ ខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍ វត្ថុណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យគេទិញវត្ថុនោះហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវ អាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្ថុនោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈ ដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះ យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុដទៃនេះខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយ បរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់ គណៈនឹងដោយវត្ថុដែលសូមបានមកដោយខ្លួនឯង ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូម លះវត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទ ទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះ) ។

(១៣២) អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិត្វា យថាទានេ ឧបនេតព្វំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(១៣៣) អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

(១៣២) របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃមែន ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ ត្រូវបង្អោនទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៣៣) **ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ** (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីបង្អោនទៅនូវរបស់ដែលសល់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់របស់ហើយទើបបង្អោនទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងពេលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

(១៣៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សុតា ហោតិ ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ។ ពហូ មនុស្សា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ បយិរុទាសន្តិ[១] ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បរិវេណំ ឧន្ទ្រិយតិ ។ មនុស្សា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ កិស្សិទំ តេ[២] អយ្យេ បរិវេណំ ឧន្ទ្រិយតីតិ ។ នត្ថាវុសោ ទាយកា នត្ថិ ការកាតិ ។ អថខោ តេ មនុស្សា ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បរិវេណត្ថាយ ធនំ សង្ឃរិត្វា[៣] ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បរិក្ខារំ អទំសុ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេន ច បរិក្ខារេន សយំបិ យាចិត្វា ភេសជ្ជំ ចេតាបេត្វា បរិភុញ្ជិ ។ មនុស្សា ជានិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា

---

១ ឱ. ម. បយិរុបាសន្តិ ។ ២ ឱ. ភេ ។ ៣ ឱ. សំហរិត្វា ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

(១៣៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាពហុស្សុតជាអ្នកឈ្លាសនិយាយក្បៀវក្លាប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ។ មនុស្សទាំងឡាយជាច្រើនតែងចូលទៅអង្គុយជិត (សេពគប់) នឹងចុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ សម័យនោះឯង ទីបរិវេណរបស់ចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏បាក់បែកទ្រុឌទ្រោម ។ មនុស្សទាំងឡាយបានពោលពាក្យនេះនឹងចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ទីបរិវេណរបស់លោកនេះ ទ្រុឌទ្រោមទៅដោយហេតុអ្វី ។ ចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ ព្រោះគ្មានពួកអ្នកឲ្យ គ្មានពួកអ្នកធ្វើ ។ ទើបមនុស្សទាំងឡាយនោះ ប្រមូលបរិក្ខារដែលរៃបានមកដើម្បីប្រយោជន៍ទីបរិវេណនៃចុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយបានឲ្យបរិក្ខារនោះដល់ចុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះផង ដោយរបស់ដែលសូមដោយខ្លួនឯងផង ហើយក៏បរិភោគ ។ មនុស្សទាំងឡាយដឹង ហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្អាប់ថា លោកម្ចាស់ចុល្លនន្ទា

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ បត្តវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

មិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹងដោយវត្ថុដែលសូមមកដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១៣៩) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា
ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេនាតិ
អញ្ញស្សត្ថាយ ទិន្នេន ។ បុគ្គលិកេនាតិ ឯកភិក្ខុនិ-
យា អត្ថាយ ន សង្ឃស្ស ន គណស្ស ។ សញ្ញាចិ-
កេនាតិ សយំ យាចិត្វា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ
យំ អត្ថាយ ទិន្នំ តំ ឋបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ បយោ-
គេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ
សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន
ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញទត្ថិកេន
បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន
អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជា-
មីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។
អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

(១៣៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១ នៃបាចិត្តិយកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯទៀត ។ ពាក្យថា ជារបស់បុគ្គល គឺគេឲ្យចំពោះតែភិក្ខុនីមួយរូបមិនឲ្យដល់សង្ឃ មិនឲ្យដល់គណៈឡើយ ។ ពាក្យថា ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺវត្ថុដែលសូមគេមកដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យគេទិញវត្ថុនោះ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុឯទៀតវិញ ត្រូវទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្ថុនោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីគប្បីលះវត្ថុនោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី១រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះយ៉ាងនេះ ។បេ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុដទៃនេះខ្ញុំឲ្យគេទិញ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះវត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះ) ។

[១៣៦] អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិត្វា យថាទានេ ឧបនេតព្វំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៣៧] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

(១៣៦) របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុឯទៀត ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្ស-គ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបានវត្ថុដែលលះនោះមកវិញហើយ គប្បីបង្អោនទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៣៧) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីបង្អោនទៅនូវរបស់ដែលសល់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើបបង្អោនទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកព្រោះមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បីវរវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[១៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សុតា ហោតិ ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ សីតកាលេ មហគ្ឃំ កម្ពលំ ទារុបិត្វា យេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ រាជានំ បសេនទឹ កោសលំ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច វទេយ្យាសិ អយ្យេ យេន អត្ថោតិ ។ សចេ មេ ត្វំ មហារាជ

ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(១៣៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីឈ្មោះថុល្លនន្ទា ជាពហុស្សូត ជាស្រីមានថ្វីមាត់ ក្លៀវក្លាប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ដណ្ដប់សំពត់កម្ពលមានដំឡៃច្រើនក្នុងកាលត្រជាក់ ហើយព្រះអង្គចូលទៅកាន់សំណាក់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី លុះចូលទៅជិតហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយគង់នៅក្នុងទីគួរ ១ ។ លុះស្ដេចបសេនទិកោសលនៅក្នុងទីគួរ ១ ហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏ពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា ។ កាលនោះ ស្ដេចបសេនទិកោសល កាលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា (ដូច្នោះហើយ) ក៏មានបន្ទូលនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ត្រូវការវត្ថុណា គប្បីប្រាប់វត្ថុនោះចុះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា បពិត្រមហារាជ បើព្រះអង្គមានសេចក្ដីប្រាថ្នានឹង

ញាតុកាមោសិ ឥមំ កម្ពលំ ទេហីតិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា កម្ពលំ ទត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ មហិច្ឆា ឥមា ភិក្ខុនិយោ អសន្តុដ្ឋា កថំ ហិ នាម រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេតីតិ[1] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ

---

១ ឱ. ម. វិញ្ញាបេសីតិ ។

ប្រគេនដល់អាត្មា ចូរព្រះអង្គប្រគេនសំពត់កម្ពលនេះចុះ ។ ទើបស្ដេចបសេនទិកោសលប្រគេនសំពត់កម្ពលដល់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី រួចធ្វើប្រទក្សិណាចៀសចេញទៅ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងនេះមានសេចក្ដីប្រាថ្នាច្រើន គ្មានសន្ដោស មិនសមនឹងសុំសម្ពត់កម្ពលពីស្ដេចសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ដូច្នោះហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងសុំសម្ពត់កម្ពលពីស្ដេចសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសុំសម្ពត់កម្ពលពីស្ដេច ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងសុំសម្ពត់កម្ពលពីស្ដេចទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលចាត់ចែង

គរុបាបុរណំ[១] បន ភិក្ខុនិយា ចេតាបេន្តិយា ចតុក្កំសបរមំ ចេតាបេតព្វំ តតោ ចេ ឧត្តរី[២] ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៣៩] គរុបាបុរណំ នាម យង្កិញ្ចិ សីតកាលេ បាបុរណំ[៣] ។ ចេតាបេន្តិយាតិ វិញ្ញាបេន្តិយា ។ ចតុក្កំសបរមំ ចេតាបេតព្វន្តិ សោឡសកហាបណគ្ឃនកំ ចេតាបេតព្វំ ។ តតោ ចេ ឧត្តរី ចេតាបេយ្យាតិ តទុត្តរី វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ គរុបាបុរណំ អតិរេកចតុក្កំសបរមំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

---

១ ឱ. ម. គរុបាវុរណំ ។ ២ ឧត្តរិ ។ ៣ បាវុរណំ ។

សម្ពត់ដណ្ដប់ដែលមានសាច់ក្រាស់ ត្រូវចាត់ចែងបានតែសម្ពត់ដែលមានដំឡៃបួនកហាបណៈបួនជង់ជាយ៉ាងច្រើន បើចាត់ចែងសំពត់ដែលមានដំឡៃហួសពីនោះទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

[១៣៩] ដែលហៅថា សំពត់ដណ្ដប់ដែលមានសាច់ក្រាស គឺសំពត់ដណ្ដប់ណាមួយសម្រាប់ដណ្ដប់ក្នុងរដូវរងា ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលចាត់ចែង គឺថា កាលសូម (គេ) ។ ពាក្យថា ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់មានដំឡៃបួនកហាបណៈបួនជង់ជាយ៉ាងច្រើន សេចក្ដីថា ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់មានដំឡៃ ១៦ កហាបណៈ ។ ពាក្យថា បើចាត់ចែងសំពត់ឲ្យលើសពីនោះទៅ សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីសូមសំពត់ឲ្យលើសលុបពីនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលសូម សំពត់នោះជានិស្សគ្គិយក្នុងពេលដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះបង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សំពត់ដណ្ដប់ដែលមានសាច់ក្រាស់នេះមានដំឡៃលើសពីបួនកហាបណៈបួនជង់ជាកំណត់ ខ្ញុំបានសូមមកហើយ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់សំពត់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌ) ។

(១៨០) អតិរេកចតុក្កំសេ អតិរេកសញ្ញា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកចតុក្កំសេ វេមតិកា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកចតុក្កំសេ ឩនកសញ្ញា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឩនកចតុក្កំសេ អតិរេកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកចតុក្កំសេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកចតុក្កំសេ ឩនកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(១៨១) អនាបត្តិ ចតុក្កំសបរមំ ចេតាបេតិ ឩនកចតុក្កំសបរមំ ចេតាបេតិ ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន មហគ្ឃំ ចេតាបេតុកាមស្ស អប្បគ្ឃំ ចេតាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

(១៤០) សំពត់មានដំឡៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៤ ជង់ ភិក្ខុនិ សំគាល់ថាលើសមែន ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ សំពត់មានដំឡៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៤ ជង់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ សំពត់មានដំឡៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៤ ជង់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាខ្វះវិញ ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ សំពត់មានដំឡៃខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៤ ជង់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាលើសវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សំពត់មានដំឡៃខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៤ ជង់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សំពត់មានដំឡៃខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៤ ជង់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាខ្វះមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៤១) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃត្រឹមបួនកហាបណៈ ៤ ជង់ជាកំណត់ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៤ ជង់ជាកំណត់ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់របស់ពួកញាតិ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់របស់ពួកជនដែលបវារណា ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់ដើម្បីបុគ្គលដទៃ ១ ភិក្ខុនីបានសំពត់ដណ្តប់មកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ជនមានសេចក្តីប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃច្រើន ភិក្ខុនីត្រឡប់សុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃ-តិច ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចីវរវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

(១៤២) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សុតា ហោតិ ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ឧណ្ហកាលេ មហគ្ឃំ ខោមំ បារុបិត្វា យេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេ-នុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ រាជានំ បសេនទឹ កោសលំ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិយា កា-ថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្ប-ហំសេសិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច វទេយ្យាសិ អយ្យេ យេន អត្ថោតិ ។ សចេ មេ ត្វំ មហារាជ ទាតុកាមោសិ ឥមំ ខោមំ ទេហី-តិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ថុល្លនន្ទាយ

ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(១៤២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ជាពហុស្សូត ជាស្រីមានថ្វីមាត់ ជាស្រីក្លៀវក្លា ប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ដណ្តប់សំពត់សម្បកឈើមានដំឡៃច្រើនក្នុងកាលក្តៅ ហើយចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី លុះយាងចូលទៅហើយក៏ថ្វាយបង្គំថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហើយ គង់នៅក្នុងទីគួរមួយ ។ លុះព្រះបាទបសេនទិកោសលគង់នៅក្នុងទីសមគួរហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏បានពន្យល់ឲ្យទ្រង់ឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល កាលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពន្យល់ឲ្យទ្រង់ឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថាហើយក៏មានព្រះបន្ទូលនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ត្រូវការវត្ថុណា គប្បីប្រាប់វត្ថុនោះចុះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា បពិត្រមហារាជ បើព្រះអង្គប្រាថ្នានឹងប្រគេនដល់អាត្មាភាព សូមព្រះអង្គប្រគេនសំពត់សម្បកឈើនេះចុះ ។ ទើបព្រះបាទបសេនទិកោសល

ភិក្ខុនិយា ខោមំ ទត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ មហិច្ឆា ឥមា ភិក្ខុនិយោ អសន្តុដ្ឋា កថំ ហិ នាម រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈា-យន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្ស-តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ លហុទាវុរណំ(១) បន ភិក្ខុនិយា ចេតាបេន្តិយា អឌ្ឍតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតព្វំ តតោ ចេ ឧត្តរឹ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

---

១ ឧ ម លហុបាវុរណំ ។

ប្រគេនសំពត់សម្បកឈើដល់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី រួចទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ធ្វើបទក្សិណបៀសចេញទៅ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីទាំងនេះមានសេចក្តីប្រាថ្នាធំ គ្មានសន្តោស មិនសមបើនឹងសុំសំពត់សម្បកឈើអំពីស្តេចសោះ ។ ពួកភិក្ខុនីឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងសូមសំពត់សម្បកឈើអំពីស្តេចសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសូមសំពត់សម្បកឈើពីស្តេច ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងសូមសំពត់សម្បកឈើអំពីស្តេចទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលបាត់បែងសំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ស្តើង ត្រូវបាត់បែងបានតែសំពត់ដែលមានដំឡៃ ត្រឹមបួនកហាបណៈបីដងដោយកន្លះ បើបាត់បែងឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១៤៣) លហុបាវុរណំ នាម យង្កិញ្ចិ ឧណ្ហកាលេ បាវុរណំ ។ ចេតាបេន្តិយាតិ វិញ្ញាបេន្តិយា ។ អឌ្ឍតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតព្វន្តិ ទសកហាបណគ្ឃនកំ ចេតាបេតព្វំ ។ តតោ ចេ ឧត្តរឹ ចេតាបេយ្យាតិ តទុត្តរឹ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ លហុបាវុរណំ អតិរេកអឌ្ឍតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

(១៤៤) អតិរេកអឌ្ឍតេយ្យកំសេ អតិរេកសញ្ញា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកអឌ្ឍតេយ្យកំសេ វេមតិកា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

[១៨៣] ដែលហៅថា សំពត់ដណ្តប់មានសាច់ស្តើង គឺសំពត់ណាមួយសម្រាប់ដណ្តប់ក្នុងរដូវក្តៅ ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលចាត់ចែង គឺកាលសូម ។ ពាក្យថា ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃត្រឹមបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្ទះ សេចក្តីថា ត្រូវសូមបានតែសំពត់ដែលមានដំឡៃ ១០ កហាបណៈ ។ ពាក្យថា បើចាត់ចែងឲ្យលើសកំណត់នោះទៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីសូមឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលសូម សំពត់នោះជានិស្សគ្គិយក្នុងពេលដែលបានមក ។ ភិក្ខុនីត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះបង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ស្តើងនេះ មានដំឡៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្ទះជាកំណត់ ខ្ញុំបានសុំមកហើយ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់សំពត់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌ) ។

[១៨៤] សំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្ទះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាលើសមែន ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ សំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្ទះ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

អតិរេកអឌ្ឍតេយ្យកំសេ ឩនកសញ្ញា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឩនកអឌ្ឍតេយ្យកំសេ អតិរេកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកអឌ្ឍតេយ្យកំសេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកអឌ្ឍតេយ្យកំសេ ឩនកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(១៤៥) អនាបត្តិ អឌ្ឍតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតិ ឩនកអឌ្ឍតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតិ ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន មហគ្ឃំ ចេតាបេតុកាមស្ស អប្បគ្ឃំ ចេតាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

សំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដង៍ដោយកន្លះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាខ្វះ ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ សំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃតិចជាងបួនកហាបណៈ ៣ ដង៍ដោយកន្លះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាលើសទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៣ ដង៍ដោយកន្លះ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៣ ដង៍ដោយកន្លះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាខ្វះមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៤៥) ភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃត្រឹមបួនកហាបណៈ ៣ ដង៍ដោយកន្លះ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃតិចជាងបួនកហាបណៈ ៣ ដង៍ដោយកន្លះជាកំណត់ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់របស់ពួកញាតិ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់របស់ពួកជនដែលបវារណា ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់ដើម្បីបុគ្គលដទៃ ១ ភិក្ខុនីបានសំពត់ដណ្តប់មកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ជនប្រាថ្នាដើម្បីទិញសំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃច្រើន ភិក្ខុនីត្រឡប់ឲ្យទិញសំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃតិច ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(១៤៦) ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ តឹស និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា ធម្មា ។ តត្ថាយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថាយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា[១] ។

---

១ ឱ. ម. តឹសនិស្សគ្គិយំ និដ្ឋិតំ ។

(១៤៦) បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកអាបត្តិឈ្មោះនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ៣០ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូមសួរជាគំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូមសួរជាគំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយក្នុងអាបត្តិទាំងនេះ ព្រោះហេតុដូច្នោះបានជាលោកទាំងឡាយស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

និស្សគ្គិយ បាចិត្តិយ ចប់ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនាយ្យាយោ ឆសដ្ឋិសតា បាចិត្តិយា
ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

លសុណវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

(១៤៧) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេន ឧបាសកេន ភិក្ខុនិសង្ឃោ លសុណេន បវារិតោ ហោតិ យាសំ អយ្យានំ លសុណេន អត្ថោ អហំ លសុណេនាតិ ។ ខេត្តបាលោ ច អាណត្តោ ហោតិ សចេ ភិក្ខុនិយោ អាគច្ឆន្តិ ឯកមេកាយ ភិក្ខុនិយា ទ្វេ តយោ ភណ្ឌិកេ ទេហីតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សាវត្ថិយំ ឧស្សវោ ហោតិ ។ យថាភតំ លសុណំ បរិក្ខយំ អគមាសិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ ឧបាសកំ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោចុំ លសុណេន អាវុសោ អត្ថោតិ ។ នត្ថយ្យេ យថាភតំ លសុណំ បរិក្ខីណំ ខេត្តំ គច្ឆថាតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ខេត្តំ

បាចិត្តិយកណ្ឌ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះបាចិត្តិយមែន នេះមានចំនួន ១៦៦ តែងមកកាន់ឧទ្ទេស (គឺការសូត្ររាល់ៗ កន្លះខែ)

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(១៤៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានឧបាសកម្នាក់បវារណាភិក្ខុនីសង្ឃដោយខ្ទឹមថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយណាត្រូវការដោយខ្ទឹម ខ្ញុំព្រះករុណា (នឹងប្រគេនខ្ទឹមដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយនោះ) ។ ឧបាសកនោះក៏បង្គាប់អ្នករក្សាចំការខ្ទឹមថា បើពួកភិក្ខុនីមក អ្នកឯងចូរប្រគេនខ្ទឹមពីរបីមើមដល់ភិក្ខុនី ១ អង្គ ៗ ។ សម័យនោះឯង ក្រុងសាវត្ថី (មានគេលេង) មហោស្រព ។ ខ្ទឹមដែលឧបាសកបានយកមក ក៏អស់រលីងទៅ ។ ពួកភិក្ខុនីចូលទៅរកឧបាសកនោះ ហើយបានពោលពាក្យនេះថា ម្នាលអាវុសោ យើងទាំងឡាយត្រូវការដោយខ្ទឹម ។ ឧបា-សកនោះឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ទឹមគ្មានទេ ខ្ទឹមដែលបានយកមកអស់រលីងទៅហើយ សូមលោកម្ចាស់និមន្តទៅចំការចុះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី

គន្ត្វា ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ លសុណំ ហរាបេសិ ។ ខេត្តបាលោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ខេត្តំ គន្ត្វា ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ លសុណំ ហរាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ ខេត្តបាលស្ស(១) ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ លសុណំ ហរាបេស្សតីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ លសុណំ ហរាបេតីតិ(២) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ លសុណំ ហរាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ អថខ្វេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានញ្ចេវ អប្បសាទាយ បសន្នានញ្ច ឯកច្ចានំ អញ្ញថត្តាយាតិ ។

---

១ ឱ. ម. តស្ស ខេត្តបាលស្សាតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. ហរាបេសីតិ ។

ទៅកាន់ចំការហើយ មិនដឹងប្រមាណក៏ឲ្យគេនាំយកខ្ទឹមទៅជាច្រើន ។ មនុស្សអ្នករក្សាចំការក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងទៅកាន់ចំការហើយ មិនដឹងប្រមាណឲ្យគេនាំយកខ្ទឹមទៅច្រើនដល់ម្ល៉េះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮអ្នករក្សាចំការពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណឲ្យគេនាំយកខ្ទឹមមកច្រើនដល់ម្ល៉េះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនដឹងប្រមាណ ឲ្យគេនាំយកខ្ទឹមច្រើន ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណ ឲ្យគេនាំយកខ្ទឹមមកច្រើនដល់ម្ល៉េះសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទៀតទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះនាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យខានជ្រះថ្លាទៅផង នាំជនពួកខ្លះដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយឲ្យទាស់ចិត្តខូចគំនិតទៅវិញផងដោយពិត ។

(១៤៨) អថខោ ភគវា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ភិក្ខូនំ តទនុច្ឆវិកំ តទនុលោមិកំ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភូតបុព្វំ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញតរស្ស ព្រាហ្មណស្ស បជាបតី អហោសិ ។ តិស្សោ ច ធីតរោ នន្ទា នន្ទវតី សុន្ទរីនន្ទា ។ អថខោ ភិក្ខវេ សោ ព្រាហ្មណោ កាលំ កត្វា អញ្ញតរំ ហំសយោនឹ ឧបបជ្ជិ ។ តស្ស សព្វសោវណ្ណមយា បត្តា អហេសុំ ។ សោ តាសំ ឯកេកំ បត្តំ ទេតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អយំ ហំសោ អម្ហាកំ ឯកេកំ បត្តំ ទេតីតិ តំ ហំសរាជំ គហេត្វា និប្បត្តំ អកាសិ ។ តស្ស បុន ជាយមានា បត្តា សេតា សម្បជ្ជឹសុ ។ តទាហុ[១] ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អតិលោភេន សុវណ្ណា បរិហីនា ឥទានិ លសុណា បរិហាយិស្សតីតិ ។

---

១ តទាបីតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី

(១៤៨) គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ដោយអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាដ៏សមគួរក្នុងពេលនោះ នឹងល្មមក្នុងពេលនោះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទើបទ្រង់ហៅពួកភិក្ខុមកហើយ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រឿងធ្លាប់មានមកហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ធ្លាប់បានជាប្រពន្ធព្រាហ្មណ៍ ១ នាក់ ៗ នាងមានកូនស្រី ៣ នាក់ គឺនាងនន្ទា ១ នាងនន្ទវតី ១ នាងសុន្ទរីនន្ទា ១ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលនោះ ព្រាហ្មណ៍នោះក៏ធ្វើមរណកាលទៅ កើតក្នុងកំណើតសត្វហង្ស ១ ៗ ហង្សនោះមានស្លាបសុទ្ធសឹងជាមាស ៗ ហង្សនោះឲ្យស្លាបមួយ ៗ ដល់ប្រពន្ធនឹងកូនស្រីទាំងនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីគិតថា ហង្សនេះបានឲ្យស្លាបមួយ ៗ ដល់យើងទាំងឡាយ គិតដូច្នោះហើយក៏ចាប់ស្តេចហង្សនោះហើយក៏ដកយកស្លាបចេញអស់ក្នុងកាលនោះឯង ៗ ស្លាបទាំងឡាយរបស់ហង្សនោះកាលដុះឡើងទៀត ក៏សទាំងអស់ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសាបសូន្យចាកមាសក្នុងកាលនោះ ព្រោះតែសេចក្តីលោភហួស ឥឡូវនេះមកសាបសូន្យចាកខ្ទឹម ៗ

(១៤៩) យំ លទ្ធំ តេន តុដ្ឋព្វំ
អតិលោភោ ហិ បាបកោ ។
ហំសរាជំ គហេត្វាន
សុវណ្ណា បរិហាយថាតិ ។

(១៥០) អថខោ ភគវា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី លសុណំ ខាទេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៥១) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ លសុណំ នាម មាគធិកំ[១] វុច្ចតិ ។ ខាទិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(១៥២) លសុណេ លសុណសញ្ញា ខាទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ លសុណេ វេមតិកា ខាទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ លសុណេ អលសុណសញ្ញា ខាទតិ

---

១ ឱរោបិយបោត្ថកេ មាគធកន្តិ ទិស្សតិ ។

(១៨៩) ទ្រព្យណា ដែលខ្លួនបានហើយ បុគ្គលត្រូវត្រេកអរដោយទ្រព្យនោះ ព្រោះថាសេចក្តីលោភពេកជាសភាវៈដ៏លាមក ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីលុះចាប់ស្តេចហង្សបានហើយ ក៏សាបសូន្យចាកមាស ។

(១៩០) លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ដោយអនេកបរិយាយ ។ បេ ។ ហើយទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទំពាស៊ីខ្ទឹម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៩១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយរួចហើយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ ។ បេ ។ ដែលហៅថា ខ្ទឹម សំដៅយកខ្ទឹមដែលកើតក្នុងដែនមគធ ។ ភិក្ខុនីទទួលខ្ទឹមដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(១៩២) ខ្ទឹម ភិក្ខុនីសំគាល់ថាខ្ទឹមមែន ហើយទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ខ្ទឹម ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ខ្ទឹម ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនខ្ទឹម ហើយទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិ

អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អលសុណេ លសុណសញ្ញា(១) អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អលសុណេ វេមតិកា(២) អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អលសុណេ អលសុណសញ្ញា(៣) អនាបត្តិ ។

[១៥៣] អនាបត្តិ បលណ្ឌុកេ ភញ្ជនកេ ហរីតកេ ចាបលសុណេ សូបសំបាកេ មំសសំបាកេ តេលសំបាកេ សាឡវេ ឧត្តរិភង្គេ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១៥៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេត្វា អចិរវតិយា នទិយា វេសិយាហិ សទ្ធឹ នគ្គា ឯកតិត្ថេ នហាយន្តិ ។ វេសិយា ឧជ្ឈាយន្តិ

១-២-៣ ឯត្ថន្តរេ ខាទតីតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយ ។ មិនមែនខ្ទឹម ភិក្ខុសំគាល់ថាខ្ទឹម ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនខ្ទឹម ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនខ្ទឹម ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនខ្ទឹម មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៥៣) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១១ យ៉ាង) គឺភិក្ខុឆាន់ខ្ទឹមល្បើង ១ ភិក្ខុឆាន់ខ្ទឹមក្រហម ១ ភិក្ខុឆាន់ខ្ទឹមខៀវ ១ ភិក្ខុឆាន់ខ្ទឹមឥតមើម (ខ្ទឹមដើម) ១ ភិក្ខុឆាន់ខ្ទឹមដែលគេចំអិនដោយសម្ល ១ ភិក្ខុឆាន់ខ្ទឹមដែលគេចំអិនដោយសាច់ ១ ភិក្ខុឆាន់ខ្ទឹមដែលគេចំអិនដោយប្រេង ១ ភិក្ខុឆាន់ខ្ទឹមដែលគេដាក់ក្នុងបបរគ្រឿង ១ ភិក្ខុឆាន់ខ្ទឹមដែលគេដាក់ក្នុងសម្លការី ១ ភិក្ខុឆ្កួត ១ ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(១៥៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឲ្យគេដករោមក្នុងទីបង្អៀត ហើយស្រាតស្ងូតទឹកក្នុងកំពង់ ១ ជាមួយនឹងពួកស្រីវេស្យាក្នុងស្ទឹងអចិរវតី ។ ពួកស្រីវេស្យាក៏ពោល

ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សម្ពា-
ធេ លោមំ សំហរាបេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ
កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
តាសំ វេសិយានំ ឧជ្ឈាយន្តីនំ ខីយន្តីនំ វិបាចេន្តីនំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ
សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ
កិរ ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សម្ពាធេ លោមំ
សំហរាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ
ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ
សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្ប-
សន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៥៥) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។
ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា
ភិក្ខុនីតិ ។ សម្ពាធោ នាម ឧភោ ឧបកច្ឆកា

ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេដករោមក្នុងទីបង្កៀត ដូចជាស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមគុណសោះ ។ ពួកភិក្ខុ-នីបានឮស្រីវស្សាទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់(ដូច្នោះ) ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេដករោមក្នុងទីបង្កៀតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេដករោមក្នុងទីបង្កៀត ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេដករោមក្នុងទីបង្កៀតទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេដករោមក្នុងទីបង្កៀត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៥៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី១ រួចហើយ ។ បេ ។ ដែលហៅថា ទីបង្កៀត បានដល់ក្លៀកទាំង

មុត្តករណំ ។ សំហរាបេយ្យាតិ ឯកម្បិ លោមំ សំហរាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ពហុកេបិ លោមេ សំហរាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(១៩៦) អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

(១៩៧) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ទ្វេ ភិក្ខុនិយោ អនភិរតិយា បីឡិតា ឱវរកំ បវិសិត្វា តលឃាតកំ ករោន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន សទ្ទេន ឧបធាវិត្វា តា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោចុំ កិស្ស តុម្ហេ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធឹ បទុស្សថាតិ[១] ។ ន មយំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធឹ បទុស្សាមាតិ[២] ។ ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យា តា

---

១ ឱ. ម. សម្បទុស្សថាតិ ។ ២ សម្បទុស្សាមាតិ ។

ពីរទឹកនៃទ្រង់បន្ទោបង់នូវទឹកមូត្ត ។ ពាក្យថា ឲ្យគេដក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឲ្យគេដកពេមសូម្បីតែ១សរសៃក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឲ្យគេដកពេមច្រើនសរសៃក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៩៦) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យគេដកពេម ព្រោះហេតុមានអាពាធ (កើតបូសកមជាដើម) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(១៩៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីពីររូបមានសេចក្តីអផ្សុកមកបៀតបៀន ក៏ចូលទៅកាន់បន្ទប់ហើយធ្វើនូវកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាត ។ ពួកភិក្ខុនីស្ទុះចូលទៅដោយឮសំឡេងនោះ ហើយពោលនូវពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីបានជាលោកទាំងឡាយប្រទុស្តមួយអន្លើដោយបុរស ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយមិនប្រទុស្តមួយអន្លើដោយបុរសទេ ។ ពួកភិក្ខុនីប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា

ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តលឃាតកំ ការិស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ តលឃាតកំ ករោន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ តលឃាតកំ ការិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យ តលឃាតកេ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៩៨) តលឃាតកំ នាម សម្ផស្សំ សាទិយន្តី អន្តមសោ ឧប្បលបត្តេនបិ មុត្តករណេ **បហារំ** ទេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(១៩៩) អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះ-ដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើនូវកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីធ្វើនូវកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើនូវកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាតទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីបួរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា អាបត្តិបាចិត្តិយមានដល់ភិក្ខុនី ព្រោះកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាត ។

(១៥៨) ដែលហៅថា ទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាត គឺភិក្ខុនីត្រេកអរនូវសម្ផស្ស ហើយឲ្យនូវប្រហារក្នុងអវយវជាទីបន្ទោបង់ទឹកមូត្រ ដោយហោចទៅសូម្បីតែប្រហារដោយស្លឹកឧប្បល ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៥៩) ការ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីវាយអង្គជាតព្រោះហេតុតែមានអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

(១៦០) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ(១) បុរាណរាជោរោធោ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតោ ហោតិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អរតិយា បីឡិតា យេន សា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច រាជា ខោ អយ្យេ តុម្ហេ ចិរចិរំ គច្ឆតិ កថំ តុម្ហេ ធារេថាតិ ។ ជតុមដ្ឋកេន អយ្យេតិ ។ កឹ ឯតំ អយ្យេ ជតុមដ្ឋកន្តិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តស្សា ភិក្ខុនិយា ជតុមដ្ឋកំ អាចិក្ខិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ជតុមដ្ឋកំ អាទិយិត្វា ធោវិតុំ វិស្សរិត្វា ឯកមន្តំ ឆឌ្ឌេសិ ។ ភិក្ខុនិយោ មក្ខិកាហិ សម្បរិកិណ្ណំ បស្សិត្វា ឯវមាហំសុ កស្សិទំ កម្មន្តិ ។ សា ឯវមាហ មយ្ហិទំ កម្មន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ

---

១ ឱ. ម. អញ្ញតរា បុរាណរាជោរោធា ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតាតិ ទិស្សតិ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(១៦០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានស្រីព្រះស្នំរបស់ស្តេចពីដើមបួសក្នុងសំណាក់ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីមួយរូបទៀតមានសេចក្តីអផ្សុកមកបៀតបៀន ក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនីនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ស្តេចយូរៗ ទើបទ្រង់ធ្វើសន្ថវៈនឹងលោកម្តង តើលោកអាចកៃកុនបណ្តោះអាសន្នដូចម្តេចទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំអាចកៃកុនដោយដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ត ។ ភិក្ខុនីដែលអផ្សុកសួរថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្តនោះតើដូចម្តេច ។ ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្តដល់ភិក្ខុនីនោះ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះកាន់យកដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ត ហើយភ្លេចលាងទឹកក៏ចោលទៅក្នុងទីគួរមួយ ។ ពួកភិក្ខុនីឃើញរុយទាំងឡាយរោមដងបង្ហូរដូច្នោះក៏សួរយ៉ាងនេះថា កម្មនេះជាកម្មរបស់អ្នកណា ។ ភិក្ខុនីនោះពោលថា កម្មនេះជាកម្មរបស់ខ្ញុំ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងកាន់យក

កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី ជតុមដ្ឋកំ អាទិយិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ជតុមដ្ឋកំ អាទិយតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ជតុមដ្ឋកំ អាទិយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ជតុមដ្ឋកេ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៦១) ជតុមដ្ឋកំ នាម ជតុមយំ កដ្ឋមយំ បិដ្ឋមយំ មត្តិកាមយំ[២] ។ សម្ផស្សំ សាទិយន្តី អន្តមសោ ឧប្បលបត្តម្បិ មុត្តករណំ បវេសេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(១៦២) អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

---

១ ឱ. ម. អាទិយីតិ ។ ២ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ អាទិយេយ្យាតិ ទិស្សតិ ។

ដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្តសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីកាន់យកដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ត ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុឆ្លើយថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងកាន់យកដងបង្ហូរ មានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្តទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីបូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា អាបត្តិបាចិត្តិយ មានដល់ភិក្ខុនី ព្រោះដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ត ។

(១៦៧) ដែលហៅថា ដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ត បានដល់ដងបង្ហូរដែលគេធ្វើដោយអាចម៍ល័ក្តក្តី ឈើក្តី ម្សៅក្តី ដីស្អិតក្តី ។ ភិក្ខុនីកាលត្រេកអរនូវសម្ផស្សដោយហោចទៅត្រាន់តែញ៉ាំងស្លឹកឧប្បលឲ្យចូលទៅកាន់អវយវៈជាទីបន្ទោបង់នូវទឹកមូត្រ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៦៨) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីញ៉ាំងដងបង្ហូរឲ្យចូលទៅក្នុងអង្គជាតខ្លួនព្រោះហេតុតែមានអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[១៦៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ អថខោ មហាបជាបតី គោតមី យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា អធោវាតេ អដ្ឋាសិ ទុគ្គន្ធោ ភគវា មាតុគ្គាមោតិ ។ អថខោ ភគវា អាទិយន្តុ ខោ ភិក្ខុនិយោ ឧទកសុទ្ធិកន្តិ មហាបជាបតី គោតមី ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ មហាបជាបតី គោតមី ភគវតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតា សមាទបិតា សមុត្តេជិតា សម្បហំសិតា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនីនំ ឧទកសុទ្ធិកន្តិ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(១៦៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគង់នៅនិគ្រោធារាម ទៀបក្រុងកបិលព័ស្តុក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះ ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយស្ថិតនៅក្នុងទីក្រោមខ្យល់(រួចក៏ក្រាបទូលថា) បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ មាតុគ្រាមមានក្លិនអាក្រក់ ។ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដីកាថា ពួកភិក្ខុនីចូរធ្វើនូវការជម្រះដោយទឹកចុះ ហើយទ្រង់ញ៉ាំងព្រះមហាបជាបតិគោតមីឲ្យយល់តាម ឲ្យប្រតិបត្តិតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា ។ លំដាប់នោះ ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា រួចហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ គ្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយ ទ្រង់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងពេលនោះមកហើយត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវការជម្រះដោយទឹកដល់ពួកភិក្ខុនី ។

(១៦៤) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី ភគវតា ឧទកសុទ្ធិកា អនុញ្ញាតាតិ អតិគម្ភីរំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយន្តី មុត្តករណេ វណំ អកាសិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី អតិគម្ភីរំ ឧទក-សុទ្ធិកំ អាទិយិស្សតីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី អតិគម្ភីរំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី អតិគម្ភីរំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ឧទក-សុទ្ធិកំ បន ភិក្ខុនិយា អាទិយមានាយ ទ្វង្គុលបព្វបរមំ អាទាតព្វំ តំ អតិក្កាមេន្តិយា បាចិត្តិយន្តិ ។

---

១ ឱ. ម. អាទិយីតិ ។

(១៦៨) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុនី ១ រូប គិតថា ការជម្រះដោយទឹក ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតហើយ (គិតដូច្នោះហើយ) ក៏ធ្វើការជម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេក ហើយក៏ធ្វើឲ្យកើតដម្បៅក្នុងទីជាទីបន្ទោបង់នូវទឹកមូត្រ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើការជម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេកសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុនីធ្វើការជម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេក ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើការជម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កាលភិក្ខុនីធ្វើការជម្រះដោយទឹក ត្រូវធ្វើការជម្រះបានត្រឹមពីរធ្នាំងម្រាមដៃជាកំណត់ កាលឲ្យកន្លងហួសពីកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌេ លសុណវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បទភាជនីយំ

(១៦៥) ឧទកសុទ្ធិកា នាម មុត្តករណស្ស ធោវនា វុច្ចតិ ។ អាទិយមានាយាតិ ធោវន្តិយា ។ ទ្វង្គុលបព្វបរមំ អាទាតព្វន្តិ ទ្វីសុ អង្គុលីសុ ទ្វេបព្វបរមា អាទាតព្វា ។ តំ អតិក្កាមេន្តិយាតិ សម្ផស្សំ សាទិយន្តី អន្តមសោ កេសគ្គមត្តំបិ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(១៦៦) អតិរេកទ្វង្គុលបព្វេ អតិរេកសញ្ញា អាទិយតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អតិរេកទ្វង្គុលបព្វេ វេមតិកា អាទិយតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អតិរេកទ្វង្គុលបព្វេ ឩនកសញ្ញា អាទិយតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឩនកទ្វង្គុលបព្វេ អតិរេកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកទ្វង្គុលបព្វេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកទ្វង្គុលបព្វេ ឩនកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(១៦៥) ដែលហៅថា ការជម្រះដោយទឹក សំដៅយកការលាងអវយវៈសម្រាប់បន្ទោបង់នូវទឹកមូត្រ ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលធ្វើ គឺកាលលាង ។ ពាក្យថា ត្រូវធ្វើការជម្រះបានត្រឹមពីរថ្នាំងម្រាមដៃជាកំណត់ សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីត្រូវលាងបានត្រឹមពីរថ្នាំងម្រាមដៃទាំងពីរ ។ ពាក្យថា កាលឲ្យកន្លងហួសពីកំណត់នោះទៅ សេចក្ដីថា កាលភិក្ខុនីត្រេកអរនូវសម្ផស្សហើយធ្វើឲ្យកន្លងកំណត់នោះទៅ ដោយហោចទៅសូម្បីតែប៉ុនបុងសក់ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៦៦) ការជម្រះហួសកំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាហួសមែន ហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ការជម្រះហួសកំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ តែភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ការជម្រះហួសកំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់ហួសកំណត់ហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ការជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាលើសទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់ដល់កំណត់មែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៦៧] អនាបត្តិ ទ្វង្គុលបព្វបរមំ អាទិយតិ ឩនក-ទ្វង្គុលបព្វបរមំ អាទិយតិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[១៦៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អារោហន្តោ នាម មហាមត្តោ ភិក្ខូសុ បព្វជិតោ ហោតិ ។ តស្ស បុរាណទុតិយិកា ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ហោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សោ ភិក្ខុ តស្សា ភិក្ខុនិយា សន្តិកេ ភត្តវិស្សគ្គំ ករោតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តស្ស ភិក្ខុនោ ភុញ្ជន្តស្ស បានី-យេន ច វិធូបនេន ច ឧបតិដ្ឋិត្វា គេហសិតកថំ កថេតិ អច្ចាវទតិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ តំ ភិក្ខុនឹ អបសា-ទេតិ មា ភគិនិ ឯវរូបំ អកាសិ នេតំ កប្បតីតិ ។ បុព្វេ មំ ត្វំ ឯវញ្ច ឯវញ្ច ករោសិ ឥទានិ ឯត្តកំ ន

(១៦៧) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីលាងកំណត់ត្រឹមពីរធ្នាំងម្រាមដៃ ១ ភិក្ខុនីលាងថយពីកំណត់ពីរធ្នាំងម្រាមដៃ ១ ភិក្ខុនីលាងហួសកំណត់ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណាវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

(១៦៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង មានមហាមាត្យឈ្មោះអារោហន្ត បួសក្នុងសំណាក់ពួកភិក្ខុ ។ ស្រីជាប្រពន្ធរបស់មហាមាត្យនោះក៏បួសក្នុងសំណាក់ពួកភិក្ខុនីដែរ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនោះធ្វើនូវភត្តកិច្ច (ឆាន់ចង្ហាន់) ក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងឆាន់ ភិក្ខុនីនោះបម្រើដោយទឹកផង ដោយផ្លិតផងហើយនិយាយដឹកនាំដោយពាក្យស្និទ្ធស្នាល ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនោះបណ្ដេញភិក្ខុនីនោះចេញដោយពាក្យថា ម្នាលប្អូនស្រី នាងកុំធ្វើនូវអំពើមានសភាពយ៉ាងនេះ ការនេះមិនគួរទេ ។ ភិក្ខុនីនោះឆ្លើយថា ពីដើមលោកធ្វើនូវអំពើយ៉ាងនេះផងៗនឹងខ្ញុំ ឥលូវនេះលោកមិនអាចដើម្បីធ្វើនូវអំពើមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះទេ

សហសីតិ បានីយថាលកំ មត្ថកេ អាសុម្ភិត្វា វិធូបនេន បហារំ អទាសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស បហារំ ទស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស បហារំ ទេតីតិ(១) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស បហារំ ទស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស ភុញ្ជមានស្ស បានីយេន វា វិធូបនេន វា ឧបតិដ្ឋេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៦៩) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុស្សាតិ ឧបសម្បន្នស្ស ។ ភុញ្ជមានស្សាតិ បញ្ចន្នំ ភោជនានំ អញ្ញតរំ ភោជនំ ភុញ្ជមានស្ស ។ បានីយំ

១ ឱ. ម. អទាសីតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ថាដូច្នោះហើយ ក៏ចោះសៀនទឹកទៅលើក្បាលភិក្ខុនោះ ហើយវាយនឹងផ្លិតថែមទៀត ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងវាយភិក្ខុសោះ ។បេ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីវាយភិក្ខុ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងវាយភិក្ខុទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ កាលភិក្ខុកំពុងឆាន់ ទៅបម្រើដោយទឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[១៦៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុ សេចក្តីថា បុរសដែលបានឧបសម្បទហើយ ។ ពាក្យថា កាលកំពុងឆាន់ សេចក្តីថា កំពុងឆាន់ភោជនទាំង ៥ យ៉ាង ភោជនណាមួយ ។ ដែលហៅថា ទឹក បានដល់ទឹក

នាម យង្កិញ្ចិ បានីយំ ។ វីជនី នាម យា កាចិ វីជនី ។ ឧបតិដ្ឋេយ្យាតិ ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(១៧០) ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា បានីយេន វា វីជនេន វា ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ វេមតិកា បានីយេន វា វីជនេន វា ឧប-តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ អនុប-សម្បន្នសញ្ញា បានីយេន វា វីជនេន វា ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ខាទនីយំ ខាទន្តស្ស ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នស្ស ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ក-ដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(១៧១) អនាបត្តិ ទេតិ ទាបេតិ អនុបសម្បន្នំ អាណាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គឺបុគ្គលគប្បីផឹកណាមួយ ៗ ដែលហៅថា ផ្ចិត បានដល់វត្ថុសម្រាប់បក់ណាមួយ ៗ ពាក្យថា បម្រើ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ៗ

(១៧០) ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នមែន ហើយបម្រើដោយទឹកផឹកក្តី ដោយផ្ចិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ៗ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយបម្រើដោយទឹកផឹកក្តី ដោយផ្ចិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ៗ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នវិញ ហើយបម្រើដោយទឹកផឹកក្តី ដោយផ្ចិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ៗ ភិក្ខុនីលះបង់ហត្ថបាសហើយបំរើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ កាលភិក្ខុកំពុងទំពាស៊ីខាទនីយ ភិក្ខុនីបម្រើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ភិក្ខុនីបម្រើបុរសជាអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុសម្បន្នមែន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ

(១៧១) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ (ភិក្ខុនីប្រគេនវត្ថុមានទឹកជាដើម) ដល់ភិក្ខុដោយដៃខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេប្រគេនដល់ភិក្ខុ ១ ភិក្ខុនីបង្គាប់អនុបសម្បន្ន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ៗ

លសុណវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

(១៧២) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ សស្សកាលេ អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា នគរំ អភិហរន្តិ ។ ទ្វារដ្ឋានេ(១) ទេថយ្យេ ភាគន្តិ បលិពុទ្ធិត្វា មុញ្ចឹសុ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ឧបស្សយំ គន្ត្វា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី

---

១ ទ្វារហាឡាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(១៧២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុនីនាំគ្នាសូមស្រូវស្រស់ក្នុងរដូវស្រូវ ហើយដឹកនាំទៅកាន់ក្រុង ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ដណ្ដើមពួកភិក្ខុនីក្នុងទីទៀបទ្វារនគរ ដោយពាក្យថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយចូរឲ្យចំណែក(យើង)ខ្លះ ដូច្នោះហើយក៏លែងទៅ ។ ទើបពួកភិក្ខុនីទាំងនោះទៅកាន់លំនៅ ហើយប្រាប់សេចក្ដីនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងនាំគ្នាសូមស្រូវស្រស់សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីនាំគ្នាសូមស្រូវស្រស់ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងនាំគ្នាសូមស្រូវស្រស់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ

អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា[១] វា វិញ្ញាបាបេត្វា[២] វា ភជ្ជិត្វា វា ភជ្ជាបេត្វា វា កោដ្ដេត្វា[៣] វា កោដ្ដាបេត្វា វា បចិត្វា វា បចាបេត្វា វា ភុញ្ជេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៧៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អាមកធញ្ញំ នាម សាលិ វីហិ យវោ គោធុមោ កង្គុ វរកោ កុទ្រូសកោ ។ វិញ្ញាបេត្វាតិ សយំ វិញ្ញាបេត្វា ។ វិញ្ញាបាបេត្វាតិ អញ្ញំ វិញ្ញាបាបេត្វា ។ ភជ្ជិត្វាតិ សយំ ភជ្ជិត្វា ។ ភជ្ជាបេត្វាតិ អញ្ញំ ភជ្ជាបេត្វា ។ កោដ្ដេត្វាតិ សយំ កោដ្ដេត្វា ។ កោដ្ដាបេត្វាតិ អញ្ញំ កោដ្ដាបេត្វា ។ បចិត្វាតិ សយំ បចិត្វា ។ បចាបេត្វាតិ អញ្ញំ បចាបេត្វា ។ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(១៧៤) អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា អបរណ្ណំ វិញ្ញាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

---

១ ឱ. ម. វិញ្ញិត្វា ។ ២ ឱ. ម. វិញ្ញាបេត្វា ។ ៣ ឱ. ម. កោដ្ដិត្វា ។

សូមឯងក្តី ឲ្យគេសូមក្តី កិនឯងក្តី ឲ្យគេកិនក្តី បុកឯងក្តី ឲ្យគេបុកក្តី បំអិនឯងក្តី ឲ្យគេបំអិនក្តី នូវស្រូវស្រស់ ហើយបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក កណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រូវស្រស់ បានដល់ស្រូវខ្សាយស ស្រូវខ្សាយក្រហម ស្រូវដំណើប ស្រូវស្រែ ក្តៅ ស្កួយ គែលលក ។ ពាក្យថា សូមឯង គឺសូមដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេសូម គឺឲ្យអ្នកដទៃសូម ។ ពាក្យថា កិនឯង សេចក្តីថា កិនដោយដៃខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេកិន គឺឲ្យអ្នកដទៃកិន ។ ពាក្យថា បុកឯង គឺបុកដោយដៃខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេបុក គឺឲ្យអ្នកដទៃបុក ។ ពាក្យថា បំអិនឯង គឺបំអិនដោយដៃខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេបំអិន គឺឲ្យអ្នកដទៃបំអិន ។ ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ វារដែលលេបចូលទៅ ។

(១៧៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសូមព្រោះហេតុមានអាពាធ ១ ភិក្ខុនីសូមអបរណ្ណជាតិ (មានសណ្តែកល្ងជាដើម) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(១៧៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ព្រាហ្មណោ និព្វិដ្ឋរាជភដោ តញ្ញេវ ភដបថំ យាចិស្សាមីតិ សីសំ នហាយិត្វា ភិក្ខុនូបស្សយំ និស្សាយ រាជកុលំ គច្ឆតិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី កដាហេ វច្ចំ កត្វា តិរោកុដ្ដេ ឆឌ្ឌេន្តី តស្ស ព្រាហ្មណស្ស មត្ថកេ អាសុម្ភិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ អស្សមណិយោ ឥមា មុណ្ឌា ពន្ធកិនិយោ កថំ ហិ នាម គូថកដាហំ មត្ថកេ អាសុម្ភិស្សន្តិ ឥមាសំ ឧបស្សយំ ឈាបេស្សាមីតិ ឧម្មុកំ[១] គហេត្វា ឧបស្សយំ បវិសតិ ។ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ ឧបស្សយា និក្ខមន្តោ អទ្ទស តំ ព្រាហ្មណំ ឧម្មុកំ[២] គហេត្វា ឧបស្សយំ បវិសន្តំ ទិស្វាន តំ ព្រាហ្មណំ ឯតទវោច កិស្ស ត្វំ ភោ ឧម្មុកំ[៣] គហេត្វា ឧបស្សយំ

១-២-៣ តិណុក្កន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

(១៧៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ជាពជអាមាត្យដែលស្តេចដកងារចេញហើយ ក៏គិតថា អញនឹងសូមងារនោះវិញ គិតដូច្នោះហើយក៏កក់ក្បាល ហើយទៅអាស្រ័យនៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនី រួចទើបដើរទៅកាន់ត្រកូលស្តេច ។ មានភិក្ខុនី ១ អង្គ កាលបន្ទោបង់វច្ចៈក្នុងផើង ហើយទម្លាក់ទៅខាងក្រៅជញ្ជាំងក៏ត្រូវទៅលើក្បាលព្រាហ្មណ៍នោះ ៗ ទើបព្រាហ្មណ៍នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីត្រងោលទាំងនេះមិនមែនជាសមណី ជាស្រីផ្កាមាស មិនសមនឹងទម្លាក់ផើងគូថមកលើក្បាលអញសោះ ហើយព្រាហ្មណ៍នោះក៏កាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនីដោយគិតថា អញនឹងដុតលំនៅពួកភិក្ខុនីទាំងនេះចេញ ។ មានឧបាសកម្នាក់កំពុងដើរចេញពីលំនៅរបស់ភិក្ខុនី បានឃើញព្រាហ្មណ៍នោះកាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនី លុះបានឃើញហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រាហ្មណ៍នោះថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកកាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅកាន់

បរិសសីតិ ។ ឥមា កោ មំ មុណ្ឌា ពន្ធកិនិយោ គូថក-ដាហំ មត្ថកេ អាសុម្ភឹសុ ឥមាសំ ឧបស្សយំ ឈាបេស្សា-មីតិ ។ គច្ឆ កោ មង្គលំ ឯតំ សហស្សំ លច្ឆសិ តញ្ច ភាជនន្តិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ សីសំ នហា-យិត្វា រាជកុលំ គន្ត្វា សហស្សំ អលត្ថ តញ្ច ភាជ-នំ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ ឧបស្សយំ បវិសិត្វា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេត្វា បរិភាសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំ តិរោកុដ្ដេ ឆឌ្ឌេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំ តិរោកុដ្ដេ ឆឌ្ឌេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំ តិរោកុដ្ដេ ឆឌ្ឌេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឧច្ចារំ វា

លំនៅរបស់ភិក្ខុនី ព្រោះហេតុអ្វី ៗ ព្រាហ្មណ៍នោះឆ្លើយថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ពួកភិក្ខុនីត្រងោលទាំងនេះជាស្រីផ្កាមាស ទម្លាក់ផើងគូថមកលើក្បាលខ្ញុំ ៗ នឹងដុតលំនៅពួកភិក្ខុនីទាំងនេះ ៗ ឧបាសកនោះឆ្លើយថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកឯងចូរទៅចុះ ហេតុនេះជាមង្គលល្អទេ អ្នកនឹងបាន ១ ពាន់កហាបណៈផង នឹងបានផារនោះផង ៗ កាលនោះ ព្រាហ្មណ៍នោះ ក៏កក់លាងក្បាលរួចទៅកាន់រាជត្រកូលក៏បាន ១ ពាន់កហាបណៈផង នឹងផារនោះផង ៗ គ្រានោះ ឧបាសកនោះចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ពួកភិក្ខុនី រួចក៏ពោលហាមប្រាម ៗ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ៗ បេ ៗ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចោលឧច្ចារៈទៅខាងក្រៅជញ្ជាំងសោះ ៗ បេ ៗ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយឮថាពួកភិក្ខុនីចោលឧច្ចារៈទៅខាងក្រៅជញ្ជាំង ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ៗ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចោលឧច្ចារៈទៅខាងក្រៅជញ្ជាំងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ៗ បេ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចោលឯងក្តី

បស្សាវំ វា សង្ការំ វា វិឃាសំ វា តិរោកុដ្ដេ វា តិរោបាការេ វា ឆឌ្ឌេយ្យ វា ឆឌ្ឌាបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៧៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឧច្ចារោ នាម គូថោ វុច្ចតិ ។ បស្សាវោ នាម មុត្តំ វុច្ចតិ ។ សង្ការំ នាម កចវរំ វុច្ចតិ ។ វិឃាសំ នាម ចលកានិ វា អដ្ឋិកានិ វា ឧច្ឆិដ្ឋោទកំ វា វុច្ចតិ(១) ។ កុដ្ដោ នាម តយោ កុដ្ដា ឥដ្ឋកាកុដ្ដោ សិលាកុដ្ដោ ទារុកុដ្ដោ ។ បាការោ នាម តយោ បាការា ឥដ្ឋកាបាការោ សិលាបាការោ ទារុបាការោ ។ តិរោកុដ្ដេតិ កុដ្ដស្ស បរតោ ។ តិរោបាការេតិ បាការស្ស បរតោ ។ ឆឌ្ឌេយ្យាតិ សយំ ឆឌ្ឌេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឆឌ្ឌាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស សកឹ អាណត្តា ពហុកំបិ ឆឌ្ឌេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(១៧៧) អនាបត្តិ ឱលោកេត្វា ឆឌ្ឌេតិ អវលញ្ជេ ឆឌ្ឌេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

---

១ ឱ. ម. ហេដ្ឋេសុ ន ទិស្សតាយំ បាឋោ ។

ឲ្យគេបោលក្តី ឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី សម្រាមក្តី កាកអាហារក្តី
ទៅខាងក្រៅជញ្ជាំងក្តី ខាងក្រៅរបងក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
កណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ឧច្ចារៈ បានដល់លាមក ។ ដែល
ហៅថា បស្សាវៈ បានដល់ទឹកមូត្រ ។ ដែលហៅថា សម្រាម បានដល់
កំទេចកំទី ។ ដែលហៅថា កាកអាហារ គឺសំណល់ទាំងឡាយក្តី
ឆ្អឹងទាំងឡាយក្តី ទឹកដ៏សេសសល់ក្តី ។ ដែលហៅថា ជញ្ជាំង បានដល់
ជញ្ជាំងបីយ៉ាង គឺជញ្ជាំងឥដ្ឋ ជញ្ជាំងថ្ម ជញ្ជាំងឈើ ។ ដែលហៅ
ថា របង បានដល់របងបីយ៉ាង គឺរបងឥដ្ឋ របងថ្ម របងឈើ ។
ពាក្យថា ខាងក្រៅជញ្ជាំង គឺខាងនាយជញ្ជាំង ។ ពាក្យថា ខាងក្រៅ
របង គឺខាងនាយរបង ។ ពាក្យថា បោលឯង សេចក្តីថា ភិក្ខុនីបោល
ដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេបោល សេចក្តីថា
ភិក្ខុនីបង្គាប់ឲ្យអ្នកដទៃបោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីប្រើតែម្តង អ្នកទទួល
បង្គាប់បោលសូម្បីច្រើនដង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៧) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីពិនិត្យមើលទីដ៏សមគួរហើយទើបបោល ១ ភិក្ខុនីបោលក្នុងទីដែលគេ
មិនប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[១៧៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ព្រាហ្មណស្ស ភិក្ខុនូបស្សយំ និស្សាយ យវក្ខេត្តំ ហោតិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ សង្ការំបិ វិឃាសំបិ ខេត្តេ ឆឌ្ឌេន្តិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អម្ហាកំ យវក្ខេត្តំ ទូសេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស ព្រាហ្មណស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ សង្ការំបិ វិឃាសំបិ ហរិតេ ឆឌ្ឌេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ សង្ការំបិ វិឃាសំបិ ហរិតេ ឆឌ្ឌេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ សង្ការំបិ

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី៩

(១៧៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង មានស្រែស្រូវដំណើបរបស់ព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ នៅជិតលំនៅរបស់ភិក្ខុនី ។ ពួកភិក្ខុនីចោលឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់ជាសំណល់ខ្លះទៅក្នុងស្រែ ។ ឯព្រាហ្មណ៍នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងប្រទូស្តស្រែស្រូវដំណើបរបស់យើងសោះ ។ ពួកភិក្ខុនីឮព្រាហ្មណ៍នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ដូច្នោះហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចោលឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់ជាសំណល់ខ្លះ ក្នុងទីមានវត្ថុមានពណ៌ខៀវសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីចោលឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់ជាសំណល់ខ្លះ ក្នុងទីមានវត្ថុមានពណ៌ខៀវ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចោលឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ វត្ថុជាសំណល់ខ្លះ

វិឃាសំបិ ហរិតេ ឆឌ្ឌេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា សង្ការំ វា វិឃាសំ វា ហរិតេ ឆឌ្ឌេយ្យ វា ឆឌ្ឌាបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៧៩) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឧច្ចារោ នាម គូថោ វុច្ចតិ ។ បស្សាវោ នាម មុត្តំ វុច្ចតិ ។ សង្ការំ នាម កចវរំ វុច្ចតិ ។ វិឃាសំ នាម ចលកានិ វា អដ្ឋិកានិ វា ឧច្ឆិដ្ឋោទកំ វា វុច្ចតិ ។ ហរិតំ នាម បុព្វណ្ណំ អបរណ្ណំ យំ មនុស្សានំ ឧបភោគបរិភោគំ រោបិមំ[១] ។ ឆឌ្ឌេយ្យាតិ សយំ ឆឌ្ឌេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឆឌ្ឌាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស សកឹ អាណត្តា ពហុកំបិ ឆឌ្ឌេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ កត្ថចិ បោត្ថកេ រោបិតន្តិ ទិស្សតិ ។

ក្នុងទីមានវត្ថុមានពណ៌ខៀវទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចោលឯងឬឲ្យគេចោល នូវឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី សម្រាមក្តី របស់ជាសំណល់ក្តី ក្នុងទីមានវត្ថុមានពណ៌ខៀវ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ឧច្ចារៈ បានដល់គូថ ។ ដែលហៅថា បស្សាវៈ បានដល់ទឹកមូត្រ ។ ដែលហៅថាសម្រាម បានដល់កំទេចកំទី ។ ដែលហៅថារបស់សំណល់ បានដល់កាកអាមិស ឬពួកឆ្អឹង ឬទឹកដែលសេសសល់ ។ ដែលហៅថាវត្ថុមានពណ៌ខៀវ គឺវត្ថុណាជាបុព្វណ្ណ-ជាតិឬអបរណ្ណជាតិ ជាដំណាំជាគ្រឿងឧបភោគនិងបរិភោគរបស់មនុស្សទាំងឡាយ ។ ពាក្យថា ចោលឯង សេចក្តីថា ភិក្ខុនីចោលដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេចោល សេចក្តីថា ភិក្ខុនីបង្គាប់អ្នកដទៃឲ្យចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់តែម្តង អ្នកទទួលបង្គាប់ចោលសូម្បីច្រើនដង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៨០) ហរិតេ ហរិតសញ្ញា ឆឌ្ឌេតិ វា ឆឌ្ឌាបេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ហរិតេ វេមតិកា ឆឌ្ឌេតិ វា ឆឌ្ឌាបេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ហរិតេ អហរិតសញ្ញា ឆឌ្ឌេតិ វា ឆឌ្ឌាបេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អហរិតេ ហរិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អហរិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អហរិតេ អហរិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(១៨១) អនាបត្តិ ឱលោកេត្វា ឆឌ្ឌេតិ ខេត្តមរិយាទេ ឆឌ្ឌេតិ សាមិកេ អាបុច្ឆា អបលោកេត្វា ឆឌ្ឌេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

(១៨២) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន

(១៨០) ដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាដំណាំមែន ហើយចោលឯងក្តី ឲ្យគេចោលក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ដំណាំ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចោលឯងក្តី ឲ្យគេចោលក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនដំណាំវិញ ហើយចោលឯងក្តី ឲ្យគេចោលក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាដំណាំទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនដំណាំមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៨១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីរមិលមើលទីសមគួរហើយទើបចោល ១ ភិក្ខុនីចោលលើភ្លឺស្រែ ឬចំការ ១ ភិក្ខុនីសួរពួកម្ចាស់ដោយសព្វគ្រប់ហើយ ប្រាប់ដោយស្រួលបួលទើបចោល ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

(១៨២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តវេឡុវន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង

សមយេន រាជគហេ គិរគ្គសមជ្ជោ ហោតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ គិរគ្គសមជ្ជំ ទស្សនាយ អគមំសុ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ គីតំបិ វាទិតំបិ ទស្សនាយ គច្ឆិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ គីតំបិ វាទិតំបិ ទស្សនាយ គច្ឆិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ គីតំបិ វាទិតំបិ ទស្សនាយ គច្ឆន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ គីតំបិ វាទិតំបិ ទស្សនាយ គច្ឆិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យុំ យា បន ភិក្ខុនី នច្ចំ វា គីតំ វា វាទិតំ វា ទស្សនាយ គច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះមានមហោស្រពលើកំពូលភ្នំ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ បានទៅមើលមហោស្រពដែលគេលេងលើកំពូលភ្នំ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងទៅមើលរបាំក្ដី ចម្រៀងក្ដី ប្រគំក្ដី ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមគុណសោះ ។ ពួកភិក្ខុនីបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនសមនឹងទៅមើលរបាំក្ដី ចម្រៀងក្ដី ប្រគំក្ដីសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ ទៅមើលរបាំខ្លះ ចម្រៀងខ្លះ ប្រគំខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនសមនឹងទៅមើលរបាំក្ដី ចម្រៀងក្ដី ប្រគំក្ដីទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅដើម្បីមើលរបាំក្ដី ចម្រៀងក្ដី ប្រគំក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៨៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ នច្ចំ នាម យង្កិញ្ចិ នច្ចំ ។ គីតំ នាម យង្កិញ្ចិ គីតំ ។ វាទិតំ នាម យង្កិញ្ចិ វាទិតំ ។ ទស្សនាយ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស យត្ថ ឋិតា បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនូបចារំ វិជហិត្វា បុនប្បុនំ បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឯកមេកំ ទស្សនាយ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស យត្ថ ឋិតា បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនូបចារំ វិជហិត្វា បុនប្បុនំ បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(១៨៤) អនាបត្តិ អារាមេ ឋិតា បស្សតិ វា សុណាតិ វា ភិក្ខុនិយា ឋិតោកាសំ វា និសិន្នោកាសំ វា និបន្នោកាសំ វា អាគន្ត្វា នច្ចន្តិ វា គាយន្តិ វា វាទេន្តិ វា បដិបថំ គច្ឆន្តី បស្សតិ វា សុណាតិ វា សតិ ករណីយេ គន្ត្វា បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គោ បឋមោ ។

(១៨៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ៗ ដែលហៅថា របាំ បានដល់ការរាំឯណានីមួយ ៗ ដែលហៅថា ចម្រៀង បានដល់ចម្រៀងឯណានីមួយ ៗ ដែលហៅថា ប្រគំ បានដល់ប្រគំឯណានីមួយ ៗ ភិក្ខុនីទៅដើម្បីមើល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីឈរមើលក្តី ស្តាប់ក្តី ក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ក្នុងទីនោះ ៗ ភិក្ខុនីលះឧបចារសម្រាប់មើល ហើយមើលឃើញក្តី ស្តាប់ឮក្តី រឿយ ៗ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ៗ ភិក្ខុនីទៅដើម្បីមើលនូវល្បែងមួយ ៗ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីឈរមើលក្តី ឈរស្តាប់ក្តី ក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ក្នុងទីនោះ ៗ ភិក្ខុនីលះបង់ឧបចារសម្រាប់មើល ហើយមើលឃើញក្តី ស្តាប់ឮក្តី រឿយ ៗ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ៗ

(១៨៤) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឈរមើល ឬស្តាប់ក្នុងអារាម ១ ជនទាំងឡាយមកកាន់ទីកន្លែងដែលភិក្ខុនីឈរនៅ ឬអង្គុយ ឬសឹង ហើយរាំក្តី ច្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ១ ភិក្ខុនីកំពុងដើរទៅជួបតាមផ្លូវហើយឃើញក្តី ស្តាប់ក្តី ១ កាលបើភិក្ខុនីមានកិច្ចដើរទៅហើយឃើញក្តី ឮក្តី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ៗ

លសុណវគ្គ ទី ១ ចប់ ។

អន្ធការវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

(១៨៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវាសិនិយា ភិក្ខុនិយា(១) ញាតកោ បុរិសោ គាមកា សាវត្ថឹ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តេន បុរិសេន សទ្ធឹ រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខវេ

---

១ ឱ. ម. អន្តេវាសិភិក្ខុនិយា ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(១៨៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនីជាកូនសិស្សភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ចេញពីស្រុកក្រៅទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ដោយមានកិច្ចនីមួយ ៗ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះស្ថិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសនោះ ក្នុងយប់ងងឹតឥតមានប្រទីបឡើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់ងងឹតឥតមានប្រទីបសោះ ។បេ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីស្ថិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់ងងឹតឥតមានប្រទីប ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់ងងឹតឥតមានប្រទីបទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យ

អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៨៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ រត្តន្ធការេតិ ឱគ្គតេ សុរិយេ ។ អប្បទីបេតិ អនាលោកេ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ ឋិតា សល្លបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន វា បណ្ឌកេន វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហេន វា សទ្ធឹ សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់ឯងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់ងងឹតឥតមានប្រទីប ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៨៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបាកដិកកណ្ឌទី១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ក្នុងយប់ងងឹត សេចក្តីថា ក្នុងវេលាដែលព្រះអាទិត្យលិចចុះទៅហើយ ។ ពាក្យថា ឥតមានប្រទីប សេចក្តីថា មិនមានពន្លឺ ។ ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសជាអ្នកដឹងសេចក្តីអាចដើម្បីស្ថិតនៅផង និយាយផង មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែនតិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់ឯងម្នាក់ គឺមានតែបុរស១ នឹងភិក្ខុនី១ ។ ពាក្យថា ស្ថិតនៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា និយាយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយចរចា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីលះបង់ហត្ថបាសហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី មួយអន្លើដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្ឌកក្តី សត្វតិរច្ឆានដែលមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៨៧) អនាបត្តិ យា កាចិ[១] វិញ្ញូ ទុតិយា[២] ហោតិ អរហោបេក្ខា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

(១៨៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវាសិនិយា ភិក្ខុនិយា ញាតកោ បុរិសោ គាមកា សាវត្ថឹ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភគវតា បដិក្ខិត្តំ រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុន្តិ តេនេវ បុរិសេន សទ្ធឹ បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ

---

១ ឱ. ម. យោ កោចិ ។ ២ ទុតិយោ ។

(១៨៧) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីនៅជាគំរប់ពីរ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទីមិនស្ងាត់ (ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី)១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់អារម្មណ៍ដទៃ ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(១៨៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនីជាសិស្សរបស់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី បានចេញពីស្រុកក្រៅទៅក្រុងសាវត្ថី ដោយកិច្ចនីមួយ ៗ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះ គិតថា ការស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងយប់ងងឹតឥតមានប្រទីប ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (គិតដូច្នោះហើយ) ក៏ស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសនោះឯង ក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំង ៗ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរស

កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៨៩) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បដិច្ឆន្នោ នាម ឱកាសោ កុឌ្ឌេន វា កវាដេន វា កិលញ្ជេន វា សាណិបាការេន វា

ក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីស្ថិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំង ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្វះនិយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីដ៏កំបាំងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីប្បូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីដ៏កំបាំង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៨៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី១រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ទីកំបាំង បានដល់ទីឱកាសដែលគេបិទបាំងដោយគ្រឿងណាមួយ គឺដោយជញ្ជាំងក្តី ដោយសន្ទះទ្វារក្តី ដោយផែងក្តី

រុក្ខេន វា ថម្ភេន វា កោដ្ឋឡិកាយ[១] វា យេន កេនចិ បដិច្ឆន្នោ ហោតិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ ឋិតា សល្លបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន វា បណ្ឌកេន វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហេន វា សទ្ធឹ សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(១៩០) អនាបត្តិ យា កាចិ វិញ្ញូ ទុតិយា ហោតិ អរហោបេក្ខា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

---

១ ម. កោដ្ឋឡិយា ។

ដោយកំផងនទក្តី ដោយដើមឈើក្តី ដោយសសរក្តី ដោយល្វែងបន្ទប់ក្តី ។ ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តីយល់ការ ដើម្បីស្ថិតនៅដើម្បីនិយាយ មិនមែនប្រេត មិនមែនតិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់នឹងម្នាក់ សេចក្តីថា មានតែបុរស ១ នឹងភិក្ខុនី ១ ។ ពាក្យថា ស្ថិតនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីលះបង់ហត្ថបាសហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ថិតនៅ ឬនិយាយ មួយអន្លើដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្ឌកក្តី តិរច្ឆានមានកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៩០) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាគំរប់ពីរ ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទីមិនស្ងាត់ (ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់អារម្មណ៍ដទៃហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

(១៩១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវាសិនិយា ភិក្ខុនិយា ញាតកោ បុរិសោ គាមកា សាវត្ថឹ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភគវតា បដិក្ខិត្តំ បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុន្តិ តេនេវ បុរិសេន សទ្ធឹ អជ្ឈោកាសេ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី អជ្ឈោកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី អជ្ឈោកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី អជ្ឈោកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្ស-

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(១៩១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនីជាសិស្សរបស់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ចេញពីស្រុកក្រៅទៅក្រុងសាវត្ថី ដោយកិច្ចនីមួយ ៗ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះ គិតថា ការស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីឧកាសដ៏កំបាំង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (គិតដូច្នោះ ហើយ) ក៏ស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស នោះឯងក្នុងទីវាល ៗ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ៗ បេ ៗ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្លះនិយាយខ្លះតែម្នាក់នឹងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាលសោះ ៗ បេ ៗ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីស្ថិតនៅខ្លះនិយាយខ្លះតែម្នាក់នឹងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាល ពិតមែនឬ ៗ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ៗ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាលទេ

តិបិ សល្លបិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អជ្ឈោកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៩២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អជ្ឈោកាសេ នាម អប្បដិច្ឆន្នោ ហោតិ កុដ្ដេន វា កវាដេន វា កិលញ្ជេន វា សាណិបាការេន វា រុក្ខេន វា ថម្ភេន វា កោដ្ឋលិកាយ វា យេន កេនចិ អប្បដិច្ឆន្នោ ហោតិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ ឋិតា សល្លបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីគួរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៩២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ទីវាល បានដល់ទីដែលគេមិនបិទបាំង គឺទីដែលគេមិនបិទបាំងដោយវត្ថុណាមួយ គឺជញ្ជាំងក្តី សន្ទះទ្វារក្តី របងក្តី រាំងននក្តី ដើមឈើក្តី សសរក្តី ល្វែងបន្ទប់ក្តី ។ ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តី យល់ការស្ថិតនៅបាននិយាយបាន មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែនតិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់នឹងម្នាក់ គឺមានតែបុរស ១ នឹងភិក្ខុនី ១ ។ ពាក្យថា ស្ថិតនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីលះបង់

សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន វា បណ្ឌកេន វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហេន វា សទ្ធិំ សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(១៩៣) អនាបត្តិ យា កាចិ វិញ្ញូ ទុតិយា ហោតិ អរហោបេក្ខា អញ្ញវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

(១៩៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រថិកាយបិ ព្យូហេបិ សិង្ឃាដកេបិ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ និកណ្ណិកំបិ ជប្បេតិ ទុតិយិកំបិ ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ

ហត្ថបាស ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ថិតនៅ ឬនិយាយ មួយអន្លើដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្ឌកក្តី សត្វតិរច្ឆានមានរាងកាយដូចជាមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៩៣) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាគំរប់ពីរ ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នាទូទៅមិនស្ងាត់ (ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅក្នុងអារម្មណ៍ដទៃហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(១៩៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់(កៀនកោះ)ខ្លះ ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានច្រក ៤ ឬមានច្រក ៣ ខ្លះ បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកនចេញទៅខ្លះ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមនឹង

ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា រថិយាយបិ ព្យូហេបិ សិង្ឃាដកេបិ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ និកណ្ណិកំបិ ជប្បិស្សតិ ទុតិយិកំបិ ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រថិយាយបិ ព្យូហេបិ សិង្ឃាដកេបិ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ និកណ្ណិកំបិ ជប្បេតិ ទុតិយិកំបិ ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រថិយាយបិ ព្យូហេបិ សិង្ឃាដកេបិ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ និកណ្ណិកំបិ ជប្បិស្សតិ ទុតិយិកំបិ ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី រថិយាយ វា ព្យូហេ វា សិង្ឃាដកេ វា បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា និកណ្ណិកំ វា ជប្បេយ្យ ទុតិយិកំ វា ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ខ្សិបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់ឯងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះ ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកនចេញទៅខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ខ្សិបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់ឯងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង៤ ឬជ្រុង៣ខ្លះ បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកនចេញខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមនឹងឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ខ្សិបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់ឯងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះ ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកនខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឈរនៅក្តី និយាយក្តី ខ្សិបជិតត្រចៀកក្តី តែម្នាក់ឯងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតក្តី ក្នុងច្រកទាល់ក្តី ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ក្តី បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកនចេញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៩៥) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ រថិយា នាម រច្ឆា វុច្ចតិ ។ ព្យូហំ នាម យេនេវ បវិសន្តិ តេនេវ និក្ខមន្តិ ។ សិង្ឃាដកោ នាម ចច្ចរំ វុច្ចតិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ ឋិតា សល្លបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ និកណ្ណិកំ វា ជប្បេយ្យាតិ បុរិសស្ស ឧបកណ្ណកេ អារោចេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទុតិយិកំ វា ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេយ្យាតិ អនាចារំ អាចរិតុកាមា ទុតិយិកំ ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទស្សនុបចារំ វា សវនុបចារំ វា វិជហន្តិយា

(១៩៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារា-ជិកកណ្ឌទី១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ច្រករហូត បានដល់ផ្លូវដែលរថចេញចូលបាន (ថ្នល់) ។ ដែលហៅថា ច្រកទាល់ បានដល់ទីដែលជនទាំងឡាយចូលទៅតាមផ្លូវណា ចេញទៅតាមផ្លូវនោះវិញទើបបាន ។ ដែលហៅថា ទីប្រជុំផ្លូវមានច្រក៤ឬច្រក៣ បានដល់ស្នាមឬព្រះលាន ។ ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសដែលដឹងសេចក្តីច្បាស់អាចឈរនៅបាន និយាយបាន មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែនសត្វតិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា ម្នាក់នឹងម្នាក់ គឺមានតែបុរស ១ ភិក្ខុនី ១ ។ ពាក្យថា ឈរនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឈរនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឈរនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ខ្សឹបជិតត្រចៀកក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីប្រាប់សេចក្តីជិតត្រចៀកនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកនចេញក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីប្រព្រឹត្តអនាចារ ហើយបណ្តេញភិក្ខុនីជាគំរប់ពីរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីជាគូកនកំពុងលុះបង់ឧបចារសម្រាប់ឃើញក្តី ឧបចារសម្រាប់ស្តាប់ក្តី ភិក្ខុនីអ្នកបណ្តេញ

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស វិជហិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន វា បណ្ឌកេន វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហេន វា សទ្ធឹ សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(១៩៦) អនាបត្តិ យា កាចិ វិញ្ញូ ទុតិយា ហោតិ អរហោបេក្ខា អញ្ញវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា ន អនាចារំ អាចរិតុកាមា សតិ ករណីយេ ទុតិយិកំ ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(១៩៧) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អញ្ញតរស្ស កុលស្ស កុលុបិកា ហោតិ និច្ចភត្តិកា ។ អថខោ

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះភិក្ខុនីជាគូកនលះបង់ទបហារផុតទៅហើយ ភិក្ខុនីអ្នកបណ្ដេញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីលះបង់ហត្ថបាសហើយឈរនៅក្ដី និយាយក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈរនៅក្ដី និយាយក្ដី មួយអន្លើ ដោយយក្សក្ដី ប្រេតក្ដី បណ្ឌកក្ដី សត្វតិរច្ឆានមានរាងកាយដូចមនុស្សក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៩៦) ករៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្ដីច្បាស់នៅជាគំរប់ពីរ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទីមិនស្ងាត់ (ហើយឈរក្ដីនិយាយក្ដី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅក្នុងអារម្មណ៍ឯទៀតហើយឈរនៅក្ដី និយាយក្ដី ១ ភិក្ខុនីមិនមានសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីប្រព្រឹត្តអនាចារហើយបណ្ដេញភិក្ខុនីជាគូកន ១ ភិក្ខុនីមានកិច្ចហើយបណ្ដេញភិក្ខុនីជាគូកន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

(១៩៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុនី១រូបជាជីតុនប្រកបដោយនិច្ចភត្តរបស់ត្រកូល១ ។ កាលនោះ

សា ភិក្ខុនី បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កាមិ ។ តស្ស កុលស្ស ទាសី ឃរំ សម្មជ្ជន្តី តំ អាសនំ ភាជនន្តរិកាយ បក្ខិបិ ។ មនុស្សា តំ អាសនំ អបស្សន្តា តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ កហន្តំ អយ្យេ អាសនន្តិ ។ នាហន្តំ អាវុសោ អាសនំ បស្សាមីតិ ។ ទេហាយ្យេ តំ អាសនន្តិ បរិភាសិត្វា និច្ចភត្តំ បច្ឆិន្ទឹសុ ។ អថខោ តេ មនុស្សា ឃរំ សោធេន្តា តំ អាសនំ ភាជនន្តរិកាយ បស្សិត្វា តំ ភិក្ខុនឹ ខមាបេត្វា និច្ចភត្តំ បដ្ឋបេសុំ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំហិ នាម ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កមិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា

ភិក្ខុនីនោះស្លៀកស្បង់អំពីព្រឹក ហើយប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ចូលទៅរកត្រកូលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏អង្គុយលើអាសនៈ ហើយមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះក៏ចៀសចេញទៅ ។ ខ្ញុំស្រីរបស់ត្រកូលនោះ កាលបោសផ្ទះក៏ដាក់អាសនៈនោះទៅក្នុងកន្ទៀតកាដន៍ ។ មនុស្សទាំងឡាយមិនឃើញអាសនៈនោះ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ អាសនៈនៅឯណា ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា ម្នាលអាវុសោ អាត្មាមិនឃើញអាសនៈនោះទេ ។ មនុស្សទាំងឡាយទារយកអាសនៈនោះវិញថា នែលោកម្ចាស់ ចូរឲ្យអាសនៈនេះមក ហើយក៏ផ្ដាសាផ្ដាច់ទាំងនិច្ចភត្តនោះចេញ ។ ទើបពួកមនុស្សនោះនាំគ្នាជម្រះសំអាតផ្ទះក៏ឃើញអាសនៈនោះនៅក្នុងកន្ទៀតកាដន៍ ហើយសូមឲ្យភិក្ខុនីនោះអត់ទោសរួចក៏ប្រគេននិច្ចភត្តវិញ ។ ឯភិក្ខុនីនោះប្រាប់សេចក្ដីនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលមុនពេលបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ រួចមិនលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយចៀសចេញទៅសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលក្នុងពេលមុនបាយ ហើយអង្គុយ

បក្កមតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កមិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កមេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៩៨) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បុរេភត្តំ នាម អរុណុគ្គមនំ(១) ឧបាទាយ យាវ មជ្ឈន្តិកា ។ កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ទកុលំ ។ ឧបសង្កមិត្វាតិ តត្ថ គន្ត្វា ។ អាសនំ នាម បល្លង្កស្ស ឱកាសោ វុច្ចតិ ។ និសីទិត្វាតិ តស្មឹ និសីទិត្វា ។

---

១ ឱ. អរុណុគ្គំ ។

លើអាសនៈរួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ក៏ចៀសចេញទៅ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនឹមិនសមនឹងចូលទៅកាន់ត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលមុនបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈរួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយចៀសចេញទៅទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនឹងចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចូលទៅកាន់ត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលមុនបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ រួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៩៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបាពដិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ក្នុងពេលមុនបាយ គឺពប់ចាប់តាំងពីអរុណរះឡើងដរាបដល់ថ្ងៃត្រង់ ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ត្រ-កូលទាំង ៤ គឺត្រកូលក្សត្រ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ី (ដូចជាប្រែធ្វើស្រែចំការជាដើម) ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ីឈ្នួលគេ ១ ។ ពាក្យថា ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ដែលហៅថា អាសនៈ សំដៅយកឱកាសនៃទីអង្គុយ ។ ពាក្យថា អង្គុយនៅ គឺអង្គុយលើអាសនៈនោះ ។

សាមិកោ អនាបុច្ឆា បក្កមេយ្យាតិ យោ តស្មឹ កុលេ មនុស្សោ សាមិកោ នាតុំ(១) តំ អនាបុច្ឆា ។ អនោវស្សកំ អតិក្កាមន្តិយា(២) អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អជ្ឈោកាសេ ឧបចារំ អតិក្កាមន្តិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[១៩៩] អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា បក្កមតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេមតិកា បក្កមតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា បក្កមតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បល្លង្កស្ស អនោកាសេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

---

១ ឱ. ម. វិញ្ញូតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. អតិក្កាមេន្តិយា ។

ពាក្យថា មិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយចៀសចេញទៅ សេចក្តីថា មនុស្សណា ជាម្ចាស់ផ្ទះក្នុងត្រកូលនោះ ដែលអាចដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វីៗ បាន) ភិក្ខុនីមិនលាមនុស្សនោះ ។ កាលភិក្ខុនីឈានផុតទីដែលភ្លៀងធ្លាក់ មិនត្រូវ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីកន្លងឧបចារផ្ទះចូលទៅក្នុងទីវាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៩៩) ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានលា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបានលាមែន ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានលា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានលា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានលា ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (ភិក្ខុនីអង្គុយ)ក្នុងទីមិនមែនជាទីឱកាសនៃទីអង្គុយ (មិនលាហើយចៀសចេញទៅ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់លា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានលាមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(២០០) អនាបត្តិ អាបុច្ឆា គច្ឆតិ អសំហារិមេ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

(២០១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បច្ឆាភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសីទតិបិ អភិនិបជ្ជតិបិ ។ មនុស្សា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ហិរិយមានា អាសនេ នេវ អភិនិសីទន្តិ ន អភិនិបជ្ជន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា បច្ឆាភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសីទិស្សតិបិ អភិនិបជ្ជិស្សតិបីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា

(២០០) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីលាហើយទើបទៅ ១ ភិក្ខុនីអង្គុយលើអាសនៈដែលគេនាំយកទៅមិនបាន ១ ភិក្ខុនីមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

(២០១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈ ។ ពួកមនុស្សកាលខ្លាចថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ក៏មិនហ៊ានអង្គុយ មិនហ៊ានដេក លើអាសនៈ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឮពួកមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ដូច្នោះហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។

ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា បច្ឆាភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសីទិស្សតិបិ អភិនិបជ្ជិស្សតិបីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បច្ឆាភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសីទតិបិ អភិនិបជ្ជតិបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បច្ឆាភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសីទិស្សតិបិ អភិនិបជ្ជិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បច្ឆាភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសីទេយ្យ វា អភិនិបជ្ជេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយហើយមិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ មិនប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី លើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌេ អន្ធការវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

(២០២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បច្ឆាភត្តំ នាម មជ្ឈន្តិកេ វីតិវត្តេ យាវ អត្ថង្គតេ សុរិយេ ។ កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ទកុលំ ។ ឧបសង្កមិត្វាតិ តត្ថ គន្ត្វា ។ សាមិកេ អនាបុច្ឆាតិ យោ តស្មឹ កុលេ មនុស្សោ សាមិកោ ទាតុំ តំ អនាបុច្ឆា ។ អាសនំ នាម បល្លង្កស្ស ឱកាសោ វុច្ចតិ ។ អភិនិសីទេយ្យាតិ តស្មឹ អភិនិសីទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អភិនិបជ្ជេយ្យាតិ តស្មឹ អភិនិបជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២០៣) អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាសនេ អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បល្លង្កស្ស អនោកាសេ

(២០២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបាពជិតកណ្ឌទី១រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ពេលខាងក្រោយបាយ បានដល់ពេលដែលព្រះអាទិត្យជ្រេពីត្រង់រហូតដល់ព្រះអាទិត្យអស្តង្គតទៅ ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ត្រកូលទាំង៤ គឺត្រកូលក្សត្រ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍១ ត្រកូលអ្នករកស៊ីជួញប្រែធ្វើស្រែចំការ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈ្នួល១ ។ ពាក្យថា ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ សេចក្តីថា មនុស្សណាជាម្ចាស់ឬជាធំក្នុងត្រកូលនោះដែលអាចដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វីៗបាន) ភិក្ខុនីមិនប្រាប់មនុស្សនោះ ។ ដែលហៅថា អាសនៈ បានដល់ឱកាសល្មមអង្គុយពែនបាទ ។ ពាក្យថា អង្គុយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីអង្គុយលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ដេក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីដេកលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២០៣) ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់បានប្រាប់មែន ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ តែភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (ភិក្ខុនីអង្គុយឬដេក) ក្នុងទីមិនមែនជាទី

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(២០៤) អនាបត្តិ អាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា ធុវបញ្ញត្តេ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

(២០៥) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថឹ គច្ឆន្តា សាយំ អញ្ញតរំ គាមំ ឧបគន្ត្វា អញ្ញតរំ ព្រាហ្មណកុលំ ឧបសង្កមិត្វា ឱកាសំ យាចឹសុ ។ អថខោ[១] ព្រាហ្មណី តា ភិក្ខុនិយោ

---

១ ឱ. អថខោ សាតិ ទិស្សតិ ។

ឱកាសនៃទីអង្គុយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ តែភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់បានប្រាប់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ហើយ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(២០៨) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីបានប្រាប់ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើអាសនៈ ១ ភិក្ខុនីអង្គុយឬដេកលើអាសនៈដែលគេក្រាលជានិច្ច ១ ភិក្ខុនីមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(២០៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុនីច្រើនរូបកាលដែលទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ក្នុងកោសលជនបទ ក៏ចូលទៅកាន់ស្រុក ១ ក្នុងវេលាល្ងាច ហើយចូលទៅរកត្រកូលព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ហើយក៏សូមឱកាស ។ កាលនោះ នាងព្រាហ្មណីបានពោលពាក្យនេះ

ឯតទវោច អាគមេថ អយ្យេ យាវ ព្រាហ្មណោ អាគច្ឆតីតិ ។ ភិក្ខុនិយោ យាវ ព្រាហ្មណោ អាគច្ឆតីតិ សេយ្យំ សន្ថរិត្វា ឯកច្ចា និសីទឹសុ ឯកច្ចា និបជ្ជឹសុ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ រត្តឹ អាគន្ត្វា តំ ព្រាហ្មណឹ ឯតទវោច កា ឥមាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ អយ្យាតិ ។ និក្កឌ្ឍថ ឥមា មុណ្ឌា ពន្ធកិនិយោតិ ឃរតោ និក្កឌ្ឍាបេសិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ សាវត្ថឹ គន្ត្វា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា[1] អភិនិសីទិស្សន្តិបិ អភិនិបជ្ជិស្សន្តិបីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសីទន្តិបិ អភិនិបជ្ជន្តិបីតិ ។ សច្ចំ

---

១ ឱ. ម. សន្ថរាបេត្វា វាតិ ន ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

ទឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំងឡាយរង់ចាំសិន ទំរាំព្រាហ្មណ៍មក ៗ ពួកភិក្ខុនីគិតគ្នាថានឹងបង្អង់ចាំព្រាហ្មណ៍មកសិនដែរ គិតដូច្នោះហើយក៏ក្រាលកម្រាលសម្រាប់ដេក រូបខ្លះអង្គុយ ខ្លះដេក ៗ ឯព្រាហ្មណ៍នោះមកក្នុងរាត្រី ហើយពោលពាក្យនេះនឹងនាងព្រាហ្មណីនោះថា ស្រីទាំងនេះជាអ្វី ៗ នាងព្រាហ្មណីឆ្លើយថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ (ស្រីទាំងឡាយនេះជា) ភិក្ខុនី ៗ ព្រាហ្មណ៍ពោលថា អ្នកទាំងឡាយចូរទង់ទាញស្រីផ្កាមាសត្រងោលនេះចេញ ថាដូច្នោះហើយក៏ឲ្យគេទង់ទាញចេញពីផ្ទះទៅ ៗ ឯភិក្ខុនីទាំងនោះនាំគ្នាទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ហើយប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ៗ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ៗ បេ ៗ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯងខ្លះ ឲ្យគេក្រាលខ្លះនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក រូបអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះសោះ ៗ បេ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯងខ្លះ ឲ្យគេក្រាលខ្លះនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ ពិតមែនឬ ៗ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ៗ

ភគវតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសីទិស្សន្តិបិ អភិនិបជ្ជិស្សន្តិបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសីទេយ្យ វា អភិនិបជ្ជេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

(២០៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ វិកាលោ នាម អត្ថង្គតេ សុរិយេ យាវ អរុណុគ្គមនា ។ កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ទកុលំ ។ ឧបសង្កមិត្វាតិ តត្ថ គន្ត្វា ។ សាមិកេ អនាបុច្ឆាតិ យោ តស្មឹ កុលេ មនុស្សោ សាមិកោ ទាតុំ តំ

ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងវេលាវិកាល មិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ហើយក្រាលឯងខ្លះ ឲ្យគេក្រាលខ្លះនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក រួចអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីប្រសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯងក្ដី ឲ្យគេក្រាលក្ដីនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្ដី ដេកក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២០៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា វេលាវិកាល គឺតាំងពីព្រះអាទិត្យអស្តង្គតទៅដរាបដល់អរុណរះឡើង ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ត្រកូលទាំង ៤ គឺត្រកូលក្សត្រ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ីជួញប្រែធ្វើស្រែចំការ ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈ្នួលគេ ១ ។ ពាក្យថា ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ពាក្យថា មិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន សេចក្ដីថា មនុស្សណាជាម្ចាស់ក្នុងត្រកូលនោះដែលអាចដើម្បីប្រគេន (វត្ថុ ។ បាន) ភិក្ខុនីមិនទាន់បានប្រាប់

អនាបុច្ឆា ។ សេយ្យំ នាម អន្តមសោ បណ្ណសន្ថា-
រោបិ ។ សន្ថរិត្វាតិ សយំ សន្ថរិត្វា ។ សន្ថរាបេ-
ត្វាតិ អញ្ញំ សន្ថរាបេត្វា ។ អភិនិសីទេយ្យាតិ តស្មឹ
អភិនិសីទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អភិនិបជ្ជេយ្យាតិ
តស្មឹ អភិនិបជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២០៧) អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញី សេយ្យំ
សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសីទតិ វា អភិនិ-
បជ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេម-
តិកា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសី-
ទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនា-
បុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញី សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរា-
បេត្វា វា អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ
បាចិត្តិយស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញី អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ក-
ដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញី អនាបត្តិ ។

មនុស្សនោះ ៗ ដែលហៅថា កម្រាលសម្រាប់ដេក ដោយហោចទៅ សូម្បីតែកម្រាលជាវិការនៃស្លឹកឈើ (គឺជាកម្រាលដែរ) ។ ពាក្យថា ក្រាលឯង គឺក្រាលដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេក្រាល គឺឲ្យអ្នកដទៃក្រាល ។ ពាក្យថា អង្គុយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីអង្គុយលើកម្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ដេក គឺភិក្ខុនីដេកលើកម្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២០៧) ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់បានប្រាប់មែន ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តីនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយក្រាលឯងក្តីឲ្យគេក្រាលក្តីនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ទៅវិញ ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តីនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់បានប្រាប់ទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនប្រាប់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[២០៨] អនាបត្តិ អាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា គិលា-នាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[២០៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវា-សិនី ភិក្ខុនី[១] ភទ្ទំ កាបិលានិំ សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេតិ ។ ភទ្ទា កាបិលានី ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោច អយំ មំ អយ្យេ ភិក្ខុនី សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេតិ ឥមិស្សាហំ ចីវរំ ទស្សាមីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ទុគ្គហិតេន ទូបធារិតេន បរំ ឧជ្ឈា-បេតិ[២] អហំ កិរាយ្យេ អយ្យំ ន សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេមិ ន កិរ មេ អយ្យា ចីវរំ ទស្សតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម

---

១ ឱ. ម. អន្តេវាសិភិក្ខុនី ។ ឱ. ម. ឧជ្ឈាបេសីតិ ទិស្សតិ ។

(២០៨) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រាប់ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តីនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី១ ភិក្ខុនីមានជម្ងឺ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

(២០៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីជាសិស្សរបស់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីតែងតែបម្រើភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីដោយគោរព ។ ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងពួកភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីនេះតែងបម្រើខ្ញុំដោយគោរព ខ្ញុំនឹងឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុនីនេះ ។ ឯភិក្ខុនីនោះពោលមើលងាយវិញ ដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់របស់ខ្លួន ដោយការពិចារណាខុស (របស់ខ្លួន) ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ព្រោះថាខ្ញុំមិនបម្រើលោកម្ចាស់ដោយគោរពទេ ព្រោះថាលោកម្ចាស់មិនឲ្យចីវរមកខ្ញុំទេ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹង

ភិក្ខុនី ទុគ្គហិតេន ទូបធារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ទុគ្គហិតេន ទូបធារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ទុគ្គហិតេន ទូបធារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ទុគ្គហិតេន ទូបធារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២១០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ទុគ្គហិតេនាតិ អញ្ញថា គហិតេន[១] ។ ទូបធារិតេនាតិ អញ្ញថា ឧបធារិតេន ។ បរន្តិ ឧបសម្បន្នំ ។ ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ ឧ. ម. ឧគ្គហិតេន ។

មើលងាយគេ ដោយការប្រកាន់អាក្រក់ ដោយការពិចារណាខុសសោះ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីមើលងាយគេដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់ ដោយការពិចារណាខុស ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមើលងាយគេដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់ ដោយការពិចារណាខុសទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីប្រសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមើលងាយគេដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់ ដោយការពិចារណាខុស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២១០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់ សេចក្តីថា ដោយការប្រកាន់យកដោយប្រការដទៃ (គឺប្រកាន់ខុស) ។ ពាក្យថា ដោយការពិចារណាខុស សេចក្តីថា ដោយការពិចារណាដោយប្រការដទៃ (យល់ខុស) ។ ពាក្យថា មើលងាយគេ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមើលងាយឧបសម្បន្នាផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២១១) ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នំ ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២១២) អនាបត្តិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

(២១៣) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អត្តនោ ភណ្ឌកំ អបស្សន្តិយោ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ឯតទវោចុំ អបយ្យេ

(២១១) ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នាមែន ហើយមើលងាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមើលងាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នាទៅវិញ ហើយមើលងាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមើលងាយអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាមែន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២១២) ភិក្ខុនីដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ២ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

(២១៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុនី កាលមិនឃើញគណៈរបស់ខ្លួន បានពោលពាក្យនេះនឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឃើញគណៈរបស់ពួកយើង

អម្ហាកំ ភណ្ឌកំ បស្សេយ្យាសីតិ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ អហមេវ នូន ចោរី អហមេវ នូន អលជ្ជិនី យា អយ្យា អត្តនោ ភណ្ឌកំ អបស្សន្តិយោ តា មំ ឯវមាហំសុ អបយ្យេ អម្ហាកំ ភណ្ឌកំ បស្សេយ្យាសីតិ សចាហាយ្យេ តុម្ហាកំ ភណ្ឌកំ គណ្ហាមិ អស្សមណី ហោមិ ព្រហ្មចរិយា ចវាមិ និរយំ ឧបបជ្ជាមិ យា បន មំ អភូតេន ឯវមាហ សាបិ អស្សមណី ហោតុ ព្រហ្មចរិយា ចវតុ និរយំ ឧបបជ្ជតូតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌកាលី អត្តានំបិ បរំបិ និរយេនបិ ព្រហ្មចរិយេនបិ អភិសបិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អត្តានំបិ បរំបិ និរយេនបិ ព្រហ្មចរិយេនបិ អភិសបតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អត្តានំបិ បរំបិ និរយេនបិ ព្រហ្មចរិយេនបិ អភិសបិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ

ដែរឬ ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ខ្ញុំឯង
ជាស្រីចោរពិតឬ ខ្ញុំឯងជាស្រីគ្មានសេចក្ដីខ្មាសពិតឬ ពួកលោកម្ចាស់ណា
មិនឃើញកណ្ឌារបស់ខ្លួន ពួកលោកម្ចាស់នោះពោលនឹងខ្ញុំយ៉ាងនេះថា ប-
ពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឃើញកណ្ឌារបស់យើងដែរឬទេ បពិត្រលោក
ម្ចាស់ ប្រសិនបើខ្ញុំយកកណ្ឌារបស់លោកមែន ខ្ញុំមិនមែនជាសមណីទេ ខ្ញុំ
ឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ហើយ ខ្ញុំនឹងទៅកើតក្នុងនរក ចំណែកឯភិក្ខុនីណា
ពោលពាក្យយ៉ាងនេះនឹងខ្ញុំដោយពាក្យមិនពិត ភិក្ខុនីនោះឯង ចូរកុំឲ្យជា
សមណី ចូរឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ ចូរទៅកើតក្នុងនរកចុះ ។ ពួកភិក្ខុនី
ណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល
បន្តុះបង្អាប់ថា ចណ្ឌកាលីជាម្ចាស់មិនសមនឹងផ្ដាសាខ្លួនឯងផង អ្នកឯទៀត
ផង ដោយនរកផង ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ផងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីផ្ដាសាខ្លួន
ឯងផង អ្នកឯទៀតផង ដោយនរកខ្លះ ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ ពិតមែន
ឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលី
ភិក្ខុនីមិនសមនឹងផ្ដាសាខ្លួនក្ដី អ្នកឯទៀតក្ដី ដោយនរកក្ដី ដោយព្រហ្ម-
ចរិយធម៌ក្ដីទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក

វា បសាខាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អត្តានំ វា បរំ វា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២១៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អត្តានន្តិ បច្ចត្តំ ។ បរន្តិ ឧបសម្បន្នំ និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២១៥] ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ តិរច្ឆានយោនិយា វា បេត្តិវិសយេន វា មនុស្សទោភគ្គេន[១] វា អភិសបតិ

១ ឱ. បេត្តិវិសយេន វា មនុស្សទោព្ភគ្គេន ។

ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយផ្ដាសាខ្លួនឯងក្ដី អ្នកឯទៀតក្ដី ដោយនរកក្ដី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២១៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ខ្លួនឯង គឺចំពោះខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា អ្នកឯទៀត សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីផ្ដាសាឧបសម្បន្នាផងគ្នា ដោយនរកក្ដី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២១៩) ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នាមែន ហើយផ្ដាសាដោយនរកក្ដី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា តែភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយផ្ដាសាដោយនរកក្ដី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាទៅវិញ ហើយផ្ដាសាដោយនរកក្ដី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីផ្ដាសាដោយកំណើតនៃសត្វតិរច្ឆានក្ដី ដោយបេតវិស័យក្ដី ដោយការជាមនុស្សមានត្រកូលថោកទាបក្ដី ត្រូវអាបត្តិ

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នំ អភិសបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២១៦) អនាបត្តិ អត្ថបុរេក្ខារាយ ធម្មបុរេក្ខារាយ អនុសាសនីបុរេក្ខារាយ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

(២១៧) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ ភណ្ឌិត្វា អត្តានំ វធិត្វា វធិត្វា រោទតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌកាលី អត្តានំ វធិត្វា វធិត្វា រោទិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ

ទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីផ្តាសាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំ-គាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាដដែល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២១៦) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីផ្តាសាព្រោះធ្វើអត្ថឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីផ្តាសាព្រោះធ្វើធម៌ឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីផ្តាសាព្រោះធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

(២១៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ឈ្លោះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយក៏វាយតប់ទះខ្លួនឯងហើយយំ ៗ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីមិនសមនឹងវាយតប់ទះខ្លួនហើយយំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលី

ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អត្តានំ វធិត្វា វធិត្វា រោទតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អត្តានំ វធិត្វា វធិត្វា រោទិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អត្តានំ វធិត្វា វធិត្វា រោទេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២១៨) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អត្តានន្តិ បច្ចត្តំ ។ វធិត្វា វធិត្វា រោទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ វធតិ ន រោទតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ រោទតិ ន វធតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២១៩) អនាបត្តិ ញាតិព្យសនេន វា ភោគព្យសនេន វា រោគព្យសនេន វា ផុដ្ឋា រោទតិ ន វធតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គោ ទុតិយោ ។

ភិក្ខុនីវាយតប់ទះខ្លួនឯងហើយយំ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីមិនសមនឹងវាយតប់ទះខ្លួនឯងហើយយំសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីបួរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយវាយតប់ទះខ្លួនឯងហើយយំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤១៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ខ្លួនឯង គឺចំពោះខ្លួនឯង ។ ភិក្ខុនីវាយតប់ទះហើយយំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែវាយតែមិនយំ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែយំតែមិនបានវាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤១៩) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្ដីវិនាសញាតិក្ដី សេចក្ដីវិនាសភោគសម្បត្តិក្ដី សេចក្ដីវិនាសព្រោះរោគក្ដី មកប៉ះពាល់ហើយយំតែមិនវាយ (ខ្លួនឯង) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ ទី ២ ចប់ ។

នគ្គវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[២២០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អចិរវតិយា នទិយា វេសិយាហិ សទ្ធឹ នគ្គា ឯកតិត្ថេ នហាយន្តិ ។ វេសិយា តា ភិក្ខុនិយោ ឧប្បណ្ឌេសុំ[១] កិន្នុ ខោ នាម អយ្យេ តុម្ហាកំ ទហរានំ ព្រហ្មចរិយំ ចិណ្ណេន ននុ នាម កាមា បរិភុញ្ជិតព្វា យទា ជិណ្ណា ភវិស្សថ តទា ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សថ ឯវំ តុម្ហាកំ ឧភោ អត្ថា[២] បរិគ្គហិតា ភវិស្សន្តីតិ ។ ភិក្ខុនិយោ វេសិយាហិ ឧប្បណ្ឌិយមានា[៣] មង្កូ អហេសុំ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ឧបស្សយំ គន្ត្វា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនីនំ

---

១ ឱ. ម. ឧប្បណ្ឌេសុំ ។ ២ ឱ. អត្ថា ។ ៣ ឱ. ប. ឧប្បណ្ឌិយមានា ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[៦៦០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុនីច្រើនរូបមានកាយអាក្រាតងូតទឹកឰដ៏កំពង់ទឹកមួយ ជាមួយនឹងពួកស្រីពេស្យា ក្នុងស្ទឹងអចិរវតី ។ ពួកស្រីពេស្យានាំគ្នាចំអកលេងនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកលោកកំពុងពេញក្រមុំខំសន្សំព្រហ្មចរិយធម៌ប្រយោជន៍អ្វី ពួកលោកគួរតែនៅបរិភោគកាមទៅសិន កាលណាលោកទាំងឡាយចាស់ សឹមពួកលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងកាលណោះចុះ កាលបើធ្វើយ៉ាងនេះ ប្រយោជន៍ទាំងពីរឈ្មោះថាពួកលោកបានកាន់យកហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយកាលដែលពួកស្រីពេស្យានិយាយចំអក (ដូច្នោះ) ក៏មានសេចក្តីអៀនខ្មាស ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនីទាំងនោះនាំគ្នាទៅកាន់លំនៅហើយប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះតថាគតនឹងបញ្ញត្ត

សិក្ខាបទំ បញ្ញាបេស្សាមិ ទស អត្ថវសេ បដិច្ច សង្ឃ-សុដ្ឋុតាយ ។ បេ ។ វិនយានុគ្គហាយ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី នគ្គា នហាយេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២២១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ នគ្គា នហាយេយ្យាតិ អនិវត្ថា វា អបារុតា វា នហា-យតិ បយោគេ ទុក្កដំ នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២២២] អនាបត្តិ អច្ឆិន្នចីវរិកាយ វា នដ្ឋចីវរិកា-យ វា អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[២២៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភគវតា ភិក្ខុនីនំ ឧទកសាដិកា អនុញ្ញាតា ហោតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ភគវតា

សិក្ខាបទដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យនូវប្រយោជន៍ទាំងឡាយ ១០ប្រការ គឺដើម្បីសេចក្តីល្អដល់សង្ឃ ១ ។បេ។ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់វិន័យ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីគួរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយអាក្រាតកាយងូតទឹក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយមានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា អាក្រាតកាយងូតទឹក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនស្លៀកសម្ពត់ឬមិនដណ្តប់សម្ពត់ហើយងូតទឹក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលងូត វេលាងូតស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២២) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានចីវរដែលពួកចោរលួចយកទៅ ឬមានចីវរបាត់ទៅ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(២២៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងអារាមជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯងព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសម្ពត់ងូតទឹកដល់ពួកភិក្ខុនី ។ ឆព្វគ្គិយា

ឧទកសាដិកា អនុញ្ញាតាតិ អប្បមាណិកាយោ ឧទកសាដិកាយោ ធារេសុំ បុរតោបិ បច្ឆតោបិ អាកឌ្ឍន្តា អាហិណ្ឌន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណិកាយោ ឧទកសាដិកាយោ ធារេស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណិកាយោ ឧទកសាដិកាយោ ធារេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណិកាយោ ឧទកសាដិកាយោ ធារេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ឧទកសាដិកំ បន ភិក្ខុនិយា ការយមានាយ បមាណិកា ការេតព្វា ។ តត្រិទំ បមាណំ ទីឃសោ ចតស្សោ វិទត្ថិយោ សុគតវិទត្ថិយា តិរិយំ ទ្វេ វិទត្ថិយោ តំ អតិក្កាមេន្តិយា ឆេទនកំ បាចិត្តិយន្តិ ។

ភិក្ខុនីទាំងឡាយគិតគ្នាថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសម្ពត់ងូតទឹកហើយ ទើបនាំគ្នាស្លៀកដណ្តប់សម្ពត់ងូតទឹកទាំងឡាយ មិនមានប្រមាណ ក៏ចាប់ទាញពីមុខខ្លះ ពីក្រោយខ្លះហើយត្រេចដើរទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងទ្រទ្រង់នូវសម្ពត់ងូតទឹកគ្មានប្រមាណសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ទ្រទ្រង់នូវសំពត់ងូតទឹកមិនមានប្រមាណ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងទ្រទ្រង់នូវសម្ពត់ងូតទឹកមិនមានប្រមាណទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលឲ្យគេធ្វើសម្ពត់ងូតទឹកគប្បីឲ្យធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណ ។ ឯប្រមាណក្នុងសំពត់ងូតទឹកនោះ គឺបណ្តោយ ៤ ចំអាម ទទឹង ២ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត កាលភិក្ខុនីធ្វើឲ្យកន្លងលើសប្រមាណនោះទៅ ត្រូវឆេទនកបាចិត្តិយ(១) ។

---

១ គឺភិក្ខុនីត្រូវកាត់សំពត់ឲ្យត្រូវប្រមាណ ហើយសឹមសំដែងអាបត្តិទើបបាន ។

[២២៤] ឧទកសាដិកា នាម យាយ និវត្ថាយ(១) នហាយតិ ។ ការយមានាយាតិ ករោន្តិយា វា ការាបេន្តិយា វា បមាណិកា ការេតព្វា ។ តត្រិទំ បមាណំ ទីឃសោ ចតស្សោ វិទត្ថិយោ សុគតវិទត្ថិយា តិរិយំ ទ្វេ វិទត្ថិយោ ។ តំ អតិក្កាមេត្វា ករោតិ វា ការាបេតិ វា បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន ឆិន្ទិត្វា បាចិត្តិយំ ទេសេតព្វំ ។

[២២៥] អត្តនា វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិស្ស ។ អត្តនា វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បរេហិ វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បរេហិ វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អញ្ញស្សត្ថាយ ករោតិ វា ការាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញេន កតំ បដិលភិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

---

១ ឱ. ម. និវត្ថា ។

(២២៤) ភិក្ខុនីងូតទឹកដោយសម្ពត់ស្លៀកណា សម្ពត់ស្លៀកនោះ ឈ្មោះថាសំពត់ងូតទឹក ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលឲ្យគេធ្វើ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីកាលធ្វើឯងក្តី ប្រើឲ្យគេធ្វើក្តី គប្បីឲ្យធ្វើឲ្យត្រូវប្រមាណ ។ ឯប្រមាណក្នុងសំពត់ងូតទឹកនោះ គឺបណ្តោយ ៤ ចំអាម ទទឹង២ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត ។ ភិក្ខុនីធ្វើឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី ឲ្យកន្លងហួសប្រមាណនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ ភិក្ខុនីត្រូវកាត់ក្នុងខណៈដែលបានមក ហើយសឹមសំដែងអាបត្តិបាចិត្តិយចេញ ។

(២២៥) ភិក្ខុនីសម្រេចដោយខ្លួនឯងនូវសម្ពត់ដែលខ្លួនធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីប្រើពួកអ្នកដទៃឲ្យសម្រេចនូវសម្ពត់ដែលខ្លួនធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីសម្រេចដោយខ្លួនឯងនូវសម្ពត់ដែលពួកអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីប្រើពួកអ្នកដទៃឲ្យសម្រេចនូវសម្ពត់ដែលពួកអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីធ្វើឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីបានសំពត់ងូតទឹកដែលអ្នកដទៃធ្វើស្រេចហើយមកប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២២៦) អនាបត្តិ បមាណិកំ ករោតិ ឩនកំ ករោតិ អញ្ញេន កតំ បមាណាតិក្កន្តំ បដិលភិត្វា ឆិន្ទិត្វា បរិភុញ្ជតិ វិតានំ វា ភុម្មត្ថរណំ វា សាណិប្បា-ការំ វា ភិសឹ វា ពិម្ពោហនំ វា ករោតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

(២២៧) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរិស្សា ភិក្ខុនិយា មហគ្ឃេ ចីវរទុស្សេ ចីវរំ ទុក្កតំ ហោតិ ទុស្សិព្វិតំ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច សុន្ទរំ ខោ ឥទន្តេ អយ្យេ ចីវរទុស្សំ ចីវរញ្ច ខោ ទុក្កតំ ទុស្សិព្វិតន្តិ ។ វិសិព្វេមិ អយ្យេ សិព្វេស្សសីតិ ។ អាមយ្យេ សិព្វេស្សាមីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ វិសិព្វេត្វា[1] ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អទាសិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិព្វេស្សាមិ សិព្វេស្សាមីតិ នេវ សិព្វេតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ

---

១ វិសិព្វេត្វាតិ ទុស្សិព្វិតំ បុន សិព្វនត្ថាយ វិសិព្វេត្វា វិជដេត្វាតិ ទុតិយសារត្ថទីបនីដីកា ។

[២២៦] ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីធ្វើឲ្យត្រូវប្រមាណ ១ ភិក្ខុនីធ្វើថយពីប្រមាណចុះមក ១ ភិក្ខុនីបាន ខុទកសាដកដែលអ្នកដទៃធ្វើឲ្យកន្លងហួសប្រមាណ ហើយយកមកកាត់ ចេញទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីធ្វើឲ្យជាពិតានក្តី ជាកម្រាលក្រាលផែនដីក្តី ជាវាំងក្តី ជាពូកក្តី ជាខ្នើយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(២២៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងអារាម ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សម្ពត់ សម្រាប់ធ្វើចីវររបស់ភិក្ខុនី ១ រូបមានដំឡៃច្រើន ចីវរ (នោះ) ធ្វើក៏មិនល្អ ដេរក៏មិនល្អ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា នែ លោកម្ចាស់ សម្ពត់ចីវររបស់លោកនេះល្អណាស់ តែចីវរនោះធ្វើមិនល្អ ដេរមិនល្អ ។ ភិក្ខុនីនោះពោលថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងរុសចេញ លោកម្ចាស់នឹងដេរឲ្យឬ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា អើលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹង ដេរឲ្យ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីនោះក៏រុសចីវរនោះចេញ ហើយប្រគល់ឲ្យ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងដេរ ៗ តែមិនដេរ

ករោតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អា-
រោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា
ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិព្វាបេត្វា នេវ សិព្វេស្សតិ
ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិព្វា-
បេត្វា នេវ សិព្វេតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតី-
តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ
នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិព្វា-
បេត្វា នេវ សិព្វេស្សតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ
ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិព្វេត្វា
វា វិសិព្វាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ
សិព្វេយ្យ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ អញ្ញត្រ
ចតូហបញ្ចាហា បាចិត្តិយន្តិ ។

មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ។ ភិក្ខុនីនោះក៏ប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដលពួកភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នារុសចីវរចេញហើយក៏មិនដេរខ្លួនឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរវិញសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នារុសចីវរចេញហើយ មិនដេរខ្លួនឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នារុសចីវរចេញហើយ មិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយរុសឯងក្តី ឲ្យគេរុសក្តី នូវចីវររបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយក្នុងកាលជាខាងក្រោយទេ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់-ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែ (ដំកល់ទុក) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។

[២២៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ ចីវរំ នាម ឆន្នំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ ។ វិសិព្វេត្វាតិ សយំ វិសិព្វេត្វា ។ វិសិព្វាបេត្វាតិ អញ្ញំ វិសិព្វាបេត្វា ។ សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនីតិ អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ សិព្វេយ្យាតិ ន សយំ សិព្វេយ្យ ។ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ អញ្ញត្រ ចតូហបញ្ចាហាតិ ឋបេត្វា ចតូហបញ្ចាហំ ។ នេវ សិព្វិស្សាមិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២២៩] ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ សិព្វេតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អញ្ញត្រ ចតូហបញ្ចាហា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា ចីវរំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ សិព្វេតិ ន

បាចិត្តិយកណ្ឌ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សិក្ខាបទវិភង្គ

(២២៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីផងគ្នា គឺភិក្ខុនីឯទៀត ។ ដែលហៅថា ចីវរនោះ បានដល់ចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយ ។ ពាក្យថា រុសឯង គឺរុសចេញដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេរុស គឺប្រើអ្នកដទៃឲ្យរុស ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយក្នុងពេលជាខាងក្រោយទេ គឺគ្មានសេចក្តីអន្តរាយសោះឡើយ ។ ពាក្យថា មិនដេរឯង គឺភិក្ខុនីមិនដេរដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ គឺភិក្ខុនីមិនបង្គាប់អ្នកដទៃឡើយ ។ ពាក្យថា វៀរលែងតែ (ដំកល់ទុក) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ គឺលើកទុកត្រឹម ៤ ថ្ងៃ ៥ ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ។ បើភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញមិនដេរឯង អញនឹងមិនធ្វើនូវសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរដូច្នេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២៩) ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីក៏សំគាល់ថាឧបសម្បន្នាមែន ហើយរុសឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុសក្តីនូវចីវរ លុះតមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះក៏មិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែ(ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ ឧបសម្បន្នា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយរុសឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុសក្តី នូវចីវរតមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរ

សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ការេតិ អញ្ញត្រ ចតូហបញ្ចាហា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ សិព្វេតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ការេតិ អញ្ញត្រ ចតូហបញ្ចាហា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អញ្ញំ បរិក្ខារំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ សិព្វេតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ការេតិ អញ្ញត្រ ចតូហបញ្ចាហា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ចីវរំ វា អញ្ញំ វា បរិក្ខារំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ សិព្វេតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ការេតិ អញ្ញត្រ ចតូហបញ្ចាហា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាទៅវិញ រុះឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុះក្តី នូវចីវរ តមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ ភិក្ខុនីរុះឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុះក្តី នូវបរិក្ខារដទៃ តមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ ភិក្ខុនីរុះឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុះក្តី នូវចីវរក្តី បរិក្ខារដទៃក្តី របស់អនុបសម្បន្នា តមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាដដែល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៣០] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ ករោន្តី[១] ចតុបញ្ចាហំ អតិក្កាមេតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆដ្ឋវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[២៣១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមន្តិ ។ តានិ ចីវរានិ ចិរំ និក្ខិត្តានិ កណ្ណកិតានិ ហោន្តិ ។ តានិ ភិក្ខុនិយោ ឱតាបេន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ តា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោចុំ កស្សិមានិ អយ្យេ ចីវរានិ កណ្ណកិតានីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ

---

១ ឱ. ករោន្តំ ។

(២៣០) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយស្វែងរកគ្នាមិនបាន ១ ភិក្ខុនីកំពុងតែធ្វើ ស្រាប់តែកន្លងហួស ៤-៥ ថ្ងៃទៅ ១ ភិក្ខុនីមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយផ្សេង ៗ កើតឡើង ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(២៣១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគទ្រង់គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនីផ្ញើចីវរ (សង្ឃាដី) ទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់និងចីពរទៅប៉ុណ្ណោះ ។ ចីវរទាំងឡាយដែលពួកភិក្ខុនីផ្ញើទុកយូរពេកនោះក៏ដុះផ្សិតសៅហ្មងទៅអស់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយយកចីវរទាំងនោះទៅសំដិលហាល ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចីវរទាំងនេះរបស់អ្នកណា ក៏ដុះផ្សិតសៅហ្មងអស់ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងនោះប្រាប់សេចក្តីនុះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា

ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បញ្ចាហិកំ សង្ឃាដិវារំ(១) អតិក្កាមេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២៣២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បញ្ចាហិកំ សង្ឃាដិវារំ(២) អតិក្កាមេយ្យាតិ បញ្ចមំ ទិវសំ បញ្ច ចីវរានិ នេវ និវាសេតិ ន បារុបតិ ន ឱតាបេតិ បញ្ចមំ ទិវសំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

១-២ ឱ. ម. សង្ឃាដិចារំ ។

ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងផ្ញើចីវរទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់នឹងចីពរទៅប៉ុណ្ណោះសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយផ្ញើចីវរទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយៈចៀសចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់នឹងចីពរប៉ុណ្ណោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងផ្ញើចីវរទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់នឹងចីពរទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ញុំាងវារៈនៃសង្ឃាដិឲ្យកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៣២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ញុំាងវារៈនៃសង្ឃាដិឲ្យកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនបានស្លៀក មិនបានគ្រង មិនបានសំដិលហាលនូវចីវរទាំង ៥ អស់ថ្ងៃទី ៥ គឺថាធ្វើឲ្យកន្លងហួសថ្ងៃទី ៥ ទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[២៣៣] បញ្ចាហាតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហាតិក្កន្តេ វេមតិកា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហាតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៣៤] អនាបត្តិ បញ្ចមំ ទិវសំ បញ្ច ចីវរានិ និវាសេតិ វា បារុបតិ វា ឱតាបេតិ វា គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[២៣៥] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី បិណ្ឌាយ ចរិត្វា

(២៣៣) ភាវៈនៃសង្ឃាដិកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភាវៈនៃសង្ឃាដិកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភាវៈនៃសង្ឃាដិកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់កន្លងទៅទេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភាវៈនៃសង្ឃាដិមិនទាន់កន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្លងទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភាវៈនៃសង្ឃាដិមិនទាន់កន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភាវៈនៃសង្ឃាដិមិនកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់កន្លងទៅទេ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(២៣៤) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីស្លៀកក្តី គ្រងក្តី សំដិលហាលក្តី នូវចីវរទាំង ៥ ក្នុងថ្ងៃទីប្រាំ ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

(២៣៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង

អល្លចីវរំ បត្ថរិត្វា វិហារំ បាវិសិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ បារុបិត្វា គាមំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ សា និក្ខមិត្វា ភិក្ខុនិយោ បុច្ឆិ អយ្យេ មយ្ហំ ចីវរំ បស្សេយ្យាថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តស្សា ភិក្ខុនិយា ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី មយ្ហំ ចីវរំ អនាបុច្ឆា បារុបិស្សតីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ អនាបុច្ឆា បារុបិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ អនាបុច្ឆា បារុបតីតិ(១)។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ អនាបុច្ឆា បារុបិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។

១ ឱ. ម. បារុបីតិ ។

ភិក្ខុនី ១ រូបត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត (ត្រឡប់មកវិញ) ក៏សំដិលចីវរដែលទទឹកដោយញើសហើយចូលទៅកាន់វិហារ ។ មានភិក្ខុនី១រូបយកចីវរនោះគ្រងហើយចូលទៅកាន់ស្រុកដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ភិក្ខុនីនោះចេញ (ពីវិហារ) ទៅហើយ សួរភិក្ខុនីទាំងឡាយថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយបានឃើញចីវររបស់ខ្ញុំដែរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីនោះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមិនប្រាប់ដល់ខ្ញុំជាមុន ហើយយកចីវរទៅគ្រងសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមិនប្រាប់ជាមុនហើយយកចីវររបស់ភិក្ខុនីផងគ្នាទៅគ្រងសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ជាមុនហើយយកចីវររបស់ភិក្ខុនីផងគ្នាទៅគ្រង ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមិនប្រាប់ជាមុនហើយយកចីវររបស់ភិក្ខុនីផងគ្នាទៅគ្រងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ចីវរសង្កមនីយំ ធារេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៣៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ចីវរសង្កមនីយំ នាម ឧបសម្បន្នាយ បញ្ចន្នំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ ។ តស្សា វា អនិក្ខិត្តំ វា អនាបុច្ឆា និវាសេតិ វា បារុបតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៣៧] ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរសង្កមនីយំ ធារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា ចីវរសង្កមនីយំ ធារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរសង្កមនីយំ ធារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ចីវរសង្កមនីយំ ធារេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទ្រទ្រង់ (ស្លៀកដណ្តប់) នូវសង្កមនីយចីវរ[១] គឺចីវរដែលខ្លួនលបយក ទៅប្រើប្រាស់មួយសំណើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៣៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ចីវរដែលឈ្មោះថា សង្កមនីយ នោះបានដល់ចីវរទាំង ៥ ចីវរឯណាមួយ របស់ស្រីដែលជាឧបសម្បន្នា ។ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ជាមុនហើយស្លៀកក្តី គ្រងក្តី នូវចីវរដែលភិក្ខុនីនោះមិនបានឲ្យក្តី នូវសង្កមនីយចីវរនោះក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៣៧) ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា ហើយទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាទៅវិញ ហើយទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវររបស់អនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជា

១ ចីវររបស់ភិក្ខុនីឯទៀត ដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ម្ចាស់ចីវរហើយកាន់យកទៅ ត្រូវតែប្រគល់ឲ្យម្ចាស់ចីវរវិញ ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៣៨) អនាបត្តិ សា វា ទេតិ តំ វា អាបុច្ឆា និវាសេតិ វា បារុបតិ វា អច្ឆិន្នចីវរិកាយ នដ្ឋចីវរិកាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

(២៣៩) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ឧបដ្ឋាកកុលំ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អយ្យេ ចីវរំ ទស្សាមាតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តុម្ហេ ពហុកិច្ចា ពហុករណីយាតិ អន្តរាយំ អកាសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន តស្ស កុលស្ស ឃរំ ឌយ្ហតិ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា

ឧបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៣៨) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីជាម្ចាស់ចីវរនោះបានឲ្យ ១ ភិក្ខុនីបានប្រាប់ហើយស្លៀកក្តី ដណ្តប់ក្តីនូវចីវរនោះ ១ ភិក្ខុនីមានចីវរចោរដណ្តើមយកទៅ ១ ភិក្ខុនីមានចីវរបាត់ទៅ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

(២៣៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏គ្រានោះឯង ត្រកូលឧបដ្ឋាករបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ពួកខ្ញុំនឹងថ្វាយចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ថុល្ល-នន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា អ្នកទាំងឡាយមានកិច្ចច្រើន មានការដែលត្រូវធ្វើក៏ច្រើន ដូច្នេះហើយក៏ធ្វើចីវរទានឲ្យអន្តរាយទៅ ។ ទម្លលពេលនោះផ្ទះរបស់ត្រកូលនោះភ្លើងឆេះ ។ មនុស្សទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល

ថុល្លនន្ទា អម្ហាកំ ទេយ្យធម្មំ អន្តរាយំ ករិស្សតិ ឧភយេនម្ហ[១] បរិពាហិរា ភោគេហិ ច បុញ្ញេន ចាតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា គណស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ ករិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គណស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គណស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី គណស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ ករេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

---

១ ឱ. ម. ឧភយេនម្ហា ។

បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងធ្វើទេយ្យធម៌របស់យើងទាំងឡាយឲ្យអន្តរាយសោះ យើងទាំងឡាយវិនាសប្រាសចាកប្រយោជន៍ទាំងពីរយ៉ាង គឺភោគផង បុណ្យផង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពួកមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទៅសោះ ។បេ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទៅ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៤០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
គណោ នាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ចតិ ។ ចីវរំ នាម ឆន្នំ
ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ វិកប្បនុបគំ បច្ឆិមំ ។ អន្តរាយំ
ករេយ្យាតិ កថំ ឥមំ ចីវរំ ន ទេយ្យុន្តិ អន្តរាយំ ករោតិ
អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អញ្ញំ បរិក្ខារំ អន្តរាយំ ករោតិ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សម្ពហុលានំ ភិក្ខុនីនំ វា ឯក-
ភិក្ខុនិយា វា អនុបសម្បន្នាយ វា ចីវរំ វា អញ្ញំ វា
បរិក្ខារំ អន្តរាយំ ករោតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៤១) អនាបត្តិ អានិសំសំ ទស្សេត្វា និវារេតិ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[២៤០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា គណៈ តថាគតសំដៅយកភិក្ខុនីសង្ឃ ។ បណ្តាចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយ យ៉ាងតូចបំផុតល្មមវិកប្បបានហៅថាចីវរ ។ ពាក្យថា ធ្វើឲ្យអន្តរាយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីនិយាយថា ជនទាំងឡាយត្រូវឲ្យចីវរនេះធ្វើអ្វី ហើយធ្វើឲ្យអន្តរាយទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីធ្វើបរិក្ខារដទៃឲ្យអន្តរាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីធ្វើចីវរក្តី បរិក្ខារដទៃក្តី របស់ភិក្ខុនីច្រើនរូប (ពីររូបឬបីរូប) ក្តី របស់ភិក្ខុនីមួយរូបក្តី របស់អនុបសម្បន្នក្តី ឲ្យអន្តរាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៤១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សហើយហាមឃាត់[១] ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

---

១ ភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះថា អ្នកទាំងឡាយចូរបង្អង់សិនទៅ ព្រោះឥឡូវនេះសំពត់ថ្លៃណាស់ ប្រហែលជា ២- ៣ ថ្ងៃទៀតកប្បាសនឹងមកដល់ហើយ ថ្លៃសោតក៏ល្មមសមគួរ ដូច្នេះហើយក៏ហាមឃាត់ ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

ឆគ្គវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[២៤២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អកាលចីវរំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ អថខោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ តំ ចីវរំ ភាជេតុកាមោ សន្និបតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អន្តេវាសិនិយោ ភិក្ខុនិយោ[១] បក្កន្តា ហោន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោច អយ្យេ ភិក្ខុនិយោ បក្កន្តា ន តាវ ចីវរំ ភាជិយិស្សតីតិ ចីវរវិភង្គំ បដិពាហិ[២] ។ ភិក្ខុនិយោ ន តាវ ចីវរំ ភាជិយិស្សតីតិ វិប្បក្កមឹសុ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អន្តេវាសិនីសុ ភិក្ខុនីសុ[៣] អាគតាសុ តំ ចីវរំ ភាជាបេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ធម្មិកំ ចីវរវិភង្គំ បដិពាហិស្សតីតិ ។បេ។

---

១ ឱ. អន្តេវាសិភិក្ខុនិយោ ។ ២ ឱ. ម. បដិពាហតិ ។ ៣ ឱ. អន្តេវាសិភិក្ខុនីសុ ។ ម. អន្តេវាសីសុ ភិក្ខុនីសុ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(២៤២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង អកាលចីវរបានកើតឡើងដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីសង្ឃប្រាថ្នាដើម្បីនឹងចែកចីវរនោះ ទើបប្រជុំគ្នា ។ វេលានោះឯង ពួកភិក្ខុនីជាអន្តេវាសិនី (កូនសិស្ស) របស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចៀសចេញទៅ (ពីវត្ត) ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចៀសចេញទៅអស់ហើយ (សង្ឃ) កុំអាលចែកចីវរដូច្នេះហើយក៏ហាមឃាត់ការចែកចីវរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនាំគ្នាចៀសចេញអស់ទៅដោយគិតថា សង្ឃមិនទាន់ចែកចីវរ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកាលពួកភិក្ខុនីជាអន្តេវាសិនីមកព្រមគ្នាហើយ ក៏នាំគ្នាចែកចីវរនោះទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងហាមឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ

សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិកំ ចីវរវិភង្គំ បដិពាហតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិកំ ចីវរវិភង្គំ បដិពាហិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ធម្មិកំ ចីវរវិភង្គំ បដិពាហេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២៤៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ធម្មិកោ នាម ចីវរវិភង្គោ សមគ្គោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ សន្និបតិត្វា ភាជេតិ ។ បដិពាហេយ្យាតិ កថំ ឥមំ ចីវរំ ភាជេយ្យាតិ បដិពាហតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៤៤) ធម្មិកេ ធម្មិកសញ្ញា បដិពាហតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មិកេ វេមតិកា បដិពាហតិ អាបត្តិ

ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហាមឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងហាមឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ហាមឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៤៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ការចែកចីវរដែលឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌នោះ បានដល់ភិក្ខុនីសង្ឃមានសេចក្តីព្រមព្រៀងប្រជុំគ្នាចែក ។ ពាក្យថា ហាមឃាត់ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីហាមឃាត់ដោយពាក្យថា ភិក្ខុនីចែកចីវរនេះធ្វើអ្វីដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៤៤) ការចែកចីវរប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌ ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ការចែកចីវរប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិ

ទុក្កដស្ស ។ ធម្មិកេ អធម្មិកសញ្ញា បដិពាហតិ អនាបត្តិ ។ អធម្មិកេ ធម្មិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មិកេ អធម្មិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៤៤៥) អនាបត្តិ អាទីនវំ ទស្សេត្វា បដិពាហតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(៤៤៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី នដានំបិ នដកានំបិ លង្ឃិកានំបិ សោកជ្ឈាយិកានំបិ កុម្ភថូណិកានំបិ សមណចីវរំ ទេតិ មយ្ហំ បរិសតិ វណ្ណំ ភាសថាតិ ។

ទុក្កដ ។ ការចែកចីវរប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌វិញ ហើយហាមឃាត់ មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ការចែកចីវរមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការចែកចីវរមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការចែកចីវរមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៤២៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សហើយឃាត់[1] ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

(៤២៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានឲ្យសមណចីវរដល់ពួកមេរបាំខ្លះ ដល់ពួកកូនរបាំខ្លះ ពួកអ្នកឡើងកាវខ្លះ ដល់ពួកអ្នកត្លុកខ្លះ ដល់ពួកអ្នកវាយស្គរខ្លះ ដោយពាក្យថា អ្នកទាំងឡាយចូរពោលសរសើរយើង ក្នុងទីប្រជុំបរិសទ្យរបស់យើង ។

---

១ ភិក្ខុនីនិយាយពន្យល់ថា សំពត់សាដកតែមួយនឹងចែកគ្នាមិនគ្រាន់ សូមអស់លោកបង្អង់ចាំបន្តិចសិន ប្រហែលជា ២-៣ ថ្ងៃទៀត សំពត់នឹងកើតឡើងថ្មីសិនយើងចែកគ្នាជាខាងក្រោយដូច្នេះ ហៅថាសំដែងអានិសង្ស ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

នដាបិ នដកាបិ លង្ឃិកាបិ សោកជ្ឈាយិកាបិ កុម្ភថូណិកាបិ ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បរិសតិ វណ្ណំ ភាសន្តិ អយ្យា ថុល្លនន្ទា ពហុស្សុតា ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ(១) កាតុំ ទេថ អយ្យាយ ករោថ អយ្យាយាតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អាគារិកស្ស សមណចីវរំ ទស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស សមណចីវរំ ទេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស សមណចីវរំ ទស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស វា បរិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិកាយ វា សមណចីវរំ ទទេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

---

១ ធម្មកថន្តិបិ បាឋោ ។

ពួកមេរបាំក្តី ពួកកូនរបាំក្តី ពួកអ្នកឡើងរ៉ាវក្តី ពួកអ្នកត្លុកក្តី ពួកអ្នកវាយស្គរក្តី នាំគ្នាពោលសរសើរថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងទីប្រជុំបរិសទ្យថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ជាពហុស្សុត ជាអ្នកនិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា អ្នកទាំងឡាយចូរថ្វាយ (ទាន) ដល់លោកម្ចាស់ចុះ អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើ (សក្ការៈ) ដល់លោកម្ចាស់ចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀលបន្ទុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះ-ថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីប្បូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថក្តី ដល់បរិព្វាជកក្តី ដល់បរិព្វាជិកាក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៤៧) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អាគារិកោ នាម យោ កោចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ បរិព្វាជកោ នាម ភិក្ខុញ្ច សាមណេរញ្ច ឋបេត្វា យោ កោចិ បរិព្វាជកសមាបន្នោ ។ បរិព្វាជិកា នាម ភិក្ខុនិញ្ច សិក្ខមានញ្ច សាមណេរិញ្ច ឋបេត្វា យា កាចិ បរិព្វាជិកសមាបន្នា ។ សមណចីវរំ នាម កប្បកតំ វុច្ចតិ ។ ទេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៤៤៨) អនាបត្តិ មាតាបិតូនំ ទេតិ តាវកាលិកំ ទេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

(៤៤៩) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ឧបដ្ឋា-

(២៤៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ជនណាមួយគ្រប់គ្រងផ្ទះ ជននោះឈ្មោះថា គ្រហស្ថ ។ បុរសណាមួយបួសជាបរិព្វាជក វៀរលែងតែភិក្ខុនិងសាមណេរចេញ បុរសនោះឈ្មោះថា បរិព្វាជក ។ ស្រីណាមួយបួសជាបរិព្វាជិកា វៀរលែងតែភិក្ខុនី សិក្ខមានា និងសាមណេរីចេញ ស្រីនោះឈ្មោះថា បរិព្វាជិកា ។ ចីវរដែលធ្វើកប្បហើយ ហៅថា សមណចីវរ ។ ភិក្ខុនីឲ្យ (សមណចីវរ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៤៨) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យដល់មាតាបិតា ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេខ្ចី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆដ្ឋវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

(២៤៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ត្រកូលឧបដ្ឋាករបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា

កកុលំ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច សាធុ មយំ អយ្យេ សក្កោម ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ចីវរំ ទស្សាមាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន វស្សំវុត្ថា ភិក្ខុនិយោ ចីវរំ ភាជេតុកាមា សន្និបតឹសុ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោច អាគមេថ អយ្យេ អត្ថិ ភិក្ខុនី-សង្ឃស្ស ចីវរប្បច្ចាសាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ គច្ឆយ្យេ តំ ចីវរំ ជានាហីតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេ មនុស្សេ ឯតទវោច ទេថាវុសោ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ចីវរន្តិ ។ ន មយំ អយ្យេ សក្កោម ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ចីវរំ ទាតុន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ទុព្វលចីវរប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេស្សតីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុព្វលចីវរប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កា-

បពិត្រលោកម្ចាស់ បើយើងខ្ញុំទាំងឡាយអាច យើងខ្ញុំទាំងឡាយនឹងថ្វាយចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវស្សារួចហើយប្រាថ្នាដើម្បីនឹងចែកចីវរ ទើបប្រជុំគ្នា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកលោកម្ចាស់ចូរបង្អង់ចាំសិន (ដ្បិត) មានគេនឹងថ្វាយចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា នែលោកម្ចាស់ លោកចូរទៅ លោកចូរដឹងចីវរនោះចុះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងមនុស្សទាំងឡាយនោះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃចុះ ។ មនុស្សទាំងនោះនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំទាំងឡាយមិនអាចនឹងប្រគេនចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃទេ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រាប់សេចក្ដីនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោសតិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងញុំាងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅដោយសេចក្ដីប្រាថ្នាចីវរដ៏ទុព្វលសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុ

មេតីតិ[1] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុព្វលចីវរបច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ទុព្វលចីវរបច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២៥០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ទុព្វលចីវរបច្ចាសា នាម សចេ មយំ សក្កោម ទស្សាម ករិស្សាមាតិ វាចា ភិន្នា ហោតិ ។ ចីវរកាលសមយោ នាម អនត្ថតេ កឋិនេ វស្សានស្ស បច្ឆិមោ មាសោ អត្ថតេ កឋិនេ បញ្ច មាសា ។ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេយ្យាតិ

---

១ ឱ. ម. អតិក្កាមេសីតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរទុព្វល ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរដ៏ទុព្វលទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីបួរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរដ៏ទុព្វល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៤០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សេចក្តីប្រាថ្នាចីវរដ៏ទុព្វល គឺត្រកូលគេបញ្ចេញវាចាកេទថា បើយើងខ្ញុំទាំងឡាយអាចយើងខ្ញុំទាំងឡាយនឹងប្រគេន នឹងធ្វើ (ចីវរទាន) ។ ដែលហៅថា សម័យនៃចីវរកាល គឺភិក្ខុនីមិនទាន់បានក្រាលកឋិន កំណត់ខែមួយជាខាងចុងនៃវស្សានរដូវ (អំពី ១ រោចខែអស្សុជទៅដល់ ១៥ កើតខែកត្តិក) បើភិក្ខុនីបានក្រាលកឋិន កំណត់ ៥ ខែ (អំពី ១ រោចខែអស្សុជទៅដល់ ១៥ កើតខែផល្គុន) ។ ពាក្យថា ញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ

អនត្ថតេ កឋិនេ វស្សំវុដ្ឋស្ស បច្ឆិមំ ទិវសំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អត្ថតេ កឋិនេ កឋិនុទ្ធារទិវសំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៥១) ទុព្វលចីវរេ ទុព្វលចីវរសញ្ញា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទុព្វលចីវរេ វេមតិកា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទុព្វលចីវរេ អទុព្វលចីវរសញ្ញា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេតិ អនាបត្តិ ។ អទុព្វលចីវរេ ទុព្វលចីវរសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អទុព្វលចីវរេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អទុព្វលចីវរេ អទុព្វលចីវរសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(២៥២) អនាបត្តិ អានិសំសំ ទស្សេត្វា និវារេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នោះ សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីមិនបានក្រាលកឋិនហើយញុំាងថ្ងៃ១ ជាខាងចុងនៃវស្សានរដូវឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបានក្រាលកឋិនហើយញុំាងថ្ងៃដែលកឋិនដោះឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៥១) ចីវរដ៏ទុព្វល ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរដ៏ទុព្វលមែន ហើយធ្វើសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចីវរដ៏ទុព្វល ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយធ្វើសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរដ៏ទុព្វល ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរមិនទុព្វលទេ ហើយធ្វើសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។ ចីវរមិនទុព្វលទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរទុព្វល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរមិនទុព្វលទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរមិនទុព្វល ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរមិនទុព្វល មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

(២៥២) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៣យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្ស[១] ហើយហាមឃាត់ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

---

១ ភិក្ខុនីនិយាយថា កប្បាសរបស់គេមុខជានឹងមកដល់ បុរសមានសទ្ធាជ្រះថ្លាមុខជាមកប្រគេនមិនខាន ហៅថាសំដែងអានិសង្សក្នុងសិក្ខាបទនេះ ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

នគ្គវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[២៩៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេន ឧបាសកេន សង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស វិហារោ ការាបិតោ ហោតិ ។ សោ តស្ស វិហារស្ស មហោ ឧភតោសង្ឃស្ស អកាលចីវរំ ទាតុកា-មោ ហោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឧភតោសង្ឃ-ស្ស កឋិនំ អត្ថតំ ហោតិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា កឋិនុទ្ធារំ យាចិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កឋិនំ ឧទ្ធរិតុំ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ កឋិនំ ឧទ្ធរិតព្វំ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ កឋិនំ ឧទ្ធ-រេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[២៥៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានឧបាសកម្នាក់ឲ្យគេធ្វើវិហារ (កុដិ) ឧទ្ទិសថ្វាយសង្ឃ ។ ក្នុងកាលដែលឆ្លងវិហារនោះឧបាសកនោះប្រាថ្នានឹងថ្វាយអកាលចីវរដល់ឧភតោសង្ឃ ។ ក៏គ្រានោះឯង ឧភតោសង្ឃបានក្រាលកឋិនហើយ ។ ទើបឧបាសកនោះចូលទៅរកសង្ឃហើយសូមឲ្យសង្ឃដកកឋិនចេញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃដកកឋិនចេញបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវដកកឋិនយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុឆ្លាសប្រតិពលគប្បីញុំាងសង្ឃឲ្យដឹងដោយញត្តិទុតិយកម្មវាចាថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើការដកកឋិននេះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវដកនូវកឋិន ។ នេះជាវាចាដែលប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង ។ បពិត្រ

សង្ឃោ កឋិនំ ឧទ្ធរតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ កឋិនស្ស ឧទ្ធារោ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ឧទ្ធតំ សង្ឃេន កឋិនំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[២៥៨] អថខោ សោ ឧបាសកោ ភិក្ខុនីសង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា កឋិនុទ្ធារំ យាចិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចីវរំ អម្ហាកំ ភវិស្សតីតិ កឋិនុទ្ធារំ បដិពាហិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អម្ហាកំ កឋិនុទ្ធារំ ន ទស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស ឧបាសកស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុ-និយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបា-ចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ធម្មិកំ កឋិ-នុទ្ធារំ បដិពាហិស្សតីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ

ព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ឥឡូវនេះសង្ឃដកកឋិនចេញ ។ ការដកកឋិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ត្រូវលោកដ៏មានអាយុអង្គនោះស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ត្រូវលោកដ៏មានអាយុអង្គនោះពោលឡើង ។ កឋិនសង្ឃបានដកហើយ ។ ការដកកឋិនសមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវកម្មនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[២៥៤] លំដាប់នោះ ឧបាសកនោះបានចូលទៅរកភិក្ខុនីសង្ឃ ហើយសូមឲ្យសង្ឃដកកឋិនចេញ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានហាមឃាត់នូវការដកកឋិនដោយពាក្យថា ចីវរនឹងមានដល់ពួកយើងទាំងឡាយ ។ ទើបឧបាសកនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនឲ្យការដកកឋិនដល់ពួកយើងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសកនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងហាមឃាត់នូវការដកកឋិនប្រកបដោយធម៌សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា

ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិកំ កឋិនុទ្ធារំ បដិពាហិស្សតីតិ ។ សច្ចំ កិរ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិកំ កឋិនុទ្ធារំ បដិពាហិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ធម្មិកំ កឋិនុទ្ធារំ បដិពាហេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២៨៨) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ធម្មិកោ នាម កឋិនុទ្ធារោ សមគ្គោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ សន្និបតិត្វា ឧទ្ធរតិ ។ បដិពាហេយ្យាតិ កថំ ឥមំ កឋិនំ ឧទ្ធរេយ្យាតិ បដិពាហតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហាមឃាត់នូវការដកកឋិនដ៏ប្រកបដោយធម៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងហាមឃាត់នូវការដកកឋិនដ៏ប្រកបដោយធម៌ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយហាមឃាត់នូវការដកកឋិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៥៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ការដកកឋិនប្រកបដោយធម៌នោះ បានដល់ភិក្ខុនីសង្ឃមានសេចក្តីព្រមព្រៀងប្រជុំគ្នាដក ។ ពាក្យថា ហាមឃាត់ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីហាមឃាត់ថា ភិក្ខុនីសង្ឃដកកឋិននេះធ្វើអ្វីដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៨៦) ធម្មិកេ ធម្មិកសញ្ញា បដិពាហតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មិកេ វេមតិកា បដិពាហតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ធម្មិកេ អធម្មិកសញ្ញា បដិពាហតិ អនាបត្តិ ។ អធម្មិកេ ធម្មិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មិកេ អធម្មិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(២៨៧) អនាបត្តិ អានិសំសំ ទស្សេត្វា បដិពាហតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គោ តតិយោ ។

[៤៩៦] ការដកកឋិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌មែន ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ការដកកឋិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការដកកឋិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយហាមឃាត់ មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។ ការដកកឋិនមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការដកកឋិនមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការដកកឋិនមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌មែន មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

[៤៩៧] ភរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្ស[១] ហើយហាមឃាត់១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តវគ្គទី ៣ ចប់ ។

---

១ ភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សថា ភិក្ខុនីសង្ឃមានចីវរគ្រាំគ្រាហើយ ឬហាលាភមានអានិសង្សកឋិនជាមូល ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

(២៨៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ[1] ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ

---

១ ឱ. គិហិកាមភោគិនិយោតិ ។

តុវដ្ដវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(២៥៨) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីពីររូប ដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកនៃ វត្ត ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិន សមបីនឹងដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ដូចពួកស្រីគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគ កាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) សោះ ។ បេ ។ ព្រះ ដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីពីររូបដេកលើ គ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិន

វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេយ្យុំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២៥៩) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនិ-យោតិ ឧបសម្បន្នាយោ វុច្ចន្តិ ។ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេយ្យុន្តិ ឯកាយ និបន្នាយ អបរា និបជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិ-យស្ស ។ ឧភោ វា និបជ្ជន្តិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧដ្ឋហិត្វា បុនប្បុនំ និបជ្ជន្តិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៦០) អនាបត្តិ ឯកាយ និបន្នាយ អបរា និសី-ទតិ ឧភោ វា និសីទន្តិ ឧម្មត្តិកានំ អាទិកម្មិកានន្តិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

(២៦១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណបា-វុរណា[1] តុវដ្ដេន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា

១ ឱ. ម. ឯកត្ថរណបាវុរណា ។

ទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ពីររូបដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៦៥៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីពីររូបដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) សេចក្តីថា កាលភិក្ខុនីម្នាក់ដេកនៅហើយ មានភិក្ខុនីដទៃទៅដេកដែរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្យ៉ាងទៀតភិក្ខុនីពីររូបដេកព្រមគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទាំងពីររូបក្រោកឡើងហើយដេកទៅវិញញយៗ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៦៦០] ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីម្នាក់ដេក ភិក្ខុនីដទៃអង្គុយ ឬភិក្ខុនីទាំងពីររូបអង្គុយ ១ ភិក្ខុនីទាំងពីររូបនោះឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីទាំងពីររូបនោះជាដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[៦៦១] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធមានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីពីររូបមានសម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា ។ មនុស្ស

បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណបាវុរណា តុវដ្ដេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណបាវុរណា តុវដ្ដេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណបាវុរណា តុវដ្ដេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណបាវុរណា តុវដ្ដេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណបាវុរណា តុវដ្ដេយ្យុំ បាចិត្តិយន្តិ ។

ទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកនៃវត្ត ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងមានសម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នាដូចយ៉ាងពួកស្រីគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងមានសម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នាសោះ ។បេ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីពីររូបមានសម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងមានសម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណា ពីររូបមានសម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៦៦២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីយោតិ ឧបសម្បន្នាយោ វុច្ចន្តិ ។ ទ្វេ ឯកត្ថរណបាវុរណា តុវដ្ដេយ្យុន្តិ តញ្ញេវ អត្ថរិត្វា តញ្ញេវ បារុបន្តិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៦៦៣] ឯកត្ថរណបាវុរណេ ឯកត្ថរណបាវុរណសញ្ញា តុវដ្ដេន្តិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឯកត្ថរណបាវុរណេ វេមតិកា តុវដ្ដេន្តិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឯកត្ថរណបាវុរណេ នានត្ថរណបាវុរណសញ្ញា តុវដ្ដេន្តិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឯកត្ថរណេ នានាបាវុរណេ[១] អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ នានត្ថរណេ ឯកបាវុរណេ[២] អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ នានត្ថរណបាវុរណេ ឯកត្ថរណបាវុរណសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ នានត្ថ-

---

១ ឱ. ម. នានាបាវុរណសញ្ញា ។ ២ ម. ឯកបាវុរណសញ្ញា ។ ឱ. ឯកត្ថរណបាវុរណសញ្ញា ។

(៦៦២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ពីររូប មានសម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នានោះ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីពីររូបក្រាលនូវសម្ពត់នោះឯង ហើយដណ្តប់នូវសម្ពត់នោះដដែល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៦៦៣) សម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនីពីររូប សំគាល់ថាសម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយដដែល ហើយដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាសម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់ផ្សេងគ្នា ហើយដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីដេកលើកម្រាលជាមួយគ្នា តែដណ្តប់សំពត់ផ្សេងគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីដេកលើកម្រាលផ្សេងគ្នា តែដណ្តប់ជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់ផ្សេង ៗ គ្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាសម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់ជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់

រណបាបុរណេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ នានត្ថរ-ណបាបុរណេ នានត្ថរណបាបុរណសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៦៨] អនាបត្តិ វត្ថានំ(១) ទស្សេត្វា និបជ្ជន្តិ ឧម្មត្តិកានំ អាទិកម្មិកានន្តិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[២៦៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សុ-តា ហោតិ ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ។ ភទ្ទាបិ កាបិលានី ពហុស្សុតា ហោតិ ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ឧឡារ-សម្ភាវិតា ។ មនុស្សា អយ្យា ភទ្ទា កាបិលានី ព-ហុស្សុតា ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ(២) កា-តុំ ឧឡារសម្ភាវិតាតិ ភទ្ទំ កាបិលានឹ បឋមំ បយិរុ-បាសិត្វា បច្ឆា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ បយិរុបាសន្តិ ។

---

១ ឱ. ម. វវត្ថានំ ។ ២ ឱ. ធម្មកថំ ។

ផ្សេងគ្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្ដប់ផ្សេងគ្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា សម្ពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្ដប់ផ្សេងគ្នាដដែល មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

(២៦៨) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺពួកភិក្ខុនីសំដែងនូវទីកំណត់ហើយដេក ១ ពួកភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ពួកភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្ដវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(២៦៩) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ស្ដេចគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាពហុស្សុត ជាអ្នកឆ្លាតនិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ។ សូម្បីភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីក៏ជាពហុស្សុត ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ជាអ្នកដែលមហាជនសរសើរក្រៃពេកដែរ ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយថា ភទ្ទាកាបិលានីជាម្ចាស់ ជាពហុស្សុត ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ជាអ្នកដែលមហាជនសរសើរក្រៃពេកដូច្នេះ ហើយចូលទៅរកភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីមុន ទើបចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាក្រោយ ។

ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឥស្សាបកតា ឥមា កិរ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា បវិវិត្តា អសំសដ្ឋា យា ឥមា សញ្ញត្តិពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរន្តីតិ ភទ្ទាយ កាបិលានិយា បុរតោ ចង្កមតិបិ តិដ្ឋតិបិ និសីទតិបិ សេយ្យំបិ កប្បេតិ ឧទ្ទិសតិបិ ឧទ្ទិសាបេតិបិ សជ្ឈាយម្បិ ករោតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អយ្យាយ ភទ្ទាយ កាបិលានិយា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករិស្សតីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភទ្ទាយ កាបិលានិយា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភទ្ទាយ កាបិលានិយា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាមនុស្សមានសេចក្តីឫស្យាគ្របសង្កត់ក៏ពោលថា ពួកភិក្ខុនីណាស្គាល់ច្រើនសូមច្រើន បានឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស ជាអ្នកស្ងាត់ ជាអ្នកមិនច្រឡូកច្រឡំ ពោលដូច្នេះហើយក៏ដើរខ្វះ ឈរខ្វះ អង្គុយខ្វះ សម្រេចការដេកខ្វះ សំដែងឯងខ្វះ ឲ្យគេសំដែងខ្វះ ធ្វើការស្វាធ្យាយខ្វះ ក្នុងខាងមុខកត្តាកាបិលានីភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងមកក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់កត្តាកាបិលានីជាម្ចាស់សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់កត្តាកាបិលានីភិក្ខុនី ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់កត្តាកាបិលានីភិក្ខុនីទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៦៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ សញ្ចិច្ចាតិ ជានន្តី សញ្ជានន្តី ចេច្ច អភិវិតរិត្វា វីតិក្កមោ ។ អផាសុំ ការេយ្យាតិ ឥមិនា ឥមិស្សា អផាសុំ ភវិស្សតីតិ អនាបុច្ឆា បុរតោ ចង្កមតិ វា តិដ្ឋតិ វា និសីទតិ វា សេយ្យំ វា កប្បេតិ ឧទ្ទិសតិ វា ឧទ្ទិសាបេតិ វា សជ្ឈាយំ វា ករោតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

(២៦៧) ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករោតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករោតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករោតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២៦៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា គឺដល់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ពាក្យថា ក្លែង សេចក្តីថា ភិក្ខុនីកាលដឹងកាលស្គាល់ ហើយក្លែងប្រព្រឹត្តល្មើស ប្រព្រឹត្តកន្លង ។ ពាក្យថា ធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីគិតថា ដោយហេតុនេះ សេចក្តីមិនសប្បាយចិត្តនឹងមានដល់ភិក្ខុនីនេះ ដូច្នេះហើយមិនបានប្រាប់ ក៏ដើរខ្លះ ឈរខ្លះ អង្គុយខ្លះ សម្រេចការដេកខ្លះ សំដែងឯងខ្លះ ឲ្យគេសំដែងខ្លះ ធ្វើការស្វាធ្យាយខ្លះ ក្នុងទីខាងមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[២៦៧] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា ហើយក្លែងធ្វើឲ្យមានសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយក្លែងធ្វើសេចក្តីឲ្យមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នា ហើយក្លែងធ្វើឲ្យមានសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៦៨) អនាបត្តិ ន អផាសុំ កត្តុកាមា អាបុច្ឆា បុរតោ ចង្កមតិ វា តិដ្ឋតិ វា និសីទតិ វា សេយ្យំ វា កប្បេតិ ឧទ្ទិសតិ វា ឧទ្ទិសាបេតិ វា សជ្ឈាយំ វា ករោតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

(២៦៩) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋេស្សតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា

(២៦៨) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមិនប្រាថ្នានឹងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ហើយប្រាប់ក៏ដើរក្តី ឈរក្តី អង្គុយក្តី សម្រេចការដេកក្តី សំដែងឯងក្តី ឲ្យគេសំដែងក្តី ធ្វើការស្វាធ្យាយក្តី ក្នុងខាងមុខ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(២៦៩) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ (មានជម្ងឺ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្សដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា

កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋេស្សតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋេយ្យ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២៧០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ទុក្ខិតា នាម គិលានា វុច្ចតិ ។ សហជីវិនី នាម សទ្ធិវិហារិនី វុច្ចតិ ។ នេវ ឧបដ្ឋេយ្យាតិ ន សយំ ឧបដ្ឋេយ្យ ។ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ ឧបដ្ឋេស្សាមិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អន្តេវាសិនី[១] វា អនុបសម្បន្នំ វា នេវ ឧបដ្ឋេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

---

១ ឱ ម. អន្តេវាសឹ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងមិនបម្រើឯង មិនធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្ដីទុក្ខទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្ដីទុក្ខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៧០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ដល់នូវសេចក្ដីទុក្ខ សំដៅយកភិក្ខុនីដែលមានជម្ងឺ ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស សំដៅយកភិក្ខុនីជាសទ្ធិវិហារិនី (មានធម៌ជាគ្រឿងនៅជាមួយគ្នា) ។ ពាក្យថា មិនបម្រើឯង គឺមិនបម្រើដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើ គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ។ កាលភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនបម្រើឯង នឹងមិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើ នូវអន្តេវាសិនីក្ដី អនុបសម្បន្នាក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៧១) អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-កម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(២៧២) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទា កាបិលានី សាកេតេ វស្សំ ឧបគតា ហោតិ ។ សា កេនចិទេវ ករណីយេន ថុល្ល-នន្ទាយ ភិក្ខុនិយា សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ សចេ មេ អយ្យា ថុល្លនន្ទា ឧបស្សយំ ទទេយ្យ គច្ឆេយ្យាមហំ[១] សាវត្ថិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឯវមាហ អាគច្ឆតុ ទស្សាមីតិ ។ អថខោ ភទ្ទា កាបិលានី សាកេតា សាវត្ថឹ អគមាសិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភទ្ទាយ កាបិ-លានិយា ឧបស្សយំ អទាសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សុតា ហោតិ

១ ឱ. ម. អាគច្ឆេយ្យាមហំ ។

(២៧១) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺកាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយភិក្ខុនីស្វែងរកអ្នកឯទៀតជាអ្នកបម្រើជម្ងឺមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី៥

(២៧២) សម័យនោះឯង ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីនៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាកេត ។ ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីនោះបានបញ្ជូនទូតទៅក្នុងសំណាក់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីដោយកិច្ចនីមួយថា បើថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ឲ្យលំនៅដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំគួរតែទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយតបយ៉ាងនេះថា ភទ្ទាកាបិលានីមកចុះ ខ្ញុំនឹងឲ្យ (នៅ) ។ លំដាប់នោះ ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីបានចេញអំពីក្រុងសាកេតទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏បានឲ្យលំនៅដល់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ។ ក៏គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាពហុស្សុតជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នក

ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ។ ភទ្ទាបិ កាបិលានី ពហុស្សុតា ហោតិ ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ឧឡារសម្ភាវិតា ។ មនុស្សា អយ្យា ភទ្ទា កាបិលានី ពហុស្សុតា ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ឧឡារសម្ភាវិតាតិ ភទ្ទំ កាបិលានឹ បឋមំ បយិរុបាសិត្វា បច្ឆា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ បយិរុបាសន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឥស្សាបកតា ឥមា កិរ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា បវិវិត្តា អសំសដ្ឋា យា ឥមា សញ្ញត្តិពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរន្តីតិ កុបិតា អនត្តមនា ភទ្ទំ កាបិលានឹ ឧបស្សយា និក្កឌ្ឍិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អយ្យាយ ភទ្ទាយ កាបិលានិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍិស្សតីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភទ្ទាយ កាបិលានិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍីតិ[១] ។

---

១ ម. និក្កឌ្ឍាតិ ។

ក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ។ សូម្បីភទ្ទាកាបិលានី ក៏ជាពហុស្សូត ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថាដែរ ហើយមហាជនគេសរសើរដោយច្រើនក្រៃពេក ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយថា ភទ្ទាកាបិលានីជាម្ចាស់ជាពហុស្សូត ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ជាអ្នកដែលគេសរសើរដោយច្រើន និយាយយ៉ាងនេះហើយ បាននាំគ្នាទៅរកភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីមុន ហើយទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាខាងក្រោយ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាអ្នកមានសេចក្តីឫស្យាគ្របសង្កត់ទើបនិយាយថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាអ្នកស្គាល់ច្រើនជាអ្នកសូមច្រើន បានឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស ជាអ្នកស្ងាត់ ជាអ្នកមិនច្រឡូកច្រឡំ (និយាយយ៉ាងនេះហើយ) ក៏មានសេចក្តីខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយទង់ទាញភទ្ទាកាបិលានីចេញចាកលំនៅទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងឲ្យលំនៅដល់ភទ្ទាកាបិលានីជាម្ចាស់ ហើយត្រឡប់ខឹងអាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញចេញសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យលំនៅដល់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ហើយត្រឡប់ខឹងអាក់អន់ចិត្តទង់ទាញចេញ ពិតមែនឬ ។

សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភទ្ទាយ កាបិលានិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍេយ្យ វា និក្កឌ្ឍាបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

(២៧៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ ឧបស្សយោ នាម កវាដពទ្ធោ វុច្ចតិ ។ ទត្វាតិ សយំ ទត្វា ។ កុបិតា អនត្តមនាតិ អនភិរទ្ធា អាហតចិត្តា ខិលជាតា ។ និក្កឌ្ឍេយ្យាតិ គព្ភេ គហេត្វា បមុខំ និក្កឌ្ឍតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បមុខំ គហេត្វា ពហិ និក្កឌ្ឍតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យលំនៅដល់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ហើយត្រឡប់ខឹងអាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញចេញទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យលំនៅដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ក៏ទង់ទាញឯងក្តីឲ្យគេទង់ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៧៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដល់ភិក្ខុនី គឺដល់ភិក្ខុ-នីដទៃ ។ ទីកុដិដែលមានសន្លឹកទ្វារជាប់នៅ ហៅថាលំនៅ ។ ពាក្យថា ឲ្យ គឺឲ្យដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ខឹងអាក់អន់ចិត្ត គឺមានចិត្តមិនត្រេកអរ មានចិត្តគឺទោសមកខ្ទាំងខ្ទប់ មានចិត្តរឹងត្អឹង ។ ពាក្យថា ទង់ទាញឯង គឺភិក្ខុនីចាប់យកពីក្នុងល្វែងហើយទាញចេញទៅខាងរបៀង ត្រូវអាបត្តិបា-ចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីចាប់ទាញចេញពីរបៀងទៅខាងក្រៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ឯកេន បយោគេន ពហុកេបិ ទ្វារេ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ និក្កឌ្ឍាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សកឹ អាណត្តា ពហុកេបិ ទ្វារេ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៧៤) ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ឧបស្ស-យំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍា-បេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍាបេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិ-យស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា ឧបស្ស-យំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍា-បេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ តស្សា បរិក្ខារំ និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អកវាដពទ្ធា និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តស្សា បរិក្ខារំ និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍា-បេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នំ កវាដ-ពទ្ធា វា អកវាដពទ្ធា វា និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍាបេតិ

ភិក្ខុនីទាញចេញឲ្យរំលងទ្វារសូម្បីច្រើន តែដោយប្រយោគ១ (គឺទាញតែម្ដង) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ(១) ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទង់ទាញ សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីបង្គាប់ឲ្យអ្នកដទៃទង់ទាញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់តែម្ដង ហើយ (អ្នកទទួលបង្គាប់) ទង់ទាញឲ្យរំលងទ្វារសូម្បីច្រើន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ(១) ។

(២៧៤) ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា បានឲ្យលំនៅហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញឯងក្ដី ឲ្យគេទង់ទាញក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ បានឲ្យលំនៅហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញឯងក្ដី ឲ្យគេទង់ទាញក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នា បានឲ្យលំនៅហើយខឹងអាក់អន់ចិត្តត្រឡប់ទង់ទាញឯងក្ដី ឲ្យគេទង់ទាញក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្ដី ឲ្យគេទង់ទាញក្ដី នូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្ដី ឲ្យគេទង់ទាញក្ដី (នូវភិក្ខុនីផងគ្នា) ចាកលំនៅដែលមិនមានសន្ទឹកទ្វារជាប់នៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្ដី ឲ្យគេទង់ទាញក្ដី នូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្ដី ឲ្យគេទង់ទាញក្ដី នូវអនុបសម្បន្នាចាកលំនៅដែលមានសន្ទឹកទ្វារជាប់នៅក្ដី មិនមានសន្ទឹកទ្វារ

វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តស្សា បរិក្ខារំ និក្ខិបតិ វា
និក្ខិបាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ
ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ
វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ
អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៧៩) អនាបត្តិ អលជ្ជិនឹ និក្ខិបតិ វា និក្ខិ-
បាបេតិ វា តស្សា បរិក្ខារំ និក្ខិបតិ វា និក្ខិបាបេ-
តិ វា ឧម្មត្តិកំ និក្ខិបតិ វា និក្ខិបាបេតិ វា តស្សា
បរិក្ខារំ និក្ខិបតិ វា និក្ខិបាបេតិ វា ភណ្ឌនកា-
រិកំ... កលហការិកំ... វិវាទការិកំ... ភស្សការិ-
កំ.. សង្ឃេ អធិករណការិកំ និក្ខិបតិ វា និក្ខិបា-
បេតិ វា តស្សា បរិក្ខារំ និក្ខិបតិ វា និក្ខិបាបេតិ វា
អន្តេវាសិនឹ វា សទ្ធិវិហារិនឹ វា នសម្មាវត្តន្តឹ និក្ខិបតិ
វា និក្ខិបាបេតិ វា តស្សា បរិក្ខារំ និក្ខិបតិ វា
និក្ខិបាបេតិ វា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ជាប់នៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទន់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទន់ទាញក្តី នូវបរិក្ខារនៃអនុបសម្បន្នានោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៧៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១៤យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីទន់ទាញឯង ឬឲ្យគេទន់ទាញនូវភិក្ខុនីជាអលជ្ជិនី ១ ទន់ទាញឯង ឬឲ្យគេទន់ទាញនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីជាអលជ្ជិនីនោះ ១ ទន់ទាញឯង ឬឲ្យគេទន់ទាញភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ទន់ទាញឯង ឬឲ្យគេទន់ទាញនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីឆ្កួតនោះ ១ ទន់ទាញឯង ឬឲ្យគេទន់ទាញនូវភិក្ខុនីអ្នកធ្វើការបង្កហេតុ ១ អ្នកធ្វើការឈ្លោះ ១ អ្នកធ្វើការទាស់ទែង ១ អ្នកធ្វើតិរច្ឆានកថា ១ អ្នកធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ១ ទន់ទាញឯង ឬឲ្យគេទន់ទាញនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីទាំងនោះ១ ទន់ទាញឯង ឬឲ្យគេទន់ទាញនូវភិក្ខុនីជាអន្តេវាសិនីឬជាសទ្ធិ-វិហារិនីដែលប្រព្រឹត្តមិនល្អ ១ ទន់ទាញឯង ឬឲ្យគេទន់ទាញនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីនោះ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[២៧៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរតិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌកាលី សំសដ្ឋា វិហរិស្សតិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរតិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរិស្សតិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្ប-សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរេយ្យ គហបតិនា វា គហបតិ-បុត្តេន វា ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា

តុវដ្ដវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

(៨៧៦) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី នៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយបុត្ររបស់គហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ចណ្ឌកាលីជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនគហបតីខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនរបស់គហបតីខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនគហបតីខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតីក្ដី ដោយកូនគហបតីក្ដី ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះថា

មាយ្យេ សំសដ្ឋា វិហរិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបិ វិវិច្ចាហយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនិយា សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ឯវញ្ច[១] សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២៧៧) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សំសដ្ឋា នាម អននុលោមិកេន កាយិកវាចសិកេន សំសដ្ឋា ។ គហបតិ នាម យោ កោចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ គហបតិបុត្តោ នាម យោ កោចិ បុត្តភាតុកោ ។

(២៧៨) សា ភិក្ខុនីតិ យា សា សំសដ្ឋា ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា បស្សន្តិ យា សុណន្តិ តាហិ វត្តព្វា មាយ្យេ សំសដ្ឋា វិហរិ

---

១ ឱ. ម. ឯវញ្ច បន សា ។

នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំនៅប្រឡូកប្រឡំដោយគហបតី ឬដោយកូនគហ-បតីឡើយ នៃលោកម្ចាស់ លោកចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃរមែងសរសើរសេចក្តីស្ងាត់នៃបងប្អូនស្រី ។ ភិក្ខុនីនោះ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ ហើយក៏នៅប្រកួតប្រកាន់ធ្វើយ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មប្រកាសហាមដរាបគំរប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ ។ ភិក្ខុនីនោះបើភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មប្រកាសហាមដរាបគំរប់បីដងហើយលះវត្ថុនោះបាន ការលះដូច្នេះនេះជាការប្រពៃ បើមិនលះទេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[២៧៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ប្រឡូកប្រឡំនោះគឺប្រឡូកប្រឡំដោយកាយកម្មនិងវចីកម្ម ដ៏មិនសមគួរ ។ ដែលហៅថា គហបតីនោះ បានដល់ជនឯណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ដែលហៅថា កូនគហបតីនោះ បានដល់ជនណាមួយជាកូនឬជាបងប្អូនប្រុស (នៃគហបតីនោះ) ។

[២៧៨] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីណាមួយដែលជាអ្នកប្រឡូកប្រឡំ ។ ពាក្យថា ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាបានឃើញ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាបានឮ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះគប្បីនិយាយហាមប្រាមថា នៃលោកម្ចាស លោក

គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបិ វិវិច្ចាហយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនិយា សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈំបិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វា មាយ្យេ សំសដ្ឋា វិហរិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបិ វិវិច្ចាហយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនិយា សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៧៩) សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរតិ

កុំនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតី ឬដោយកូនរបស់គហបតីឡើយ នែលោកម្ចាស់ លោកចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃរមែងសរសើរសេចក្ដីស្ងាត់របស់បងប្អូនស្រី ៗ ភិក្ខុនីទាំងនោះគប្បីនិយាយហាមអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង គប្បីនិយាយហាមអស់វារៈគំរប់បីដងផង ៗ បើភិក្ខុនីនោះលះចេញ ការលះដូច្នេះនេះជាការប្រពៃ បើមិនលះចេញទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាឮហើយមិននិយាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយទាញយកមកកាន់ទីកណ្ដាលសង្ឃ ហើយគប្បីនិយាយហាមប្រាមថា នែលោកម្ចាស់ លោកកុំនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតី ឬដោយកូនរបស់គហបតីឡើយ នែលោកម្ចាស់ លោកចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃរមែងសរសើរសេចក្ដីស្ងាត់នៃបងប្អូនស្រី ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះគប្បីនិយាយហាមប្រាមអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង គប្បីនិយាយហាមអស់វារៈគំរប់បីដងផង ៗ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបានដូច្នេះនេះជាការប្រពៃ បើមិនលះចេញទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ

(២៧៩) ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្មប្រកាសហាមប្រាមយ៉ាងនេះ ៗ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាតប្រតិពលគប្បីញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះ នៅច្រឡូកច្រឡំ

គហបតិនាវា គហបតិបុត្តេនវា ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិ-និស្សជ្ជតិ[១] ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថ-ន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិ-និស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរតិ គហបតិនាវា គហបតិបុត្តេនវា ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិ-និស្សជ្ជតិ[២] ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភា-សតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ សមនុភដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្ស-គ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

១-២ ឱ. ម. ន បដិនិស្សជ្ជតិ ។

ដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនរបស់គហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះវត្តនោះចេញទេ ។ បើកម្មនោះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្មចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះដើម្បីឲ្យលះវត្តនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ (គឺប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង) ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះ នៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនគហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបោលវត្តនោះចេញទេ ។ ឥឡូវនេះសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនកម្មចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះចេញ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីពោលឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្មដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះចេញហើយ ។ ការសូត្រសមនុភាសនកម្មនេះគួរដល់សង្ឃហើយ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(២៨០) ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៨១) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៨២) អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិនិស្សជ្ជន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

(២៨៣) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសង្ក-

(២៨០) កាលសូត្រចប់ញត្តិ (ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (១) កាលសូត្រកម្មវាចាពីរដង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (២) កាលចប់កម្មវាចាជាស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៨១) កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មជាធម៌ ហើយមិនលះបង់វត្ថុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនជាធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មជាធម៌វិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនជាធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៨២) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីដែលសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុភាសនកម្ម ១ ភិក្ខុនីលះបង់វត្ថុនោះ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្ដវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(២៨៣) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

សម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរន្តិ ។ ធុត្តា ទូសេន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ

គ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ នាំគ្នាត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ។ ពួកអ្នកលេងនាំគ្នាប្រទូស្ត (ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយនាំគ្នាត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមគួរនឹងគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីប្រ

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អន្តោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២៨៤) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អន្តោរដ្ឋេតិ យស្ស វិជិតេ វិហរតិ តស្ស រដ្ឋេ ។ សាសង្កំ នាម តស្មឹ មគ្គេ ចោរានំ និវិដ្ឋោកាសោ ទិស្សតិ ភុត្តោកាសោ ទិស្សតិ ឋិតោកាសោ ទិស្សតិ និសិន្នោកាសោ ទិស្សតិ និបន្នោកាសោ ទិស្សតិ ។ សប្បដិភយំ នាម តស្មឹ មគ្គេ ចោរេហិ មនុស្សា ហតា ទិស្សន្តិ វិលុត្តា ទិស្សន្តិ អាកោដិតា ទិស្សន្តិ ។ អសត្ថិកា នាម វិនា សត្ថេន ។ ចារិកំ ចរេយ្យាតិ កុក្កុដសំបាតេ[១] គាមេ គាមន្តរេ គាមន្តរេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អគាមកេ អរញ្ញេ អឌ្ឍយោជនេ អឌ្ឍយោជនេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ ឱ. កុក្កុដសម្បាតេ ។

សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយគ្មានពួកឈ្នួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៨៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្នុងដែន គឺភិក្ខុនីនៅខាងក្នុងដែនរបស់ស្ដេចណា ក៏ត្រេចទៅក្នុងដែនរបស់ស្ដេចនោះ ។ ដែលហៅថា ទីប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀសនោះ បានដល់កន្លែងដែលពួកចោរនៅក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរបរិភោគក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរឈរក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរអង្គុយក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរដេកក៏ប្រាកដក្នុងផ្លូវនោះ ។ ទីដែលហៅថា ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខនោះ គឺពួកមនុស្សដែលចោរទាំងឡាយសម្លាប់ក៏ប្រាកដ ដែលចោរប្លន់ក៏ប្រាកដ ដែលចោរវាយក៏ប្រាកដក្នុងផ្លូវនោះ ។ ដែលហៅថា គ្មានពួកឈ្នួញទៅជាមួយនោះ គឺវៀរចាកពួកឈ្នួញចេញ ។ ពាក្យថា ត្រេចទៅកាន់ចារិក សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈមាន់ហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗចន្លោះស្រុក ។ ទីព្រៃមិនមែនជាស្រុកភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងទីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗកន្លះយោជន៍ ។

(២៨៥) អនាបត្តិ សត្ថេន សហា គច្ឆតិ ខេមេ អប្បដិភយេ គច្ឆតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(២៨៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរន្តិ ។ ធុត្តា ទូសេន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ

[២៨៥] ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីទៅជាមួយពួកឈ្មួញ ១ ភិក្ខុនីទៅក្នុងទីក្សេមក្សាន្តមិនមានភ័យ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្ដវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[២៨៦] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ គ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ។ អ្នកលេងទាំងឡាយក៏នាំគ្នាប្រទូស្ត (ពួកភិក្ខុនីនោះ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមគួរនឹងគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ពួកភិក្ខុនីគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក

ចរន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២៨៧) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ តិរោរដ្ឋេតិ យស្ស វិជិតេ វិហរតិ តំ ឋបេត្វា អញ្ញស្ស រដ្ឋេ ។ សាសង្កំ នាម តស្មឹ មគ្គេ ចោរានំ និវិដ្ឋោកាសោ ទិស្សតិ ភុត្តោកាសោ ទិស្សតិ ឋិតោកាសោ

ខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៨៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្រៅដែន គឺភិក្ខុនីនៅក្នុងដែនរបស់ស្តេចណា ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនរបស់ស្តេចឯទៀត ក្រៅពីដែនរបស់ស្តេចនោះ ។ ដែលហៅថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀសនោះ បានដល់កន្លែងដែលពួកចោរនៅក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរបរិភោគក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរឈរក៏ប្រាកដ

ទិស្សតិ និសិន្នោកាសោ ទិស្សតិ និបន្នោកាសោ ទិស្សតិ ។ សប្បដិភយំ នាម តស្មឹ មគ្គេ ចោរេហិ មនុស្សា ហតា ទិស្សន្តិ វិលុត្តា ទិស្សន្តិ អាកោដិតា ទិស្សន្តិ ។ អសត្ថិកា នាម វិនា សត្ថេន ។ ចារិកំ ចរេយ្យាតិ កុក្កុដសំបាតេ គាមេ គាមន្តរេ គាមន្តរេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អគាមកេ អរញ្ញេ អឌ្ឍយោជនេ អឌ្ឍយោជនេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៨៨) អនាបត្តិ សត្ថេន សហ គច្ឆតិ ខេមេ អប្បដិភយេ គច្ឆតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

(២៨៩) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម

កន្លែងដែលពួកចោរអង្គុយក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរដេកក៏ប្រាកដក្នុងផ្លូវនោះ ៗ ទីដែលហៅថា ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខនោះ គឺពួកមនុស្សដែលចោរទាំងឡាយសម្លាប់ក៏ប្រាកដ ដែលពួកចោរប្លន់ក៏ប្រាកដ ដែលពួកចោរវាយក៏ប្រាកដក្នុងផ្លូវនោះ ៗ ដែលហៅថា គ្មានពួកឈ្មួញ គឺវៀរចាកពួកឈ្មួញ ៗ ពាក្យថា ត្រេចទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈមាន់ហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ ៗ ចន្លោះស្រុក ៗ ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងព្រៃមិនមែនស្រុក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗកន្លះយោជន៍ ៗ

(២៨៨) **វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ** ភិក្ខុនីទៅជាមួយពួកឈ្មួញ ១ ភិក្ខុនីទៅក្នុងទីក្សេមក្សាន្តមិនមានភ័យ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ៗ

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

(២៨៩) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តវេឡុវន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ៗ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុនីត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សា ៗ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល

ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរិស្សន្តិ ហរិតានិ តិណានិ សម្មទ្ទន្តា ឯកិន្ទ្រិយំ ជីវំ វិហេឋេន្តា ពហូ ខុទ្ទកេ បាណេ សង្ឃាតំ អាបាទេន្តាតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២៩០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អន្តោវស្សន្តិ បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ឆិមំ

បន្ទះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សាដើរជាន់ស្មៅស្រស់ទាំងឡាយ បៀតបៀនវត្ថុដែលរស់នៅមានឥន្ទ្រិយតែមួយ ញុំាងសត្វទាំងឡាយតូចៗ ឲ្យវិនាសទៅជាច្រើនសោះ ។ ពួកភិក្ខុនីបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សាសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៩០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្នុងវស្សា

វា តេមាសំ អវសិត្វា ។ ចារិកំ ចរេយ្យាតិ កុក្កុដសំ-បាតេ គាមេ គាមន្តរេ គាមន្តរេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អគាមកេ អរញ្ញេ អឌ្ឍយោជនេ អឌ្ឍយោជនេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៩១) អនាបត្តិ សត្តាហករណីយេន គច្ឆតិ កេនចិ ឧព្ពាឡ្ហា គច្ឆតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

(២៩២) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ តត្ថេវ រាជគហេ វស្សំ វសន្តិ តត្ថ ហេមន្តំ តត្ថ គិម្ហំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ អាហុន្ទរិកា ភិក្ខុនីនំ ទិសា អន្ធការា ន

សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនបាននៅចាំវស្សាកំណត់ ៣ខែខាងដើមក្តី[១] កំណត់ ៣ខែខាងចុងក្តី[២] ។ ពាក្យថា ត្រេចទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនី ត្រេចទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈមាន់ហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗ ចន្លោះស្រុក ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងព្រៃមិនមែនស្រុក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ រាល់ៗ កន្លះយោជន៍ ។

(៤៩១) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីទៅដោយសត្តាហករណីយកិច្ច ១ ភិក្ខុនីទៅព្រោះហេតុនីមួយបៀត-បៀន ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

(៤៩២) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តវេឡុវន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ នៅចាំវស្សាក្នុងវត្តវេឡុវន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះនោះឯង (ចេញវស្សាហើយក៏ ទៅ) ក្នុងទីនោះអស់ហេមន្តរដូវ (ទៅ) ក្នុងទីនោះអស់គិម្ហរដូវ ។ មនុស្ស ទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ទិសទាំងឡាយចង្អៀត

---

១ បុរិមិកវស្សា ។ ២ បច្ឆិមិកវស្សា ។

ឥមាសំ ទិសា បក្ខាយន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញបេស្សាមិ ទស អត្ថវសេ បដិច្ច សង្ឃសុដ្ឋុតាយ ។ បេ ។ សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា វិនយានុគ្គហាយ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី វស្សំវុត្ថា ចារិកំ ន បក្កមេយ្យ អន្តមសោ ឆប្បញ្ចយោជនានិបិ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២៩៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ វស្សំវុត្ថា នាម បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ឆិមំ

ងងឹតដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ទិសទាំងឡាយមិនប្រាកដច្បាស់ដល់ភិក្ខុនីទាំងនេះ (ឬដូចម្ដេច បានជាមិនចេញអំពីទីនេះសោះ) ។ ពួកភិក្ខុនីបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនាំគ្នាក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះតថាគតនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យអំណាចនៃប្រយោជន៍១០យ៉ាង គឺដើម្បីសេចក្ដីប្រពៃដល់សង្ឃ ១ ។បេ។ ដើម្បីសេចក្ដីតាំងនៅមាំនៃព្រះសទ្ធម្ម១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រះវិន័យ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅចាំវស្សារួចហើយ មិនចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ដោយហោចទៅសូម្បីតែ ៥-៦ យោជន៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៩៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា នៅចាំវស្សារួចហើយ គឺនៅចាំវស្សាគ្រប់៣ខែខាងដើមក្ដី គ្រប់៣ខែខាងចុងក្ដី ។

ភា តេមាសំ វុត្ថា ។ ចារិកំ ន បក្កាមិស្សាមិ អន្តម-សោ ឆប្បញ្ចយោជនានីតិ[១] ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៩៤) អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ទុតិយិកំ ភិក្ខុនឹ ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្តវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

---

១ ឱ. ម. ឆប្បញ្ចយោជនានិបីតិ ។

ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ដោយហោចទៅសូម្បីតែ ៥-៦ យោជន៍ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៩៤) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីកាលមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយស្វែងរកភិក្ខុនីផងគ្នាជាគំរប់ពីរមិនបាន១ ភិក្ខុនីឈឺ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ១ ។

តុវដ្តវគ្គ ទី ៤ ចប់ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[២៩៥] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន រញ្ញោ បសេនទិស្ស កោសលស្ស[១] ឧយ្យានេ ចិត្តាគារេ បដិភានចិត្តំ កតំ ហោតិ ។ ពហូ មនុស្សា ចិត្តាគារំ ទស្សនាយ គច្ឆន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយាបិ ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាគារំ ទស្សនាយ អគមំសុ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាគារំ ទស្សនាយ គច្ឆិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ[២] ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាគារំ ទស្សនាយ គច្ឆិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាគារំ

---

១ ឱ. បសេនទិកោសលស្ស ។ ២ ឱ. គិហិកាមភោគិនិយោតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(២៩៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង នាយជាងបាន គូរគំនូរក្នុងព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ(១)ក្នុងឧទ្យានស្ដេចបសេនទិកោសល ។ ពួកមនុស្សជាច្រើនតែងទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ (នោះ) ។ សូម្បី ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី (ភិក្ខុនីពួក៦រូប) ក៏បានទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ(នោះដែរ) ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រដូចជា ពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮ ពួកមនុស្សទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់(ដូច្នោះ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបើ នឹងទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទៅមើលរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ

---

១ អដ្ឋកថា ថា បានដល់សាលាដ៏វិចិត្រសម្រាប់ស្ដេចក្រសាល ។

ទស្សនាយ គច្ឆន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាគារំ ទស្សនាយ គច្ឆិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី រាជាគារំ វា ចិត្តាគារំ វា អារាមំ វា ឧយ្យានំ វា បោក្ខរណឹ វា ទស្សនាយ គច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(២៩៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ រាជាគារំ នាម យត្ថ កត្ថចិ រញ្ញោ កីឡិតុំ រមិតុំ កតំ ហោតិ ។ ចិត្តាគារំ នាម យត្ថ កត្ថចិ មនុស្សានំ កីឡិតុំ រមិតុំ កតំ ហោតិ ។ អារាមោ នាម យត្ថ កត្ថចិ មនុស្សានំ កីឡិតុំ រមិតុំ កតោ ហោតិ ។ ឧយ្យានំ នាម យត្ថ កត្ថចិ មនុស្សានំ កីឡិតុំ រមិតុំ កតំ ហោតិ ។ បោក្ខរណី នាម

ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងទៅមើលរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទៅដើម្បីមើលដំណាក់សម្រាប់ក្រសាលរបស់ស្តេចក្តី ពេងដ៏វិចិត្រក្តី សួនក្តី ឧទ្យានក្តី ស្រះបោក្ខរណីក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៩៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ដំណាក់ក្រសាលរបស់ស្តេច បានដល់ដំណាក់ដែលគេសាងដើម្បីក្រសាលសប្បាយដល់ស្តេច នៅក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ដែលហៅថា ពេងដ៏វិចិត្រ បានដល់ពេងដែលគេសាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយនៅក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ដែលហៅថា សួន បានដល់សួនដែលគេសាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ដែលហៅថា ឧទ្យាន បានដល់ឧទ្យានដែលគេសាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយក្នុងទីណាមួយ ។ ដែលហៅថា ស្រះបោក្ខរណី បានដល់ស្រះបោក្ខរណីដែលគេ

យត្ថ កត្ថចិ មនុស្សានំ កីឡិតុំ រមិតុំ កតា ហោតិ ។ ទស្សនាយ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស យត្ថ ឋិតា បស្សតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនូបចារំ វិជហិត្វា បុនប្បុនំ បស្សតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឯកមេកំ ទស្សនាយ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស យត្ថ ឋិតា បស្សតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនូបចារំ វិជហិត្វា បុនប្បុនំ បស្សតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៩៧) អនាបត្តិ អារាមេ ឋិតា បស្សតិ គច្ឆន្តី វា អាគច្ឆន្តី វា បស្សតិ សតិ ករណីយេ គន្ត្វា បស្សតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

(២៩៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អាសន្ទិម្បិ បល្លង្កម្បិ បរិភុញ្ជន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា

សាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ភិក្ខុនីទៅដើម្បីមើល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈរមើលក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយក្នុងទីនោះ ។ ភិក្ខុនីលះបង់ឧបចារមើល ហើយមើលរឿយ ៗ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទៅដើម្បីមើលកន្លែងណាតែមួយ ៗ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (មួយ ៗ) ឈរមើលក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយក្នុងទីនោះ ។ លះបង់ឧបចារមើលហើយមើលញយ ៗ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៩៧) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីឈរក្នុងអារាមហើយមើល ១ ភិក្ខុនីកំពុងដើរទៅក្តី ដើរមកក្តី ឃើញ ១ កាលបើមានកិច្ចភិក្ខុនីទៅហើយឃើញ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(២៩៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ប្រើប្រាស់អាសន្ទិ[1]ខ្លះ បល្លង្ក[2]ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់

---

១ ជើងម៉ាបួនជ្រុងដែលអង្គុយបានតែម្នាក់ ក្នុងអដ្ឋកថា ថា បានជល់អាសនៈកន្លងហួសប្រមាណ ។ ២ គ្រែវិចិត្រដោយសត្វសាហាវ ។

បស្សន្តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម
ភិក្ខុនិយោ អាសន្ទឹបិ បល្លង្កំបិ បរិភុញ្ជិស្សន្តិ សេយ្យ-
ថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ
ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ
ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ
នាម ភិក្ខុនិយោ អាសន្ទឹបិ បល្លង្កំបិ បរិភុញ្ជិស្សន្តិ
។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អាសន្ទឹបិ
បល្លង្កំបិ បរិភុញ្ជន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ
ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ
អាសន្ទឹបិ បល្លង្កំបិ បរិភុញ្ជិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្ប-
សន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
អាសន្ទឹ វា បល្លង្កំ វា បរិភុញ្ជេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៦៩៩) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។
ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា
ភិក្ខុនីតិ ។ អាសន្ទិ នាម អតិក្កន្តប្បមាណា

ចារិកវិហារឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្ទិខ្លះ បល្លង្កខ្លះ ដូចជាស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្ទិខ្លះបល្លង្កខ្លះសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រើប្រាស់អាសន្ទិខ្លះ បល្លង្កខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្ទិខ្លះ បល្លង្កខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយប្រើប្រាស់អាសន្ទិក្តី បល្លង្កក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៩៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១ នៃបាកដិកកណ្ឌរួចហើយ ។ អាសនៈដែលកន្លងហួសប្រមាណ

វុច្ចតិ ។ បល្លង្កោ នាម អាហរិមេហិ វាលេហិ កតោ ហោតិ ។ បរិភុញ្ជេយ្យាតិ តស្មឹ អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣០០] អនាបត្តិ អាសន្ទិយា បាទេ ឆិន្ទិត្វា បរិភុញ្ជតិ បល្លង្កស្ស វាលេ ភិន្ទិត្វា[១] បរិភុញ្ជតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៣០១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ យា តា

១ ឱ. ឆិន្ទិត្វា ។

តថាគតឲ្យឈ្មោះថា អាសន្ទិ ។ គ្រែដែលគេវិចិត្រដោយសត្វកាចទាំងឡាយលើកទៅមកបាន ឈ្មោះថា បល្លង្ក ។ ពាក្យថា ប្រើប្រាស់ គឺ ភិក្ខុនីអង្គុយឬដេកលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០០) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីកាត់ជើងអាសន្ទិហើយទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីទំលាយរូបសត្វកាចទាំងឡាយនៃបល្លង្កហើយទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(៣០១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយការស្មូត្រ (ឬអម្យោះ) ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវិហារឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងការអម្យោះដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា

ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តិស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សុត្តំ កន្តេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣០២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សុត្តំ នាម ឆ សុត្តានិ ខោមំ កប្បាសិកំ កោសេយ្យំ កម្ពលំ សាណំ ភង្គំ ។ កន្តេយ្យាតិ សយំ កន្តតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧជ្ជវុជ្ជវេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងការអម្បោះសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយការអម្បោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងការអម្បោះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយការអម្បោះ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ សូត្រទាំងឡាយមាន ៦ យ៉ាងគឺ របស់ធ្វើដោយសម្បកឈើ ១ ធ្វើដោយកប្បាស ១ ធ្វើដោយសូត្រ (សម្បុកនាង)១ ធ្វើដោយរោមសត្វ១ ធ្វើដោយធ្មៃ ១ ទឹងកន្តុៈ(របស់ដែលលាយដោយវត្ថុទាំង ៥ មានសម្បកឈើជាដើមជាមួយគ្នា)១ ឈ្មោះថា សូត្រ ។ ពាក្យថា ការ គឺភិក្ខុនីការដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលការ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ករៈដែលបង្វិលមួយជុំ ៗ ។

[៣០៣] អនាបត្តិ កន្តិតសុត្តំ កន្តតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[៣០៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ គិហិវេយ្យាវច្ចំ ករោន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ គិហិវេយ្យាវច្ចំ ករិស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ គិហិវេយ្យាវច្ចំ ករោន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ គិហិវេយ្យាវច្ចំ ករិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

(៣០៣) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីការអម្បោះដែលគេការរួចហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(៣០៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី គិហិវេយ្យាវច្ចំ ករេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣០៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ គិហិវេយ្យាវច្ចំ នាម អាគារិកស្ស យាគុំ វា ភត្តំ វា ខាទនីយំ វា បចតិ សាដកំ វា វេឋនំ[១] វា ធោវតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣០៦] អនាបត្តិ យាគុបានេ សង្ឃភត្តេ ចេតិយបូជាយ អត្តនោ វេយ្យាវច្ចករស្ស យាគុំ វា ភត្តំ វា ខាទនីយំ វា បចតិ សាដកំ វា វេឋនំ[២] វា ធោវតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៣០៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច ឯហាយ្យេ ឥមំ

១-២ ឱ. វេដ្ឋនំ ។

ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ធ្វើការបម្រើគ្រហស្ថ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ គឺភិក្ខុនីចំអិនបបរក្ដី បាយក្ដី ខាទនីយក្ដី លាងសាដកក្ដី សំពត់ឈ្នួតក្ដី ដើម្បីបុគ្គលដែលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០៦) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីជួយចម្អិនទឹកបបរក្ដី សង្ឃភត្តក្ដី ដើម្បីសង្ឃ ១ ភិក្ខុនីជួយគ្រហស្ថក្នុងការបូជាចេតិយ ១ ភិក្ខុនីចម្អិនបបរក្ដី បាយក្ដី ខាទនីយក្ដី លាងសាដកក្ដី សំពត់ឈ្នួតក្ដី ដើម្បីវេយ្យាវច្ចកររបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

(៣០៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូប ចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា នែនាងម្ចាស់

អធិករណំ វូបសមេហីតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា(១) នេវ វូបសមេតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេហីតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា នេវ វូបសមេស្សតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេហីតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា នេវ វូបសមេតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេហីតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា នេវ វូបសមេស្សតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ

---

១ ម. បដិសុណិត្វា ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ និទាន

នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី គ្រាន់តែទទួលពាក្យថា សាធុ តែមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីរម្ងាប់អធិករណ៍នោះឡើយ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ កាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា សាធុហើយ មិនសមបីនឹងមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ (អធិករណ៍នោះ) សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី កាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា សាធុហើយ តែមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី កាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា សាធុហើយ ហេតុអ្វីក៏មិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ ម្នាលភិក្ខុ

អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វូបស-មេហីតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ វូបសមេយ្យ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣០៨) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ អធិករណំ នាម ចត្តារិ អធិករណានិ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិក-រណំ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ ៖ ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេហីតិ ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វិនិច្ឆេហិ ។ សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនីតិ អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ វូបសមេយ្យាតិ ន សយំ វូបសមេយ្យ ។ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យាតិ

ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយកាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមកចូររម្ងាប់អធិករណនេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា សាធុហើយ ភិក្ខុនីនោះក្នុងកាលជាខាងក្រោយឥតមានសេចក្តីអន្តរាយ (អ្វី) ហើយមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា កាលដែលភិក្ខុនី បានដល់ភិក្ខុនីដទៃ ។ អធិករណ៍ទាំងឡាយ ៤ គឺវិវាទាធិករណ៍ ១ អនុវា-ទាធិករណ៍ ១ អាបត្តាធិករណ៍ ១ កិច្ចាធិករណ៍ ១ ឈ្មោះថា អធិករណ៍ ។ ពាក្យថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍នេះ គឺថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមកវិនិច្ឆ័យអធិករណ៍នេះ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះក្នុងកាលជាខាងក្រោយឥតមានសេចក្តីអន្តរាយ គឺកាលបើសេចក្តីអន្តរាយមិនមាន ។ ពាក្យថា មិនរម្ងាប់ គឺមិនរម្ងាប់ដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្តី

ច អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ វូបសមេស្សាមិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣០៩) ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អធិករណំ នេវ វូបសមេតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា អធិករណំ នេវ វូបសមេតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អធិករណំ នេវ វូបសមេតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អធិករណំ នេវ វូបសមេតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ គឺភិក្ខុនីមិនបង្គាប់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនរម្ងាប់ អញនឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០៩) ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នា ហើយមិនរម្ងាប់មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនរម្ងាប់មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនឧបសម្បន្នា ហើយមិនរម្ងាប់មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ដល់អនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣១០) អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-កម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

(៣១១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី នដានំបិ នដកានំបិ លង្ឃកានំបិ សោកជ្ឈាយិកានំបិ កុម្ភថូណិកានំបិ សហត្ថា ខាទនីយំ ភោជនីយំ ទេតិ មយ្ហំ បរិសតិ វណ្ណំ ភាសថាតិ ។ នដាបិ នដកាបិ លង្ឃកាបិ សោកជ្ឈាយិកាបិ កុម្ភថូណិកាបិ ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បរិសតិ វណ្ណំ ភាសន្តិ អយ្យា ថុល្លនន្ទា ពហុស្សុតា ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មិំ កថំ កាតុំ ទេថ អយ្យាយ ករោថ អយ្យាយាតិ ។ យា

(៣១០) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ កាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយភិក្ខុនីស្វែងរកគ្នាមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

(៣១១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យខាទនីយភោជនីយាហារដោយដៃខ្លួនឯង ដល់ពួកមេល្ខោនខ្លះ ដល់ពួកកូនល្ខោនខ្លះ ដល់ពួកអ្នកឡើងរាំខ្លះ ដល់ពួកអ្នកបំបាត់សេចក្តីសោក (គឺអ្នកលេងកំប្លែងសើចគឹកតុក)ខ្លះ ដល់ពួកអ្នករាយស្គរខ្លះ ដោយពាក្យថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរពោលសរសើរគុណយើងក្នុងបរិសទ្យចុះ ៗ ពួកមេល្ខោនខ្លះ កូនល្ខោនខ្លះ អ្នកឡើងរាំខ្លះ អ្នកលេងតុកកំប្លែងខ្លះ អ្នកលេងស្គរខ្លះ តែងពោលសរសើរគុណថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងបរិសទ្យថា នាងម្ចាស់ថុល្លនន្ទាជាពហុស្សុត ជាអ្នកប្រសប់និយាយ ក្លៀវក្លា ឆ្លាសខាងសំដែងធម្មីកថា អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យទានដល់នាងម្ចាស់ចុះ ចូរធ្វើការបូជាដល់នាងម្ចាស់ចុះ ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី

តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ អយ្យា ថុល្លនន្ទា អាគារិកស្ស សហត្ថា ខាទនីយំ ភោជនីយំ ទស្សតីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស សហត្ថា ខាទនីយំ ភោជនីយំ ទេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស សហត្ថា ខាទនីយំ ភោជនីយំ ទស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-បទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស វា ប-រិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិកាយ វា សហត្ថា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ទទេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣១២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អាគា-រិកោ នាម យោ កោចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ បរិព្វា-ជកោ នាម ភិក្ខុញ្ច សាមណេរញ្ច ឋបេត្វា យោ កោចិ បរិព្វាជកសមាបន្នោ ។ បរិព្វាជិកា នាម ភិក្ខុនិញ្ច

ប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា នាងម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងឲ្យខាទនីយភោជនីយាហារដល់គ្រហស្ថដោយដៃខ្លួនឯងសោះ ។បេ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យខាទនីយភោជនីយាហារ ដល់គ្រហស្ថដោយដៃខ្លួនឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងឲ្យខាទនីយភោជនីយាហារដល់គ្រហស្ថដោយដៃខ្លួនឯងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យខាទនីយ ឬភោជនីយ ដល់គ្រហស្ថក្តី បរិព្វាជកក្តី បរិព្វាជិកាក្តី ដោយដៃខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ បុគ្គលណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ បុគ្គលនោះឈ្មោះថាគ្រហស្ថ ។ ប្រុសណាមួយដែលបួសជាបរិព្វាជក លើកទុកតែភិក្ខុនិងសាមណេរចេញ អ្នកនោះហៅថា បរិព្វាជក ។ ស្រី

សិក្ខមានញ្ច សាមណេរិញ្ច ឋបេត្វា យា កាចិ បរិព្វា·ជិកសមាបន្នា ។ ខាទនីយំ នាម បញ្ច ភោជនានិ ឧទកទន្តបោណំ ឋបេត្វា អវសេសំ ខាទនីយំ នាម ។ ភោជនីយំ នាម បញ្ច ភោជនានិ ឱទនោ កុម្មាសោ សត្តុ មច្ឆោ មំសំ ។ ទទេយ្យាតិ កាយេន វា កាយបដិ·ពទ្ធេន វា និស្សគ្គិយេន វា ទេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧទកទន្តបោណំ ទេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣១៣) អនាបត្តិ ទាបេតិ ន ទេតិ ឧបនិក្ខិបិត្វា ទេតិ ពាហិរលេបំ ទេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកា·យាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

(៣១៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថចីវរំ

ណាមួយដែលបួសជាបរិព្វាជិកាលើកទុកតែភិក្ខុនីសិក្ខមានានិងសាមណេរីចេញ ស្រីនោះហៅថា បរិព្វាជិកា ។ ដែលឈ្មោះថា ខាទនីយ គឺលើកទុកតែភោជន ៥ យ៉ាង និងទឹកនិងឈើស្ទន់ចេញ ក្រៅ (អំពីនោះ) ហៅថា ខាទនីយទាំងអស់ ។ ដែលហៅថា ភោជន បានដល់ភោជន ៥ យ៉ាង គឺបាយ ១ នំកុម្មាស ១ សដូវ ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ។ ពាក្យថា ឲ្យ គឺភិក្ខុនីឲ្យដោយកាយក្តី ដោយរបស់ជាប់នឹងកាយក្តី ដោយបោះឲ្យក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីឲ្យទឹកនិងឈើស្ទន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣១៣) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យគេឲ្យ មិនបានឲ្យដោយដៃខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនីដាក់ (ផុតពីដៃ) ហើយឲ្យ[១] ១ ភិក្ខុនីឲ្យគ្រឿងលាបកាយខាងក្រៅ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(៣១៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទា

---

១ អដ្ឋកថា ថា ភិក្ខុនីដាក់ខាទនីយភោជនីយាហារលើផែនដី ហើយឲ្យដោយពាក្យថា យើងឲ្យរបស់នេះដល់អ្នកទាំងឡាយ ។

អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ ។ អញ្ញា ឧតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ន លភន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អាវសថចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អាវសថចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីមិនលះបង់អាវសថចីវរ[1] (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់ (តែម្នាក់ឯង) ។ ពួកភិក្ខុនីឯទៀតដែលមានរដូវមិនបាន ប្រើប្រាស់ផង) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងមិនលះបង់អាវសថចីវរ (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់ (តែម្នាក់ឯង) សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនលះបង់អាវសថចីវរ (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់ (តែម្នាក់ឯង) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងមិនលះបង់អាវសថចីវរ (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់ (តែម្នាក់ឯង) ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនប្រគល់អាវសថចីវរហើយប្រើប្រាស់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

---

១ ចីវរដែលទាយកប្រគេនទុកនៅទីកន្លែងសម្រាប់ប្រើប្រាស់ ជាសាធារណដល់ភិក្ខុនីដែលមានរដូវទាំងអស់គ្នា ។

(៣១៥) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អាវសថចីវរំ នាម ឧតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ បរិភុញ្ជន្តិ ទិន្នំ ហោតិ ។ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជេយ្យាតិ ទ្វេ តិស្សោ រត្តិយោ បរិភុញ្ជិត្វា ចតុត្ថទិវសេ ធោវិត្វា ភិក្ខុនិយា វា សិក្ខមានាយ វា សាមណេរិយា វា អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១៦) អនិស្សដ្ឋេ អនិស្សដ្ឋសញ្ញា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សដ្ឋេ វេមតិកា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សដ្ឋេ និស្សដ្ឋសញ្ញា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ និស្សដ្ឋេ អនិស្សដ្ឋសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សដ្ឋេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សដ្ឋេ និស្សដ្ឋសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៣១៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១ នៃបាកដិកកណ្ឌរួចហើយ ៗ ដែលហៅថា អាវសថចីវរ បានដល់ចីវរដែលទាយកប្រគេនបម្រុងទុកដោយពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលមានរដូវប្តូរប្រើប្រាស់ចុះ ៗ ពាក្យថា មិនប្រគល់ហើយប្រើប្រាស់ គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់អស់ពីរបីរាត្រីហើយ ក្នុងថ្ងៃទីបួនលាងហើយមិនប្រគល់ឲ្យដល់ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខមានាក្តី សាមណេរីក្តី ហើយប្រើប្រាស់(ម្នាក់ឯង) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ៗ

(៣១៦) ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់បានប្រគល់ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ៗ ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ៗ ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រគល់ឲ្យ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ៗ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់បានប្រគល់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រគល់ឲ្យហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ៗ

[៣១៧] អនាបត្តិ និស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ បុន បរិយាយេន បរិភុញ្ជតិ អញ្ញា ឧតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ន ហោន្តិ អច្ឆិន្នចីវរិកាយ នដ្ឋចីវរិកាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣១៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កាមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អាវសថោ ឌយ្ហតិ(១) ។ ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ហន្ទយ្យេ ភណ្ឌកំ នីហរាមាតិ ។ ឯកច្ចា(២) ឯវមាហំសុ ន មយំ អយ្យេ នីហរិស្សាម យំ កិញ្ចិ នដ្ឋំ សព្វំ អម្ហេ អភិយុញ្ជិស្សតីតិ ។

---

១ ឱ. ម. ឌយ្ហតិ ។ ២ ឯកច្ចា ភិក្ខុនិយោតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៣១៧) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រគល់ឲ្យហើយប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់តាមវេនជាថ្មីទៀត ១ ពួកភិក្ខុនីឯទៀតដែលមានវេរូកមិនមាន (ហើយភិក្ខុនីនោះបេះតែប្រើទៅមិនបានលះ) ១ ភិក្ខុនីដែលចោរដណ្តើមយកចីវរទៅ ១ ភិក្ខុនីដែលមានចីវរវិនាស ១ ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់ក្នុងពេលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បិណ្ឌបាតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

(៣១៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនប្រគល់លំនៅ (ដល់អ្នកដទៃ) ហើយក៏ចៀសទៅកាន់ចារិក ។ ក៏សម័យនោះឯង ភ្លើងឆេះលំនៅរបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី (នោះ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយគ្នាយ៉ាងនេះថា នែនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ ណ្ហើយចុះយើងនឹងជញ្ជូនរបស់ចេញ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយពួកខ្លះបាននិយាយយ៉ាងនេះថា នែនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ យើងនឹងមិនជញ្ជូនទេ ក្រែងរបស់ណាមួយបាត់ទៅហើយគេនឹងចោទប្រកាន់យើង ចំពោះរបស់ទាំងអស់ ។

ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បុនទេវ តំ អាវសថំ បច្ចាគន្ត្វា ភិក្ខុនិយោ បុច្ឆិ អយ្យេ ភណ្ឌកំ នីហរិត្ថាតិ ។ ន មយំ អយ្យេ នីហរិម្ហាតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អាវសថេ ឌយ្ហមានេ(១) ភណ្ឌកំ ន នីហរិស្សន្តីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អាវសថំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមតីតិ(២) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ

១ ឱ. ម. ឌយ្ឍមានេ ។ ២ ឱ. បក្កាមីតិ ។ ម. បក្កមីតិ ។

ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ត្រឡប់មកកាន់លំនៅនោះវិញទៀត ហើយសួរភិក្ខុនីទាំងឡាយថា នែនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកនាងបានដញ្ជូនរបស់យើងចេញខ្លះដែរឬទេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះតបថា នែនាងម្ចាស់ ពួកយើងមិនបានដញ្ជូនចេញទេ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ កាលបើលំនៅត្រូវភ្លើងឆេះ មិនគួរបើនឹងមិនដញ្ជូនរបស់ចេញផងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងមិនប្រគល់លំនៅ (ឲ្យគេថែរក្សាសិន) ហើយសិមចៀសចេញទៅកាន់ចារិកដូច្នេះ សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនប្រគល់លំនៅសិន ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងមិនប្រគល់លំនៅសិន ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើង

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អាវសថំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣១៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អាវសថោ នាម កវាដពទ្ធោ វុច្ចតិ ។ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមេយ្យាតិ ភិក្ខុនិយា វា សិក្ខមានាយ វា សាមណេរិយា វា អនិស្សជ្ជិត្វា បរិក្ខិត្តស្ស អាវសថស្ស បរិក្ខេបំ អតិក្កមន្តិយា[១] អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស អាវសថស្ស ឧបចារំ អតិក្កមន្តិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣២០] អនិស្សជ្ជិតេ អនិស្សជ្ជិតសញ្ញា បក្កមតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិតេ វេមតិកា បក្កមតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិតេ និស្សជ្ជិតសញ្ញា បក្កមតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អកវាដពទ្ធំ អនិស្សជ្ជិត្វា បក្កមតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

---

១ ម. ប. អតិក្កាមេន្តិយា ។

នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនប្រគល់លំនៅ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា លំនៅ សំដៅយកលំនៅដែលមានសន្លឹះទ្វារជាប់ ។ ពាក្យថា មិនប្រគល់ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនប្រគល់ដល់ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខមានាក្តី សាមណេរីក្តី ហើយឈានកន្លងរបងនៃលំនៅដែលមានរបង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កាលភិក្ខុនីឈានកន្លងឧបចារនៃលំនៅដែលមិនមានរបង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣២០) លំនៅដែលខ្លួនមិនបានប្រគល ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបានប្រគល់ឲ្យ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ លំនៅដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ លំនៅដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រគល់ហើយ ក៏ចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនប្រគល់លំនៅដែលគ្មានសន្លឹះទ្វារជាប់ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

និស្សដ្ឋេ អនិស្សដ្ឋសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សដ្ឋេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សដ្ឋេ និស្សដ្ឋសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៣៦១) អនាបត្តិ និស្សជ្ជិត្វា បក្កមតិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

(៣៦២) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ

លុំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់ប្រគល់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ លុំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ លុំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រគល់ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣៦១] ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រគល់ហើយទើបចៀសចេញទៅ ១ កាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ ភិក្ខុនីកំបេញទៅស្វែងរក (គ្មាននឹងប្រគល់ឡើត) មិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយកំបេញទៅ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[៣៦២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តនាកមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ពួកភិក្ខុនីបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន

អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យា បន ភិក្ខុនី តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣២៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ តិរច្ឆានវិជ្ជា នាម យង្កិញ្ចិ ពាហិរកំ អនត្ថសញ្ហិតំ ។ បរិយាបុណេយ្យាតិ បទេន បរិយាបុណាតិ បទេ បទេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អក្ខរាយ បរិយាបុណាតិ អក្ខរក្ខរាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ៕

ជ.ចិត្តិយកណ្ឌ ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្ដីបញ្ញត្តិ

សេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីរៀនតិរច្ឆាន-វិជ្ជា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនគួរនឹងរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្បូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣២៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ បំណោះណាមួយជាខាងក្រៅ ដែលមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ បំណោះនោះឈ្មោះថា តិរច្ឆានវិជ្ជា ។ ពាក្យថា រៀន សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីរៀនដោយបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ រាល់ៗបទ ។ (បើ) រៀនដោយអក្សរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗអក្សរ ។

[៣៦៨] អនាបត្តិ លេខំ បរិយាបុណាតិ ធារណំ បរិយាបុណាតិ គុត្តត្ថាយ បរិត្តំ បរិយាបុណាតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[៣៦៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តាសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខិយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ

[៣២៤] ករៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីរៀនសរសេរអក្សរ ១ ភិក្ខុនីរៀនធារណសាស្ត្រ(១) ១ ភិក្ខុនីរៀនវិជ្ជាការពារខ្លួនសម្រាប់រក្សា (ខ្លួន) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[៣២៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីបានឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្សទាំងឡាយកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាសោះ ។បេ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួក

---

១ គឺភិក្ខុនីរៀនគម្ពីរដទៃ ៗ ទៀត ដើម្បីឲ្យដឹងស្គាល់នូវលទ្ធិវិជ្ជាក្នុងគម្ពីរនោះ ៗ ។

ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣២៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ តិរច្ឆានវិជ្ជា នាម យំ កិញ្ចិ ពាហិរកំ អនត្ថសញ្ហិតំ ។ វាចេយ្យាតិ បទេន វាចេតិ បទេ បទេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អក្ខរាយ វាចេតិ អក្ខរក្ខរាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣២៧) អនាបត្តិ លេខំ វាចេតិ ធារណំ វាចេតិ គុត្តត្ថាយ បរិត្តំ វាចេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គោ បញ្ចមោ ។

បាចិត្តិយ ណ្ឌ ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្ដីបញ្ញត្តិ

ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយបង្រៀនតិរច្ឆាន-វិជ្ជា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣២៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ចំណេះណាមួយជាខាងក្រៅដែលមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ចំណេះនោះឈ្មោះថា តិរច្ឆានវិជ្ជា ។ ពាក្យថា បង្រៀន គឺភិក្ខុនីបង្រៀនដោយបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗបទ ។ បង្រៀនដោយអក្សរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗអក្សរ ។

(៣២៧) **ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ** (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីបង្រៀនសរសេរ ១ ភិក្ខុនីបង្រៀនធារណសាស្ត្រ ១ ភិក្ខុនីបង្រៀនវិជ្ជាការពារខ្លួនដើម្បីរក្សា(ខ្លួន) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ ទី ៥ ចប់ ។

អារាមវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

(៣៦៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ គាមកាវាសេ ឯកចីវរា ចីវរកម្មំ ករោន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសិត្វា យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមឹសុ ។ ភិក្ខូ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(៣២៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតពនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនរូប ទ្រទ្រង់តែចីវរមួយ ៗ ម្នាក់ហើយធ្វើចីវរកម្ម (ដេរឬដេរលក់ចីវរជាដើម) ក្នុងអារាមដែលតាំងនៅជិតស្រុកតូចមួយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនបានប្រាប់ហើយចូលទៅកាន់អារាម រួចចូលទៅរកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនប្រាប់ (ជាមុន) ហើយចូលមកកាន់អារាមសោះ ៗ បេ ៗ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនប្រាប់ ហើយចូលទៅកាន់អារាម ពិតមែនឬ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ៗ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងមិនប្រាប់ហើយចូលទៅកាន់អារាមទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគួរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនបានប្រាប់ ហើយចូលទៅកាន់អារាម ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះរួចហើយ ។

[៣២៩] តេន ខោ បន សមយេន តេ ភិក្ខូ តម្ហា អាវាសា បក្កមិំសុ ។ ភិក្ខុនិយោ អយ្យា បក្កន្តាតិ អារាមំ នាគមិំសុ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ បុនទេវ តំ អាវាសំ បច្ចាគច្ឆិំសុ ។ ភិក្ខុនិយោ អយ្យា អាគតាតិ អាបុច្ឆា អារាមំ បវិសិត្វា យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិំសុ ឧបសង្កមិត្វា តេ ភិក្ខូ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋំសុ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ តា ភិក្ខុនិយោ តេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ កិស្ស តុម្ហេ ភគិនិយោ អារាមំ នេវ សម្មជ្ជិត្ថ ន បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋបិត្ថាតិ[១] ។ ភគវតា អយ្យា សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ន អនាបុច្ឆា អារាមោ បវិសិតព្វោតិ តេន មយំ នាគមិម្ហាតិ[២] ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សន្តំ ភិក្ខុំ អាបុច្ឆា អារាមំ បវិសិតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សន្តំ

---

១ ឱ. ម. ឧបដ្ឋាបិត្ថាតិ ។ ២ ឱ. ម. ន អាគមិម្ហាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ អនុប្បញ្ញត្តិទី ១

(៣២៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះបៀសចេញទៅចាក អាវាសនោះហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនបានមកកាន់អារាមដោយគិតថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបៀសចេញទៅហើយ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះត្រឡប់មកអាវាសនោះវិញទៀត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយដឹងថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយមកដល់ហើយៗ ក៏ប្រាប់រួចចូលទៅកាន់អារាមសំដៅទៅរកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំភិក្ខុទាំងឡាយនោះហើយឈរនៅក្នុងទីគួរមួយ ។ លុះភិក្ខុនីទាំងនោះឈរនៅក្នុងទីគួរមួយហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏និយាយពាក្យនេះថា នែនាងទាំងឡាយហេតុអ្វី ក៏នាងទាំងឡាយមិនបោសអារាម មិនដំកល់ទុកនូវទឹកផឹកទឹកប្រើសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទហើយថា ភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ មិនត្រូវចូលទៅកាន់អារាមដូច្នេះ ហេតុនោះ (បានជា) យើងខ្ញុំទាំងឡាយមិនបានមក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាមបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ

ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៣៣០) តេន ខោ បន សមយេន តេ ភិក្ខូ តម្ហា អាវាសា បក្កមិត្វា បុនទេវ តំ អាវាសំ បច្ចាគច្ឆឹសុ ភិក្ខុនិយោ អយ្យា បក្កន្តាតិ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសឹសុ ។ តាសំ កុក្កុច្ចំ អហោសិ ភគវតា សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ន សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមោ បវិសិតព្វោតិ មយញ្ច សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសិម្ហា កច្ចិ នុ ខោ មយំ បាចិត្តិយំ អាបត្តឹ អាបន្នាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ជានំ សភិក្ខុកំ អារាមំ អនាបុច្ឆា បវិសេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៣១) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ជានំ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញេ វា

មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អាវាម ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានបញ្ញត្តដល់ពួកភិក្ខុនីយ៉ាងនេះរួចហើយ ។

(៣៣០) ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះចេញចាកអាវាសនោះ ហើយត្រឡប់មកកាន់អាវាសនោះវិញទៀត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយដឹងថាលោកម្ចាស់ទាំងឡាយចៀសចេញទៅហើយក៏មិនបានប្រាប់ ហើយចូលទៅកាន់អាវាម ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះមានសេចក្តីរង្កៀសថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទហើយថា ភិក្ខុនីមិនទាន់បានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយមិនត្រូវចូលទៅកាន់អាវាមឡើយ ឯយើងទាំងឡាយមិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅហើយចូលទៅកាន់អាវាម យើងទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយដែរឬហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយកាលដឹងហើយមិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅហើយចូលទៅកាន់អាវាមត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៣១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ភិក្ខុនីកាលដឹង (នោះ) គឺភិក្ខុនីដឹងដោយខ្លួនឯងក្តី ពួកអ្នកដទៃប្រាប់ភិក្ខុនីនោះក្តី ពួកភិក្ខុ

តស្សា អារោចេន្តិ តេ វា អារោចេន្តិ ។ សភិក្ខុកោ នាម អារាមោ យត្ថ ភិក្ខូ រុក្ខមូលេបិ វសន្តិ ។ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសេយ្យាតិ ភិក្ខុំ វា សាមណេរំ វា អារាមិកំ វា អនាបុច្ឆា បរិក្ខិត្តស្ស អារាមស្ស បរិក្ខេបំ អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស អារាមស្ស ឧបចារំ ឱក្កមន្តិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣២) សភិក្ខុកេ សភិក្ខុកសញ្ញា សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សភិក្ខុកេ វេមតិកា សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សភិក្ខុកេ អភិក្ខុកសញ្ញា សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសតិ អនាបត្តិ ។ អភិក្ខុកេ សភិក្ខុកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អភិក្ខុកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អភិក្ខុកេ អភិក្ខុកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

ដែលនៅក្នុងអារាមនោះប្រាប់ក្តី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនៅក្នុងទីណា សូម្បីក្រោមម្លប់ឈើ ទីនោះ(ក៏)ឈ្មោះថា អារាមមានភិក្ខុ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ហើយចូលទៅកាន់អារាម សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ភិក្ខុក្តី សាមណេរក្តី ញោមវត្តក្តី ហើយឈានកន្លងរបងវត្តដែលមានរបង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កាលភិក្ខុនីចូលទៅដល់ឧបចារវត្តដែលគ្មានរបង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៣២) អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានភិក្ខុ មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅហើយចូលទៅកាន់អារាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅហើយចូលទៅកាន់អារាម ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមានភិក្ខុ មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាម មិនត្រូវអាបត្តិ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមានភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៣៣៣) អនាបត្តិ សន្តំ ភិក្ខុំ អាបុច្ឆា បវិសតិ អសន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា បវិសតិ សីសានុលោកិកា គច្ឆតិ យត្ថ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ តត្ថ គច្ឆតិ អារាមេន មគ្គោ ហោតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

(៣៣៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ ឧបាលិស្ស ឧបជ្ឈាយោ អាយស្មា កប្បិតកោ សុសានេ វិហរតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយានំ ភិក្ខុនីនំ មហត្តរា[1] ភិក្ខុនី កាលកតា ហោតិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនឹ នីហរិត្វា អាយស្មតោ កប្បិតកស្ស វិហារស្ស អវិទូរេ ឈាបេត្វា ថូបំ កត្វា គន្ត្វា តស្មឹ ថូបេ រោទន្តិ ។ អថ ខោ អាយស្មា កប្បិតកោ តេន សទ្ទេន ឧព្ពាឡ្ហោ

---

១ ឱ.ម. មហតក ។

(៣៣៣) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅហើយទើបចូលទៅ១ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ព្រោះគ្មានភិក្ខុហើយចូលទៅ ១ ភិក្ខុនីដែលក្រឡេកឃើញសីស (ភិក្ខុនីដែលចូលទៅមុន) ហើយទើបទៅ១ ពួកភិក្ខុនីប្រជុំនៅក្នុងទីណា ភិក្ខុនីនោះក៏ទៅក្នុងទីនោះ១ ភិក្ខុនីដើរតាមផ្លូវដែលមានក្នុងវត្ត១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ១ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(៣៣៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងកូដាគារសាលាក្នុងព្រៃមហាវន ទៀបក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះឯង ព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុជាឧបជ្ឈាយ៍ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុគង់នៅក្នុងព្រៃស្មសាន ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីដែលជាធំជាងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីធ្វើមរណកាល ។ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីនាំភិក្ខុនីនោះទៅហើយដុតភិក្ខុនីនោះក្នុងទីមិនឆ្ងាយពីកុដិព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុហើយធ្វើស្តូប (ចេតិយ) ហើយតែងទៅយំជិតស្តូបនោះ ។ គ្រានោះឯង ព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុធុញទ្រាន់នឹងសំឡេងនោះ

តំ ថូបំ ភិន្ទិត្វា វិប្បកិរេសិ[១] ។ បច្ចត្ថិកា ភិក្ខុនិយោ ឥមិនា កប្បិតកេន អម្ហាកំ អយ្យាយ ថូបោ ភិន្នោ ហន្ទ នំ ឃាតេមាតិ មន្តេសុំ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អាយស្មតោ ឧបាលិស្ស ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អាយស្មា ឧបាលិ អាយស្មតោ កប្បិតកស្ស ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អថខោ អាយស្មា កប្បិតកោ វិហារា និក្ខមិត្វា និលីនោ អច្ឆិ ។ អថខោ បច្ចត្ថិកា ភិក្ខុនិយោ យេនាយស្មតោ កប្បិតកស្ស វិហារោ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតោ កប្បិតកស្ស វិហារំ បាសាណេហិ ច លេឌ្ឌូហិ ច ឱត្ថរាបេត្វា មតោ កប្បិតកោតិ បក្កមឹសុ ។ អថខោ អាយស្មា កប្បិតកោ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ វេសាលឹ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ អទ្ទសំសុ ខោ បច្ចត្ថិកា ភិក្ខុនិយោ អាយស្មន្តំ កប្បិតកំ បិណ្ឌាយ ចរន្តំ ទិស្វាន ឯវមាហំសុ អយំ កប្បិតកោ ជីវតិ កោ នុ ខោ អម្ហាកំ មន្តំ សំហរតីតិ ។

---

១ ឱ.ម. បកិរេសិ ។

ទំលាយស្តូបនោះឲ្យខ្ចាត់ខ្ចាយចេញ ។ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីប្រឹក្សាគ្នាថា លោកកប្បិតកនេះទំលាយស្តូបភិក្ខុនីជាម្ចាស់របស់យើង បើដូច្នោះមានតែយើងនឹងសម្លាប់លោកកប្បិតកនោះ ។ ភិក្ខុនី ១ រូបប្រាប់រឿងនុ៎ះដល់ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ ។ ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុប្រាប់រឿងនុ៎ះដល់ព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុចេញពីកុដិទៅពួន ។ ឯពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីចូលដម្រង់ទៅឯលំនៅព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅហើយក៏ចោលកុដិព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុដោយដុំថ្មផង ដោយដុំដីផង ហើយក៏ចៀសចេញទៅដោយគិតថា លោកកប្បិតកស្លាប់ហើយ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុលុះកន្លងរាត្រីនោះក៏ស្លៀកហើយប្រដាប់បាត្រនឹងចីវរក្នុងពេលព្រឹកព្រហាម ហើយចូលទៅកាន់ក្រុងវេសាលីដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីបានឃើញលោកកប្បិតកដ៏មានអាយុកំពុងត្រេចទៅបិណ្ឌបាត លុះឃើញហើយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា លោកកប្បិតកនេះនៅរស់ (ទេតើ) អ្នកណាហ្ន៎នាំសេចក្តីប្រឹក្សា (អាថ៌កំបាំង) យើងទៅ (ប្រាប់លោក) ។ ពួកឆព្វគ្គិយា

អស្សោសុំ ខោ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អយ្យេន កិរ ឧបាលិនា អម្ហាកំ មត្តោ សំហាបោតិ ។ តា អាយស្មន្តំ ឧបាលឹ អក្កោសឹសុ កថំ ហិ នាម អយំ កាសាវោ មលមជ្ជនោ និហីនជច្ចោ អម្ហាកំ មត្តំ សំហារិស្សតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អយ្យំ ឧបាលឹ អក្កោសិស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧបាលឹ អក្កោសន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧបាលឹ អក្កោសិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុំ អក្កោសេយ្យ វា បរិភាសេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៣៥) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុន្តិ ឧបសម្បន្នំ ។ អក្កោសេយ្យវាតិ ទសហិ វា

ភិក្ខុនីបានឮដូច្នេះថា ដំណឹងថាលោកម្ចាស់ឧបាលិនាំសេចក្តីប្រឹក្សាយើងទៅប្រាប់ ។ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងនោះក៏នាំគ្នាដេរព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុថា លោកខ្ចាន់ព្រះកេសនេះជាអ្នកដុសក្អែល (គេ) មានជាតិដ៏ថោកទាប មិនសមបើនឹងនាំយកសេចក្តីប្រឹក្សារបស់យើងទៅប្រាប់សោះ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមកនាំគ្នាដេរលោកម្ចាស់ឧបាលិសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីដេរឧបាលិ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងដេរឧបាលិទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយដេរគំរាមភិក្ខុ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៣៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុ បានដល់ឧប-សម្បន្ន ។ ពាក្យថា ដេរ គឺភិក្ខុនីដេរដោយអក្កោសវត្ថុទាំង ១០ ឬបណ្តា

អក្កោសវត្ថុហិ អក្កោសតិ ឯតេសំ វា អញ្ញតរេន អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បរិភាសេយ្យាតិ ភយំ ឧបទំសេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣៦) ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អក្កោសតិ វា បរិភាសតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ វេមតិកា អក្កោសតិ វា បរិភាសតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អក្កោសតិ វា បរិភាសតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នំ អក្កោសតិ វា បរិភាសតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៣៧) អនាបត្តិ អត្ថបុរេក្ខារាយ ធម្មបុរេក្ខារាយ អនុសាសនីបុរេក្ខារាយ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អក្កោសវត្ថុទាំង ១០ នោះ ដោយអក្កោសវត្ថុណាមួយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា គំរាម គឺភិក្ខុនីសំដែងសេចក្តីខ្លាច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៣៦) ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្ន ហើយជេរក្តី គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយជេរក្តី គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនឧបសម្បន្ន ហើយជេរក្តី គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីជេរក្តី គំរាមក្តី នូវអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៣៧) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីធ្វើអត្ថឲ្យជាប្រធាន ១ ធ្វើធម៌ឲ្យជាប្រធាន ១ ធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

(៣៣៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ភណ្ឌនការិកា ហោតិ កលហការិកា វិវាទការិកា ភស្សការិកា សង្ឃេ អធិករណការិកា ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តស្សា កម្មេ កយិរមានេ[១] បដិក្កោសតិ ។

(៣៣៩) តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គាមកំ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បក្កន្តាតិ ចណ្ឌកាលឹ ភិក្ខុនឹ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិបិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គាមកេ តំ ករណីយំ តីរេត្វា បុនទេវ សាវត្ថឹ បច្ចាគច្ឆិ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញាបេសិ ន បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ ឧបនិក្ខិបិ

---

១ ឱ.ម. ករិយមានេ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(៣៣៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តនៃអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបង្កហេតុ ធ្វើសេចក្តីឈ្លោះ ធ្វើសេចក្តីទាស់ទែង ធ្វើតិរច្ឆានកថា បង្កើតអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ កាលសង្ឃកំពុងធ្វើកម្មដល់ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនោះ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏ហាមឃាត់ ។

(៣៣៩) គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានទៅកាន់ស្រុកតូច(មួយ) ដោយកិច្ចនីមួយ ៗ ទើបភិក្ខុនីសង្ឃដឹងថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចៀសចេញទៅហើយ ក៏លើកវត្តបំពោះចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ព្រោះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសម្រេចកិច្ចនោះក្នុងស្រុកតូចហើយក៏ត្រឡប់មកក្រុងសាវត្ថីវិញទៀត ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីកាលដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមក ក៏មិនក្រាលអាសនមិនដម្កល់ទឹកលាងជើងតាំងរងជើងជ្រញ់កល់ជើង មិនក្រោកទទួល

ន បច្ចុគ្គន្ត្វា បត្តចីវរំ បដិគ្គហេសិ ន បានីយេន អាបុច្ឆិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចណ្ឌកាលឹ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច កិស្ស ត្វំ អយ្យេ មយិ អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញបេសិ ន បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ ឧបនិក្ខិបិ ន បច្ចុគ្គន្ត្វា បត្តចីវរំ បដិគ្គហេសិ ន បានីយេន អាបុច្ឆីតិ ។ ឯវំ ហេតំ អយ្យេ ហោតិ យថាតំ អនាថាយាតិ ។ កិស្ស បន ត្វំ អយ្យេ អនាថាតិ ។ ឥមា មំ អយ្យេ ភិក្ខុនិយោ អយំ អនាថា អប្បញ្ញាតា នត្ថិ ឥមិស្សា កោចិ បតិវត្តាតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិបឹសូតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពាលា ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា ជានន្តិ កម្មំ វា កម្មទោសំ វា កម្មវិបត្តឹ វា កម្មសម្បត្តឹ វាតិ ចណ្ឌីកតា គណំ បរិភាសតិ[1] ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ចណ្ឌីកតា គណំ បរិភាសិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចណ្ឌីកតា គណំ បរិភាសតីតិ[2] ។ សច្ចំ

១-២ ឱ. ម. បរិភាសិ ។

បាត្រចីវរមិនអើពើដោយទឹកផឹក ៗ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីថា នែនាងម្ចាស់ កាលបើយើងមកដល់ហេតុអ្វីក៏នាង មិនក្រាលអាសនៈ មិនដម្កល់ទឹកលាងជើងតាំងសម្រាប់រងជើងជ្រញ់រង ជើង មិនក្រោកទទួលបាត្រចីវរមិនអើពើដោយទឹកផឹកសោះ ៗ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនីនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ បានជាខ្ញុំមិនធ្វើកិច្ចទាំងអម្បាលនេះ ព្រោះ ខ្ញុំជាស្រីអនាថា ៗ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសួរថា នែនាងម្ចាស់ នាងជាស្រី អនាថា ព្រោះហេតុអ្វី ៗ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ ភិក្ខុនី អស់នេះលើកវត្តចំពោះខ្លួនខ្ញុំ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិដោយគិតគ្នាថា ភិក្ខុនី នេះជាស្រីអនាថាគ្មានអ្នកណាស្គាល់ គ្មានអ្នកណាមួយគោរពកោតក្រែង ដល់ភិក្ខុនីនេះទេ ៗ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា ពួកភិក្ខុនីអស់នុ៎ះល្ងង់ ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនុ៎ះមិនឆ្លាស ពួកភិក្ខុនីទាំងនុ៎ះមិនស្គាល់កម្មក្តី ទោស របស់កម្មក្តី កម្មវិបត្តិក្តី កម្មសម្បត្តិក្តីដូច្នេះ ហើយក៏ផ្តាសាគណភិក្ខុនីដោយ សេចក្តីកំណាច ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ៗ បេ ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោក ម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងផ្តាសាគណភិក្ខុនីដោយសេចក្តីកំណាចសោះ ៗ បេ ៗ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ផ្តាសាគណភិក្ខុនីដោយសេចក្តីកំណាច ពិតមែនឬ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប

ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចណ្ឌកាឡី គណំ បរិភាសិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ចណ្ឌកាឡី គណំ បរិភាសេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៤០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ចណ្ឌកាឡី នាម កោធនា វុច្ចតិ ។ គណោ នាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ចតិ ។ បរិភាសេយ្យាតិ ពាលា ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា ជានន្តិ កម្មំ វា កម្មទោសំ វា កម្មវិបត្តឹ វា កម្មសម្បត្តឹ វាតិ បរិភាសតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ វា ឯកភិក្ខុនឹ វា អនុបសម្បន្នំ វា បរិភាសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៤១) អនាបត្តិ អត្ថបុរេក្ខារាយ ធម្មបុរេក្ខារាយ អនុសាសនីបុរេក្ខារាយ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះហេតុនាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងផ្កាសាគណភិក្ខុនីដោយសេចក្ដីកំណាចទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយផ្កាសាគណភិក្ខុនីដោយសេចក្ដីកំណាច ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៤០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា កំណាច សំដៅយកសេចក្ដីក្រោធ ។ ដែលហៅថា គណភិក្ខុនី សំដៅយកភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ពាក្យថា ផ្កាសា គឺភិក្ខុនីផ្កាសាថា ភិក្ខុនីអស់នុ៎ះល្ងង់ ភិក្ខុនីអព្យាលនុ៎ះមិនឆ្លាស ពួកភិក្ខុនីទាំងនុ៎ះមិនស្គាល់កម្មគ្គី ទោសរបស់កម្មគ្គី កម្មវិបត្តិក្ដី កម្មសម្បត្តិក្ដីដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីផ្កាសាភិក្ខុនីច្រើនរូបក្ដី មួយរូបក្ដី អនុបសម្បន្នក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៤១) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីធ្វើអត្ថជាប្រធាន ១ ធ្វើធម៌ជាប្រធាន ១ ធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៣៤២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ព្រាហ្មណោ ភិក្ខុនិយោ និមន្តេត្វា ភោជេសិ ។ ភិក្ខុនិយោ ភុត្តាវី បវារិតា ញាតិកុលានិ គន្ត្វា ឯកច្ចា ភុញ្ជឹសុ ឯកច្ចា បិណ្ឌបាតំ អាទាយ អគមំសុ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ បដិវិស្សកេ ឯតទវោច ភិក្ខុនិយោ មយា អយ្យា សន្តប្បិតា ឯថ តុម្ហេបិ សន្តប្បេស្សាមីតិ ។ តេ ឯវមាហំសុ កឹ ត្វំ អយ្យ(១) អម្ហេ សន្តប្បេស្សសិ យាបិ តយា និមន្តិតា តាបិ អម្ហាកំ ឃរានិ អាគន្ត្វា ឯកច្ចា ភុញ្ជឹសុ ឯកច្ចា បិណ្ឌបាតំ អាទាយ អគមំសូតិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អម្ហាកំ ឃរេ ភុញ្ជិត្វា អញ្ញត្រ ភុញ្ជិស្សន្តិ ន ចាហំ បដិពលោ យាវទត្ថំ ទាតុន្តិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស

---

១ ឱ. ម. អយ្យោ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(៣៤២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់និមន្តពួកភិក្ខុនីឲ្យឆាន់ ។ ពួកភិក្ខុនីឆាន់ហើយហាមភត្តហើយ ក៏ទៅកាន់ត្រកូលជាញាតិទាំងឡាយ ហើយភិក្ខុនីពួកខ្លះឆាន់ (ទៀត) ពួកខ្លះ (គ្រាន់តែ) នាំយកបិណ្ឌបាតទៅ ។ គ្រានោះឯង ព្រាហ្មណ៍នោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងពួកមនុស្សដែលស្និទ្ធស្នាលថា នែអ្នកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំបានប្រគេនបង្ហាន់ពួកភិក្ខុនីឲ្យឆាន់បរិបូណ៌ហើយ ចូរអ្នកទាំងឡាយមកចុះ ខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នកពល់គ្នាឆ្អែតស្កប់ស្កល់ទៀត ។ ពួកមនុស្សទាំងនោះបាននិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា នែអ្នកម្ចាស់ អ្នកនឹងឲ្យពួកយើងឆ្អែតស្កប់ស្កល់ដូចម្តេច ពួកភិក្ខុនីឯណាដែលអ្នកនិមន្ត ពួកភិក្ខុនីនោះមកផ្ទះអស់យើងហើយ ពួកខ្លះក៏ឆាន់ ពួកខ្លះក៏នាំយកបង្ហាន់បិណ្ឌបាតទៅហើយ ។ ទើបព្រាហ្មណ៍នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឆាន់ក្នុងផ្ទះយើងរួចហើយ (ទៅ) ឆាន់ក្នុងផ្ទះដទៃ (ទៀត) សោះហាក់ដូចជាខ្ញុំមិនអាចឲ្យ (លោកឆាន់) ដរាបដល់ឆ្អែតបាន ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮព្រាហ្មណ៍

ព្រាហ្មណស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ភុត្តាវី បវារិតា អញ្ញត្រ ភុញ្ជិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភុត្តាវី បវារិតា អញ្ញត្រ ភុញ្ជន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភុត្តាវី បវារិតា អញ្ញត្រ ភុញ្ជិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី និមន្តិតា វា បវារិតា វា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទេយ្យ វា ភុញ្ជេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៦៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ និមន្តិតា នាម បញ្ចន្នំ ភោជនានំ អញ្ញតរេន ភោជនេន និមន្តិតា ។ បវារិតា នាម អសនំ បញ្ញាយតិ ភោជនំ

នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឆាន់ហើយ ហាមភត្តហើយមិនសមបើនឹង (ទៅ) ឆាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឆាន់ហើយ ហាមភត្តហើយ (ទៅ) ឆាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឆាន់ហើយ ហាមភត្តហើយមិនគួរបើនឹងឆាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយដែលគេនិមន្តហើយក្តី ហាមភត្តហើយក្តី ទំពាស៊ីក្តី បរិភោគក្តី នូវខាទនីយ ឬភោជនីយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៤៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្មោះថា គេនិមន្ត គឺភិក្ខុនីដែលគេនិមន្ត បណ្តាភោជន ៥ យ៉ាង ដោយភោជនណាមួយ ។ ភិក្ខុ-នីដែលឈ្មោះថា ហាមភត្ត គឺកិរិយាឆាន់ក៏ប្រាកដ ភោជនក៏ប្រាកដ

បញ្ញាយតិ ហត្ថបាសេ ឋិតា អភិហរតិ បដិក្ខេបោ បញ្ញាយតិ ។ ខាទនីយំ នាម បញ្ច ភោជនានិ យាគុំ យាមកាលិកំ សត្តាហកាលិកំ យាវជីវិកំ ឋបេត្វា អវសេសំ ខាទនីយំ នាម ។ ភោជនីយំ នាម បញ្ច ភោជនានិ ឱទនោ កុម្មាសោ សត្តុ មច្ឆោ មំសំ ។ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៤៤) និមន្តិតេ និមន្តិតសញ្ញា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទតិ វា ភុញ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ និមន្តិតេ វេមតិកា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទតិ វា ភុញ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ និមន្តិតេ អនិមន្តិតសញ្ញា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទតិ វា ភុញ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ យាមកាលិកំ សត្តាហកាលិកំ យាវជីវិកំ អាហារត្ថាយ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាស ទាយកបង្អោនរបស់មកចំពោះមុខ ភិក្ខុនីហាមឃាត់ប្រាកដ ។ វត្ថុដែលឈ្មោះថា ខាទនីយ គឺលើកទុកតែភោជន ៥ យ៉ាងនឹងបបរ យាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវជីវិកចេញ ក្រៅពីនោះឈ្មោះថា ខាទនីយទាំងអស់ ។ ដែលហៅថា ភោជនីយ បានដល់ភោជន ៥ យ៉ាង គឺបាយ នំកុម្មាស សត្តុ ត្រី សាច់ ។ ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី នឹងបរិភោគដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៣៤៤) ខ្លួនគេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថានិមន្តហើយ ៗ ទំពាស៊ី បរិភោគ នូវខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ខ្លួនគេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយទំពាស៊ី បរិភោគ នូវខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ខ្លួនគេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបាននិមន្ត ហើយទំពាស៊ី បរិភោគ នូវខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទទួលយាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវជីវិក ប្រយោជន៍ជាអាហារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៣៤៥) អនាបត្តិ អជានន្តិយា អប្បវារិតា យាគំ បិវតិ សាមិកោ អបលោកេត្វា ភុញ្ជតិ យាមកាលិកំ សត្តាហកាលិកំ យាវជីវិកំ សតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៣៤៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី សាវត្ថិយំ អញ្ញតរិស្សា វីថិយា បិណ្ឌាយ ចរមានា យេន អញ្ញតរំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ តេ មនុស្សា តំ ភិក្ខុនឹ ភោជេត្វា ឯតទវោចុំ អញ្ញាបិ អយ្យេ ភិក្ខុនិយោ អាគច្ឆន្តូតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី កថំ អញ្ញា ភិក្ខុនិយោ នាគច្ឆេយ្យុន្តិ ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច អមុកស្មឹ អយ្យេ ឱកាសេ វាឡា សុនខា

(៣៤៥) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីដែលគេមិននិមន្ត ១ ភិក្ខុនីមិនបានហាមភត្ត ១ ភិក្ខុនីផឹកបបរ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើបបរិភោគ ១ កាលបើមានបច្ច័យ (មានហេតុ) ភិក្ខុនីបរិភោគយាមកាលិក សត្តាហកាលិក និងយាវជីវិក ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

(៣៤៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូប ត្រេចទៅបិណ្ឌបាតតាមប្រកតួប ១ ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ចូលទៅរកត្រកូល ១ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុកហើយ ។ លំដាប់នោះឯង ពួកមនុស្សទាំងនោះឲ្យភិក្ខុនីនោះឆាន់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសូម្បីដទៃក៏និមន្តមកចុះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះគិតថា ធ្វើដូចម្ដេច កុំឲ្យភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃមកបានដូច្នេះ ហើយក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ រួចបាននិយាយពាក្យនេះថា នែនាងម្ចាស់ ក្នុងទីឯណោះមានឆ្កែសាហាវ មានគោកាច មានកន្ទែងផុក

ចណ្ឌោ ពលិពទ្ទោ ចិក្ខល្លោ ឱកាសោ មា ខោ តត្ថ អគមិត្ថាតិ ។ អញ្ញតរាបិ ភិក្ខុនី តស្សា វិសិខាយ បិណ្ឌាយ ចរមានា យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ តេ មនុស្សា តំ ភិក្ខុនឹ ភោជេត្វា ឯតទវោចុំ កិស្ស អយ្យេ ភិក្ខុនិយោ ន អាគច្ឆន្តីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តេសំ មនុស្សានំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយិស្សតីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី កុលមច្ឆរិនី អស្ស បាចិត្តិយន្តិ ។

នាងទាំងឡាយកុំទៅក្នុងទីនោះឡើយ ។ ភិក្ខុនី១រូបទៀតត្រេចទៅបិណ្ឌ-បាតក្នុងច្រកតូចនោះ ចូលទៅរកត្រកូលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេតាំងទុកហើយ ។ ទើបមនុស្សទាំងឡាយនោះឲ្យភិក្ខុនីនោះឆាន់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនមក ។ ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់មនុស្សទាំងនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុ-នីមិនសមបើនឹងប្រព្រឹត្តកំណាញ់ត្រកូលសោះ ។បេ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តកំណាញ់ត្រកូល ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងប្រព្រឹត្តកំណាញ់ត្រកូលទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានសេចក្តីកំណាញ់ត្រកូល ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៤៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ទកុលំ ។ មច្ឆរិនី អស្សាតិ កថំ ភិក្ខុនិយោ នាគច្ឆេយ្យុន្តិ ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ កុលស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ កុលស្ស វា សន្តិកេ ភិក្ខុនីនំ អវណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៤៨] អនាបត្តិ[១] ន មច្ឆរាយន្តី សន្តំយេវ អាទីនវំ អាចិក្ខតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[៣៤៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ គាមកាវាសេ វស្សំ វុត្ថា សាវត្ថឹ អគមំសុ ។ ភិក្ខុនិយោ តា ភិក្ខុនិយោ

១ ឱ. អនាបត្តិ កុលំ ន មច្ឆរាយន្តី ។

(៣៤៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ត្រកូល ៤ យ៉ាង គឺត្រកូលក្សត្រ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នកជំនួញអ្នកធ្វើស្រែធ្វើចំការ ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈ្នួល ១ ។ ពាក្យថា មានសេចក្តីកំណាញ់ គឺភិក្ខុនីពោលទោសត្រកូលក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដោយគិតថា ធ្វើដូចម្តេចកុំឲ្យភិក្ខុនីទាំងឡាយមកបានដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឬភិក្ខុនីពោលទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយក្នុងសំណាក់ត្រកូល ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៤៨) ករៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមិនប្រព្រឹត្តកំណាញ់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ទោសដែលមានពិត ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

(៣៤៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីច្រើនរូបនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅក្នុងស្រុកក្រៅ ហើយបានទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ឯទៀត) បាននិយាយពាក្យនេះនឹង

ឯតទវោចុំ កត្ថយ្យាយោ វស្សំ វុត្ថា កច្ចិ ឱវាទោ ឥទ្ធោ អហោសីតិ ។ នត្ថយ្យេ តត្ថ ភិក្ខូ កុតោ ឱវាទោ ឥទ្ធោ ភវិស្សតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ភិក្ខុនីទាំងនោះថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយចាំវស្សាក្នុងទីណា ការទូន្មានបានមាំមួនដែរឬ(១) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ ពួកភិក្ខុក្នុងទីនោះគ្មានទេ ការទូន្មាននឹងបានមាំមួនពីណា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសគ្មានភិក្ខុសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសមិនមានភិក្ខុ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលគ្មានភិក្ខុទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសឥតភិក្ខុ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

---

១ អដ្ឋកថា ថា ឱវាទដែលប្រកបដោយប្រយោជន៍ទាំងជ្រៅឆ្ងាយទូលាយ មានរសច្រើន ប្រកបដោយសេចក្ដីត្រាស់ដឹងនូវលក្ខណៈ ។

(៣៩០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អភិក្ខុកោ នាម អាវាសោ ន សក្កា ហោតិ ឱវាទាយ វា សំវាសាយ វា គន្តុំ ។ វស្សំ វសិស្សាមីតិ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សហ អរុណុគ្គមនា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៩១) អនាបត្តិ វស្សូបគតា ភិក្ខូ បក្កន្តា វា ហោន្តិ វិព្ភន្តា វា កាលកតា វា បក្ខសង្កន្តា វា អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

(៣៩២) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ គាមកា-វាសេ វស្សំ វុត្ថា សាវត្ថឹ អគមំសុ ។ ភិក្ខុនិយោ តា

(៣៩០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ អាវាសដែលភិក្ខុមិនអាចនឹងទៅឲ្យឱវាទក្តី នៅរួមក្តី ឈ្មោះថា អាវាសឥតភិក្ខុ ។ ភិក្ខុនីតាំងចិត្តថា អញនឹងនៅចាំវស្សាដូច្នេះ ហើយក្រាលសេនាសន ដម្កល់ទឹកផឹកទឹកប្រើ-ប្រាស់បោសប្រាសទីបរិវេណ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រមគ្នានឹងអរុណរះឡើង ។

(៣៩១) ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុទាំងឡាយនៅចាំវស្សាហើយចៀសចេញទៅក្តី សឹកទៅក្តី ស្លាប់ក្តី ចូលពួក(គឺទៅចូលសាសនាដទៃ)ក្តី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(៣៩២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីច្រើនរូប នៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅក្នុងស្រុកក្រៅហើយបានទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ

ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោចុំ កច្ចយ្យាយោ វស្សំ វុត្ថា កច្ចិ(១) ភិក្ខុសង្ឃោ បវារិតោតិ ។ ន មយំ អយ្យេ ភិក្ខុសង្ឃំ បវារេមាតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្ថា ភិក្ខុសង្ឃំ ន បវារេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្ថា ភិក្ខុសង្ឃំ ន បវារេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្ថា ភិក្ខុសង្ឃំ ន បវារេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី វស្សំ វុត្ថា ឧភតោសង្ឃេ តីហិ ឋានេហិ ន បវារេយ្យ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

---

១ ឱ ម. កច្ចិត្ថ ឱ ទិស្សតិ ។

ថា នាងម្ចាស់ទាំងឡាយនៅចាំវស្សាក្នុងទីណា ហើយបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃដែរឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ ពួកយើងមិនបានបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃទេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវស្សាហើយ មិនសមនឹងមិនបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃសោះ ។បេ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវស្សាហើយមិនបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវស្សាហើយមិនគួរបើនឹងមិនបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅចាំវស្សាហើយមិនបវារណានឹងឧភតោសង្ឃ ដោយស្ថានបីយ៉ាង គឺដោយឃើញក្ដី ដោយឮក្ដី ដោយរង្កៀសក្ដី ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៩៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ វស្សំ វុត្ថា នាម បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ឆិមំ វា តេមាសំ វុត្ថា ។ ឧភតោសង្ឃេ តីហិ ឋានេហិ នប្បវារេស្សាមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វាតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៩៤) អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(៣៩៥) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុនូបស្សយំ ឧបសង្កមិត្វា ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោចុំ ឯថយ្យេ ឱវាទំ គមិស្សាមាតិ ។

(៣៩៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីនៅអស់ត្រៃមាសខាងដើមក្តី អស់ត្រៃមាសខាងចុងក្តី ឈ្មោះថា នៅចាំវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនបវារណានឹងឧភតោសង្ឃដោយស្ថានបីយ៉ាង គឺដោយឃើញក្តី ដោយឮក្តី ដោយរង្កៀសក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៩៤) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរក(ឧភតោសង្ឃ)មិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

(៣៩៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងនិគ្រោធារាម ទៀបក្រុងកបិលពស្តុក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុចូលទៅកាន់លំនៅភិក្ខុនី ហើយទូន្មានពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចូរលោកទាំងឡាយមក ពួកយើងនឹងទៅ(ស្តាប់)ឱវាទ ។

យំបិ[1] មយំ អយ្យេ គច្ឆេយ្យាម ឱវាទស្ស ការណា អយ្យា ឆព្វគ្គិយា នេវ អាគច្ឆា អម្ហេ ឱវទន្តីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវាទំ ន គច្ឆិស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវាទំ ន គច្ឆន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវាទំ ន គច្ឆិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឱវាទាយ វា សំវាសាយ វា ន គច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៥៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឱវាទោ នាម អដ្ឋ គរុធម្មា ។ សំវាសោ នាម

---

១ ឱ. ម. យំហិ ។

ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកយើងមិនបាច់ទៅដោយហេតុឱវាទទេ ព្រោះលោកម្ចាស់ឆព្វគ្គិយទាំងឡាយ តែងមកឲ្យឱវាទយើងក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ឆព្វ-គ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនទៅកាន់ទីស្ដាប់ឱវាទសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនទៅកាន់ទីស្ដាប់ឱវាទ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏ទ្រង់ដោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនទៅកាន់ទីស្ដាប់ឱវាទទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនទៅដើម្បីឱវាទក្ដី ដើម្បីនៅរួបរួមគ្នាក្ដី ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៩៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ គរុធម៌ទាំង ៨ ឈ្មោះថាឱវាទ ។

ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ។ ឥមាយ វា សំវាសាយ វា ន គច្ឆិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៨៧] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ទុតិយិកំ ភិក្ខុនឹ ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[៣៨៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឧបោសថំបិ ន បុច្ឆន្តិ ឱវាទំបិ ន យាចន្តិ ។ ភិក្ខូ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧបោសថំបិ ន បុច្ឆិស្សន្តិ ឱវាទំបិ ន យាចិស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឧបោសថំបិ ន បុច្ឆន្តិ ឱវាទំបិ ន យាចន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា

កម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សេចក្ដីសិក្សាស្មើគ្នា ឈ្មោះថានៅរួមរួម ៗ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនទៅដើម្បីឱវាទក្ដី ដើម្បីនៅរួមរួមក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ៗ

(៣៥៧) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាគំរប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ៗ

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

(៣៥៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ៗ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឱវាទផង ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឱវាទផងសោះ ៗ បេ ៗ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឱវាទផង ពិតមែនឬ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ៗ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី

កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឧបោសថំបិ ន បុច្ឆិស្សន្តិ ឱវាទំបិ ន យាចិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ អន្វឌ្ឍមាសំ បន(១) ភិក្ខុនិយា ភិក្ខុសង្ឃតោ ទ្វេ ធម្មា បច្ចាសីសិតព្វា ឧបោសថបុច្ឆកញ្ច ឱវាទុបសង្កមនញ្ច តំ អតិក្កាមេន្តិយា បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៥៩) អន្វឌ្ឍមាសន្តិ អនុបោសថិកំ ។ ឧបោសថោ នាម ទ្វេ ឧបោសថា ចាតុទ្ទសិកោ ច បន្នរសិកោ ច ។ ឱវាទោ នាម អដ្ឋ គរុធម្មា ។ ឧបោសថំបិ ន បុច្ឆិស្សាមិ ឱវាទំបិ ន យាចិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦០) អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ទុតិយិកំ ភិក្ខុនឹ ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

---

១ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ អយំ បាឋោ ន ហោតិ ។

ទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងមិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឱវាទផងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាថ្នាធម៌ពីរយ៉ាងអំពីភិក្ខុសង្ឃ គឺសួរឧបោសថ ១ ចូលទៅទទួលឱវាទ ១ រាល់ ៗ កន្លះខែ កាលភិក្ខុនីឲ្យកន្លងកន្លះខែនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៥៩) ត្រង់ពាក្យថា រាល់ៗ កន្លះខែ គឺ គ្រប់ថ្ងៃឧបោសថ ។ ឧបោសថពីរយ៉ាង គឺឧបោសថក្នុងតិថីទី ១៤ មួយ ឧបោសថក្នុងតិថីទី ១៥មួយ ឈ្មោះថា ថ្ងៃឧបោសថ ។ គរុធម៌ទាំង ៨ ឈ្មោះថា ឱវាទ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនសួរឧបោសថក្តី មិនសូមឱវាទក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦០) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាគំរប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

(៣៦១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី បសាខេ ជាតំ គណ្ឌំ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា ភេទាបេសិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ តំ ភិក្ខុនឹ ទូសេតុំ ឧបក្កមិ ។ សា ភិក្ខុនី[1] វិស្សរមកាសិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឧបធាវិត្វា តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ កិស្ស ត្វំ អយ្យេ វិស្សរមកាសីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី បសាខេ ជាតំ គណ្ឌំ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា ភេទាបេស្សតីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី បសាខេ ជាតំ គណ្ឌំ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា ភេទាបេតីតិ[2] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី បសាខេ ជាតំ គណ្ឌំ បុរិសេន

---

១ ឱ. ម. ភិក្ខុនីតិ នត្ថិ ។ ២ ឱ. ម. ភេទាបេសីតិ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

(៣៦១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូប តែម្នាក់ឯងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរស ឲ្យគេទំលាយពកឬបូសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោម ។ គ្រានោះឯង បុរសនោះព្យាយាមដើម្បីប្រទូស្តនឹងភិក្ខុនីនោះ ។ ភិក្ខុនីនោះបានធ្វើសំរែកខ្លាំង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយក៏ស្ទុះចូលទៅ ហើយនិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏នាងធ្វើសំរែកខ្លាំងម៉្លេះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីតែម្នាក់ឯងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរស មិនសមបើនឹងឲ្យទំលាយពកឬបូសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោមសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីតែម្នាក់ឯងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរសឲ្យទំលាយពកឬបូសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោម ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីតែម្នាក់ឯងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរស

សទ្ធឹ ឯកេនេកា ភេទាបេស្សតិ ផេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បសាខេ ជាតំ គណ្ឌំ វា រុហិតំ[១] វា អនបលោកេត្វា សង្ឃំ វា គណំ វា បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា ភេទាបេយ្យ វា ផាលាបេយ្យ វា ធោវាបេយ្យ វា អាលិម្បាបេយ្យ វា ពន្ធាបេយ្យ វា មោចាបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៦២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បសាខំ នាម អធោនាភិ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ ។ ជាតន្តិ តត្ថ ជាតំ ។ គណ្ឌោ នាម យោ កោចិ គណ្ឌោ ។ រុហិតំ នាម យំ កិញ្ចិ វណំ[២] ។ អនបលោកេត្វាតិ អនាបុច្ឆា ។ សង្ឃោ នាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ចតិ ។ គណោ នាម សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ វុច្ចន្តិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ

---

១ ឱ. រូហិតំ ។ ម. រុធិតំ ។ ២ ឱ. ម. យត្តិញ្ចិ វណោ ។ យោ កោចិ វណោតិ ជាបើន ភរិតពុំ ។

មិនគួរបើនឹងឲ្យទំលាយពកឬបូសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោមទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនបានប្រាប់សង្ឃក្តី គណៈក្តី ហើយតែម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរសឲ្យទំលាយក្តី វះក្តី លាងក្តី លាបក្តី ចងក្តី ស្រាយក្តី នូវពកក្តី បូសក្តី ដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោម ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ សរីរប្រទេសខាងក្រោមត្រឹមផ្ចិតចុះទៅ ខាងលើត្រឹមមណ្ឌលជង្គង់ឡើងមក ហៅថា កាយខាងក្រោម ។ ពាក្យថា កើត គឺកើតក្នុងទីក្រោមផ្ចិតខាងលើមណ្ឌលជង្គង់នោះ ។ ដែលហៅថា ពកឬបូស គឺពកឬបូសណាមួយ ។ ដែលហៅថា បូស គឺដំបៅណាមួយ ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់ គឺមិនពិតទូល ។ ដែលហៅថា សង្ឃ (ក្នុងទីនេះ) សំដៅយកភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ដែលហៅថា គណៈសំដៅយកភិក្ខុនីច្រើនរូប (ពីរបីរូប) ។ ដែលហៅថា បុរស គឺមនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តីអាចប្រទុស្តបាន មិនមែនយក្សប្រុស ប្រេតប្រុស តិរច្ឆានឈ្មោលទេ ។

វិញ្ញូ បដិពលោ ទូសេតុំ ។ សទ្ធឹ ឯកេនេកា ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ ភិន្ទាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ភិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ផាលេហីតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ផាលិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធោវាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ធោតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អាលិម្បាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អាលិត្តេ[1] អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ពន្ធាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ពទ្ធេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ មោចេហីតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស មុត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៣) អនាបត្តិ អបលោកេត្វា ភេទាបេតិ វា ផាលាបេតិ វា ធោវាបេតិ វា អាលិម្បាបេតិ វា ពន្ធាបេតិ វា មោចាបេតិ វា យា កាចិ វិញ្ញូ ទុតិយា[2] ហោតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គោ ឆដ្ឋោ ។

---

១ ឱ. ម. លិត្តេ ។ ២ ឱ. ម. យោ កោចិ វិញ្ញូ ទុតិយោ ។

ពាក្យថា ជាមួយ គឺជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់ឯងម្នាក់ គឺមានតែប្រុស១ និងភិក្ខុនី១ ប៉ុណ្ណោះ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា អ្នកចូរទំលាយចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើគេទំលាយហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា អ្នកចូរវះចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើគេវះហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា អ្នកចូរលាងចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើគេលាងហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា ចូរអ្នកលាបចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើគេលាបហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា ចូរអ្នកចងរុំចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើគេចងរុំហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា ចូរអ្នកស្រាយចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើគេស្រាយហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦៣) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រាប់ (សង្ឃឬគណៈ) ហើយទើបឲ្យទំលាយក្តី ឲ្យវះក្តី ឲ្យលាងក្តី ឲ្យលាបក្តី ឲ្យចងរុំក្តី ឲ្យស្រាយក្តី១ មានស្រីណាមួយដែលដឹងក្តីជាគ្នា១ ភិក្ខុនីឆ្កួត១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ១ ។

អារាមវគ្គ ទី៦ ចប់ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

(៣៦៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ គព្ភិនឹ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សា បិណ្ឌាយ ចរតិ ។ មនុស្សា ឯវមាហំសុ ទេថយ្យាយ ភិក្ខំ គរុគព្ភា[1] អយ្យាតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ គព្ភិនឹ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ គព្ភិនឹ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ គព្ភិនឹ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ គព្ភិនឹ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ

---

១ ឱ. ម. គរុភារា ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(៣៦៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ ។ ភិក្ខុនីមានគភ៌នោះត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា ចូរអ្នកទាំងឡាយប្រគេនភិក្ខាដល់លោកម្ចាស់ (ព្រោះ) លោកម្ចាស់មានគភ៌ធ្ងន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្សទាំងឡាយកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌សោះ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិន

។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី គព្ភិនឹ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៦៥) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ គព្ភិនី នាម អាបន្នសត្តា វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៦៦) គព្ភិនិយា គព្ភិនីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ គព្ភិនិយា វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គព្ភិនិយា អគព្ភិនីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ អគព្ភិនិយា គព្ភិនីសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អគព្ភិនិយា វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អគព្ភិនិយា អគព្ភិនីសញ្ញា អនាបត្តិ ។

ចាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំ-ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីមានគភ៌ សំដៅយកស្រីដែលមានសត្វមកដល់ផ្ទៃហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារិនីក្តី(១) បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចារិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៦៦) ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំ-គាល់ថាមានគភ៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមនមានគភ៌ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

---

១ អាចារ្យស្រីសំដៅយកភិក្ខុនីជាគ្រូសូត្រ ។

(៣៦៧) អនាបត្តិ គព្ភិនឹ អគព្ភិនិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អគព្ភិនឹ អគព្ភិនិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

(៣៦៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បាយន្តឹ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សា បិណ្ឌាយ ចរតិ ។ មនុស្សា ឯវមាហំសុ ទេថយ្យាយ ភិក្ខំ សទុតិយា[១] អយ្យាតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បាយន្តឹ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខិយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បាយន្តឹ

---

១ សទុតិយិកាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៣៦៧) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(៣៦៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រេចទៅបិណ្ឌបាត ។ មនុស្សទាំងឡាយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ចូរអ្នកទាំងឡាយឲ្យភិក្ខាដល់លោកម្ចាស់(ព្រោះ)លោកម្ចាស់មានគ្គីគ្នា ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្សទាំងឡាយកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រី

វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ចាយន្តឹ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ចាយន្តឹ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ចាយន្តឹ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៦៩) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ចាយន្តី នាម មាតា វា ហោតិ ធីតា វា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

មេដោះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុ-និទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៦៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបាពជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីមេដោះ គឺមាតាក្តី ស្រីមេដោះមែនៗក្តី ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក ចប់កម្មវាចាឧបជ្ឈាយ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនិងអាចារិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៧០] បាយន្តិយា បាយន្តិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បាយន្តិយា វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បាយន្តិយា អបាយន្តិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ អបាយន្តិយា បាយន្តិសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អបាយន្តិយា វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អបាយន្តិយា អបាយន្តិសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៣៧១] អនាបត្តិ បាយន្តិ អបាយន្តិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អបាយន្តី អបាយន្តីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៣៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ

(៣៧០) ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីមេដោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនស្រីមេដោះ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៣៧១) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(៣៧២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង

ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា
ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ
វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា
ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ
ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ
វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ
ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ
វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ
ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ
កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

ឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា[១] ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង[២] អស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ដែលទើបនឹងបួស) នោះជាស្រីល្ងង់មិនឆ្លាសមិនដឹងការគួរឬការមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏ទ្រង់ដោតទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីឲ្យភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិ

---

១ សាមណេរីដែលនៅប្រព្រឹត្តធម៌ ៦ យ៉ាងបំរុងនឹងឧបសម្បទាជាភិក្ខុនី ។ ២ តាំងពីបាណាតិបាតាវេរមណីទៅដល់វិកាលភោជនាវេរមណីសិក្ខាបទ ។

សិក្ខមានាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តាយ សិក្ខមានាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ សិក្ខមានា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ សិក្ខមានា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ សិក្ខមានាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ សិក្ខមានា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ

ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខមានា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯសិក្ខាសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺសិក្ខមានានោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃហើយធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង ហើយសំពះបាទាភិក្ខុនីទាំងឡាយរួចអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាសិក្ខមានារបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខា-សម្មតិនោះ ត្រូវសិក្ខមានានោះសូមអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ នាងនេះមានឈ្មោះនេះជាសិក្ខមានារបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ បើសិក្ខាសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខមានាឈ្មោះនេះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ នាងនេះមានឈ្មោះនេះជាសិក្ខមានារបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌៦យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ

សិក្ខមានាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ សិក្ខមានាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតិយា ទានំ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ សិក្ខមានាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ សា សិក្ខមានា ឯវំ វទេហីតិ វត្តព្វា បាណាតិបាតា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កម្មសមាទានំ សមាទិយាមិ អទិន្នាទានា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កម្មសមាទានំ សមាទិយាមិ អព្រហ្មចរិយា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កម្មសមាទានំ សមាទិយាមិ មុសាវាទា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កម្មសមាទានំ សមាទិយាមិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កម្មសមាទានំ សមាទិយាមិ វិកាលភោជនា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កម្មសមាទានំ សមាទិយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។

ដល់សិក្ខមានាមានឈ្មោះនេះៗ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខមានាមានឈ្មោះនេះគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខមានាមានឈ្មោះនេះហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ សិក្ខមានានោះត្រូវភិក្ខុនីបង្គាប់ថា នាងចូរថាយ៉ាងនេះហើយ បញ្ចេញវាចាថា ខ្ញុំសូមសមាទាននូវបាណាតិបាតាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លង (ដាច់) អស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអទិន្នាទានាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអព្រហ្មចរិយាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវមុសាវាទាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវវិកាលភោជនាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដោយបរិយាយដ៏ច្រើន ។បេ។ ហើយត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើយ៉ាងហ្នឹង

ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៧៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ អសិក្ខិតសិក្ខា នាម សិក្ខា វា ន ទិន្នា ហោតិ ទិន្នា វា សិក្ខា កុបិតា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៧៤) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ៦ អស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺ អស់ពីរឆ្នាំ ។ ដែលហៅថា សិក្ខមានាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខា គឺសិក្ខមា-នាដែលភិក្ខុនីមិនបានឲ្យសិក្ខាក្តី សិក្ខមានាដែលភិក្ខុនីបានឲ្យសិក្ខាហើយ តែសិក្ខានោះដាច់ទៅក្តី ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈបបញ្ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនិងអាចារិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៧៤) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យ (សិក្ខមានា) ឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបា-ចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៧៥) អនាបត្តិ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស បតុត្ថសិក្ខាបទំ

(៣៧៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ឯថ សិក្ខមានា ឥមំ ជានាថ ឥមំ ទេថ ឥមំ អាហរថ ឥមិនា អត្ថោ ឥមំ កប្បិយំ ករោថាតិ ។ តា ឯវមាហំសុ ន មយំ អយ្យេ សិក្ខមានា

ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៧៥) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីញ៉ាំងសិក្ខមានាដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំឲ្យបានឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(៣៧៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំដែលសង្ឃមិនបានសន្មត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (រូបឯទៀត) បាននិយាយយ៉ាងនេះថា នែសិក្ខមានាទាំងឡាយ ពួកនាងចូរមក ចូរដឹងកិច្ចនេះ ចូរឲ្យរបស់នេះ ចូរនាំយករបស់នេះមក សេចក្តីត្រូវការដោយរបស់នេះ ពួកនាងចូរធ្វើរបស់នេះឲ្យជាកប្បិយ ។ សិក្ខមានាទាំងនោះបាននិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែនជាសិក្ខមានា

ភិក្ខុនិយោ មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តី-តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិ-ត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

បាចិត្តិយកណ្ឌ គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ វុដ្ឋានសម្មតិ

៤៩ យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មតសោះ ។បេ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មតសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទើបទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីឲ្យភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិ[1]ដល់សិក្ខមានាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯវុដ្ឋានសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវ

---

១ ការសន្មតិនូវសិក្ខមានាដែលសមាទានសិក្ខាបទ ៦ ត្រឹមត្រូវគ្រប់ពីរឆ្នាំហើយនោះឲ្យឈប់លែងសមាទានតទៅទៀត ។

ទាតព្វា ។ តាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខមានា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខមានា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខមានា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ ទ្វេ

ឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺសិក្ខមានាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
ហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយ
បង្គំបាទាភិក្ខុនីទាំងឡាយរួចអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើងហើយនិយាយ
យ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំជាសិក្ខមានារបស់លោកម្ចាស់
មានឈ្មោះនេះបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋាន
សម្មតិនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខមានាត្រូវសូមវុដ្ឋានសម្មតិអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង ។
ត្រូវសូមអស់វារៈគំរប់បីដងផង ។ ត្រូវភិក្ខុនីដែលឈ្លាសប្រតិពលឲ្យសង្ឃ
ដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សិក្ខមានានេះមានឈ្មោះនេះ
របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរ
ឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុដ្ឋានសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់
សង្ឃហើយត្រូវសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់សិក្ខមានា មានឈ្មោះនេះដែល
សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រ
លោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សិក្ខមានានេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោក
ម្ចាស់មានឈ្មោះនេះបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូម
វុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់សិក្ខមានាមានឈ្មោះនេះ

វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ វុដ្ឋានសម្មុតិយា ទានំ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ វុដ្ឋានសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ។ យា បន ភិក្ខុនី ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា នាម ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ អសម្មតា នាម ញត្តិទុតិយេន

ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់សិក្ខមានាមានឈ្មោះនេះដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ សមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់សិក្ខមានាមានឈ្មោះនេះ ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិសមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយញុំាងសិក្ខមានាដែលសិក្សាសិក្ខាហើយក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរវស្សាដែលសង្ឃមិនបានសន្មតឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ សិក្ខមានាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦យ៉ាង ឈ្មោះថា សិក្សាសិក្ខា ។ សិក្ខមានាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដោយញត្តិទុតិយកម្ម

កម្មេន វុដ្ឋានសម្មុតិ ន ទិន្នា ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៧៨) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៧៩) អនាបត្តិ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន សម្មតំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឈ្មោះថាសង្ឃមិនបានសន្មត ។ ពាក្យថា ឲ្យបានឧបសម្បទា គឺឲ្យបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចាឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចារិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៧៨) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយញុំាងសិក្ខមានាឲ្យបានឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៧៩) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំដែលសង្ឃសន្មតហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៣៨០) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា អក្ខមា ហោន្តិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ជិឃច្ឆាយ បិបាសាយ ឌំសមកសវាតាតបសិរឹសបសម្ផស្សានំ ទុរុត្តានំ ទុរាគតានំ វចនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាបានំ បាណហរានំ អនធិវាសកជាតិកា ហោន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ឩនទ្វាទសវស្សា ហិ[១] ភិក្ខវេ

---

១ ឱ បោត្ថកេ អយំ សទ្ទោ ន ហោតិ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

(៣៨០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាដែលមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ។ ពួកភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងនោះអត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រជាក់ ក្តៅ ឃ្លាន ស្រេក សម្ផស្សរបោមមូសខ្យល់កំដៅថ្ងៃនឹងសត្វទីឃជាតិ (ពស់តូចពស់ធំ) ទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យដែលបុគ្គលពោលមិនល្អ មានមកមិនល្អនឹងវេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរៈកើតឡើងនាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខដ៏ក្លៀវក្លា រឹងក្រហាយផ្សាមិនជាទីត្រេកអរ មិនគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំសោ

គិហិគតា អក្ខមា ហោតិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ជិឃច្ឆាយ បិបាសាយ ឌំសមកសវាតាតបសរីសបសម្ផស្សានំ ទុរុត្តានំ ទុរាគតានំ វចនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាបានំ បាណហរានំ អនធិវាសកជាតិកា ហោតិ ទ្វាទសវស្សា ច ខោ ភិក្ខវេ គិហិគតា ខមា ហោតិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ជិឃច្ឆាយ បិបាសាយ ឌំសមកសវាតាតបសរីសបសម្ផស្សានំ ទុរុត្តានំ ទុរាគតានំ វចនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាបានំ បាណហរានំ អធិវាសកជាតិកា ហោតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាស្រីគិហិគតាដែលមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ឆ្នាំ តែងអត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រជាក់ក្តៅឃ្លានស្រេក សម្ផស្សរបោមមូសខ្យល់កំដៅថ្ងៃនឹងសត្វទីឃជាតិ (ពស់តូចពស់ធំ) ទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យដែលគេពោលមិនល្អមានមកមិនល្អនឹងវេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរកើតឡើងនាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខដ៏ក្លៀវក្លាដ៏រឹងក្រហាយផ្សា មិនជាទីត្រេកអរមិនគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ ទើបជាអ្នកអត់ទ្រាំនូវត្រជាក់ក្តៅឃ្លានស្រេកសម្ផស្សរបោមមូសខ្យល់កំដៅថ្ងៃនឹងសត្វទីឃជាតិ (ពស់តូចពស់ធំ) ទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យដែលគេពោលមិនគាប់ចិត្តមានមកមិនល្អ (នឹង) វេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរកាយកើតឡើងនាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខដ៏ក្លៀវក្លាដ៏រឹងផ្សាក្រហាយ មិនជាទីត្រេកអរ មិនជាទីគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាខ្វះពី ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៨១) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឩនទ្វាទសវស្សា នាម អប្បត្តទ្វាទសវស្សា ។ គិហិគតា នាម បុរិសន្តរគតា វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណាស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៨២) ឩនទ្វាទសវស្សាយ ឩនទ្វាទសវស្សសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឩនទ្វាទសវស្សាយ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនទ្វាទសវស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ឩនទ្វាទសវស្សសញ្ញា អាបត្តិ

បាចិត្តិយកណ្ឌ គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ សិក្ខាបទវិភង្គ

(៣៨១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា មានវស្សាខ្វះពី ១២ ឆ្នាំ គឺស្រីដែលមានឆ្នាំមិនទាន់ដល់ ១២ ។ ដែលហៅថា ស្រីគិហិគតា សំដៅយកស្រីដែលល្មមទៅកាន់បុរសដទៃបាន (គឺស្រីល្មមមានប្ដីបាន) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្ដី អាចរិនីក្ដី បាត្រក្ដី ចីវរក្ដី សន្មតសីមាក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយ ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៨២) ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់១២ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់១២ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាគ្រប់ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ត្រូវអាបត្តិ

ទុក្កដស្ស ។ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៣៨៣) អនាបត្តិ ឩនទ្វាទសវស្សំ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

(៣៨៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ

ទុក្កដ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនីក៏សំគាល់ថាបរិបូណ៌ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៣៨៣) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺស្រីគិហិគតាមានវស្សាខ្វះពី ១២ ឆ្នាំ តែភិក្ខុនីសំគាល់ថាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាពេញ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

(៣៨៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងឡាយនោះល្ងង់មិនឆ្លាសមិនដឹងកិច្ចគួរ ឬកិច្ចមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស

កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយា អហំ

តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទេម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត(ឲ្យភិក្ខុនីសង្ឃ)ឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់ស្រីគិហិគតាដែលមានឆ្នាំគ្រប់១២ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯសិក្ខាសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺស្រីគិហិគតាដែលមានឆ្នាំ ១២ បរិបូណ៌ហើយនោះត្រូវប្រុលទៅរកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុនីទាំងឡាយរួចអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះ

អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វាទ-
សវស្សា គិហិគតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
សិក្ខាសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិ-
យម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ
សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ
អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វា-
ទសវស្សា គិហិគតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេ-
សុ សិក្ខាសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្ត-
កល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ
គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ
ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ
សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ
បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា គិហិគតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ
ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ
ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ
ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ ទេតិ ។
យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទស-

នឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាគិហិគតារបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខាសម្មតិនោះត្រូវគិហិគតានោះសូមអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈគំរប់បីដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ គិហិគតានេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ បើសិក្ខាសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគួរឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់គិហិគតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ គិហិគតានេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះមានវស្សា១២ បរិបូណ៌ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ឥឡូវសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់ស្រីគិហិគតាឈ្មោះនេះមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់ស្រីគិហិគតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ

វស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតិយា ទានំ សា តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ សា បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា គិហិគតា ឯវំ វទេហីតិ វត្តព្វា បាណាតិបាតា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ ។ បេ ។ វិកាលភោជនា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ

យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ សង្ឃបានឲ្យដល់គិហិគតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ ស្រីគិហិគតានោះដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ត្រូវសង្ឃបង្គាប់ថា ចូរនាងពោលយ៉ាងនេះ គឺពោលថា ខ្ញុំសូមសមាទាននូវបាណាតិបាតាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ បេ ។ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវវិកាលភោជនាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៨៥) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា នាម បត្តទ្វាទសវស្សា ។ គិហិគតា នាម បុរិសន្តរគតា វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ អសិក្ខិតសិក្ខា នាម សិក្ខា វា ន ទិន្នា ហោតិ ទិន្នា វា សិក្ខា កុបិតា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនី វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៨៦) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

(៣៨៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបាកដកកណ្ឌរួចហើយ ។ ស្រីគិហិគតាដែលមានវស្សាដល់ ១២ ហើយ ឈ្មោះថា មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីគិហិគតា សំដៅយកស្រីដែលល្មមទៅតាមប្រុសដទៃបាន ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ សិក្ខាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យក្តី (ឬ) សិក្ខាដែលសង្ឃឲ្យហើយតែកម្រើក (ដាច់) ក្តី នៃស្រីគិហិគតាណា ស្រីគិហិគតានោះ ឈ្មោះថា មិនបានសិក្សាសិក្ខា ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារ្យនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចាហើយ ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនិងអាចារ្យនី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៨៦) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៨៧) អនាបត្តិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

(៣៨៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ឯថ សិក្ខមានា ឥមំ ជានាថ ឥមំ ទេថ ឥមំ អាហរថ ឥមិនា អត្ថោ ឥមំ កប្បិយំ ករោថាតិ ។ តា

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៨៧) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(៣៨៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា នែសិក្ខមានាទាំងឡាយ នាងទាំងឡាយចូរមក ចូរដឹងកិច្ចនេះ ចូរឲ្យរបស់នេះ ចូរនាំយករបស់នេះមក យើងត្រូវការដោយរបស់នេះ ចូរនាំធ្វើរបស់នេះឲ្យជាកប្បិយៈ ភិក្ខុនីបួសថ្មី

ឯវមាហំសុ ន មយំ អយ្យេ សិក្ខមានា ភិក្ខុនិយោ មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ

ទាំងឡាយនោះបានឆ្លើយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែន ជាសិក្ខមានាទេ យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រា-ថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា មានវស្សា គ្រប់១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តែ)សង្ឃមិន បានសន្មតឲ្យសោះ ។បេ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តែ) សង្ឃមិនបាន សន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំង ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា ដែលមានវស្សាគ្រប់១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មតឲ្យទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះ ទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យៗវុដ្ឋានសម្មតិដល់ស្រីគិហិគតាដែល មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ

វុដ្ឋានសម្មុតិ ទាតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា គិហិគតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា គិហិគតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ

អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា គិហិគតា ទ្វេ វស្សានិ
ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចតិ ។
សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតា-
យ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋាន-
សម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ
បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ
ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតិយា ទានំ សា
តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។
ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ
គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិ-
តសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា
តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា
តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរ-
តាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណទ្វាទស-
វស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិ-
តសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ហើយ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯវុដ្ឋានសម្មុតិនោះសង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ៗ ស្រីគិហិគតាដែលមានវស្សាគ្រប់១២ហើយបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុនីទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីនិយាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាគិហិគតារបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានវស្សាគ្រប់១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មុតិនឹងសង្ឃ ៗ ឯវុដ្ឋានសម្មុតិ ស្រីគិហិគតានោះត្រូវសូមអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ៗ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ស្រីគិហិគតានេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មុតិនឹងសង្ឃ ៗ បើវុដ្ឋានសម្មុតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មុតិដល់ស្រីគិហិគតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សាគ្រប់១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ៗ នេះជាញត្តិ ៗ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ស្រីគិហិគតានេះមាន

ឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បាន សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ឥឡូវសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់ស្រីគិហិគតាមានឈ្មោះនេះ មានវស្សា គ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការ ឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់ស្រីគិហិគតាមានឈ្មោះនេះ ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ គួរដល់លោកម្ចាស់ អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់ ស្រីគិហិគតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សា សិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិនោះគួរដល់ សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដោយបរិយាយជាច្រើនហើយ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរវស្សាហើយ តែសង្ឃមិន សន្មត (ឲ្យ) ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៨៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា នាម បត្តទ្វាទសវស្សា ។ គិហិគតា នាម បុរិសន្តរគតា វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា នាម ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ អសម្មតា នាម ញត្តិទុតិយេន កម្មេន វុដ្ឋានសម្មុតិ ន ទិន្នា ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៩០] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

បាចិត្តិយកណ្ឌ គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សិក្ខាបទវិភង្គ

(៣៨៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាដល់១២ហើយ ឈ្មោះថា មានវស្សាគ្រប់១២ហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីគិហិគតា សំដៅយកសិក្ខមានាដែលល្មមទៅកាន់បុរសដទៃបាន ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ស្រីគិហិគតាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦យ៉ាង ឈ្មោះថា សិក្សាសិក្ខាហើយ ។ ស្រីគិហិគតាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិ ដោយកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ ឈ្មោះថា សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាហើយស្វែងរកគណៈក្ដី អាចារិនីក្ដី បាត្រក្ដី ចីវរក្ដី សន្មតសីមាក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចារិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៩០) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៩១) អនាបត្តិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន សម្មតំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(៣៩២) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនី វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគ្គណ្ហាតិ ន អនុគ្គណ្ហាបេតិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សហជីវិនី វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ

កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៩១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំហើយ សង្ឃសន្មតហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

(៣៩២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិនបានបង្រៀនខ្លួនឯង មិនឲ្យអ្នកដទៃបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះល្ងង់មិនឆ្លាស មិនស្គាល់កិច្ចគួរឬមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទា មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី

អនុគ្គណ្ហិស្សតិ ន អនុគ្គណ្ហាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគ្គណ្ហាតិ ន អនុគ្គណ្ហាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគ្គណ្ហិស្សតិ ន អនុគ្គណ្ហាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគ្គណ្ហេយ្យ ន អនុគ្គណ្ហាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៩៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សហជីវិនី នាម សទ្ធិវិហារិនី វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេត្វាតិ ឧបសម្បាទេត្វា ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ នេវ អនុគ្គណ្ហេយ្យាតិ ន សយំ អនុគ្គណ្ហេយ្យ ឧទ្ទេសេន

ហើយមិនបង្រៀនខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯងនឹងមិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៩៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខមានាជាសហជីវិនី សំដៅយកសិក្ខមានាជាសទ្ធិវិហារិនី (កូនសិស្ស) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា មិនបង្រៀន (ខ្លួនឯង) គឺមិនបង្រៀនដោយបាលី អដ្ឋកថា សេចក្ដីទូន្មាន

បរិបុច្ឆាយ ឱវាទេន អនុសាសនិយា ។ ន អនុគ្គណ្ហាបេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគ្គណ្ហិស្សាមិ ន អនុគ្គណ្ហាបេស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៩៤) អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

(៣៩៥) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនឹ ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនឹ ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ

រៀនប្រដៅដោយខ្លួនឯង ៗ ពាក្យថា មិនឲ្យគេបង្រៀន គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ៗ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនបង្រៀនខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ៗ

(៣៩៤) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកគ្នាមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានភ័យធំ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ៗ

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

(៣៩៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ៗ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនី (ឧបជ្ឈាយ៍) ដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំ ៗ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះល្ងង់មិនឆ្លាសមិនស្គាល់ការគួរឬមិនគួរ ៗ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ៗ បេ ៗ ភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនីដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំសោះ ៗ បេ ៗ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនតាមបម្រើ

វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនឹ ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនឹ ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនឹ ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៩៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ វុដ្ឋាបិតន្តិ ឧបសម្បាទិតំ ។ បវត្តិនី នាម ឧបជ្ឈាយា[១] វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ នានុពន្ធេយ្យាតិ ន សយំ ឧបដ្ឋហេយ្យ ។ ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៩៧) អនាបត្តិ ឧបជ្ឈាយា ពាលា វា ហោតិ អលជ្ជិនី វា គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

---

១ ឱ. ឧបជ្ឈា ។

ភិក្ខុនីជាបវត្តិនីដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនីដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនី ដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៩៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា បំបួសខ្លួន គឺឲ្យឧបសម្បទាដល់ខ្លួន ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនីជាបវត្តិនី សំដៅយកភិក្ខុនីជាឧបជ្ឈាយ៍ ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា មិនតាមបម្រើ គឺមិនបម្រើដោយខ្លួនឯង ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនតាមបម្រើអស់ពីរឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៩៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ ឧបជ្ឈាយ៍ល្ងង់ ១ ឧបជ្ឈាយ៍មិនមានខ្មាស ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

(៣៩៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេតិ(១) ន វូបកាសាបេតិ(២) ។ សាមិកោ អគ្គហេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេស្សតិ ន វូបកាសាបេស្សតិ សាមិកោ អគ្គហេសិ សចាយំ ភិក្ខុនី បក្កន្តា អស្ស ន ច សាមិកោ គណ្ហេយ្យាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេតិ ន វូបកាសាបេតិ សាមិកោ អគ្គហេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេស្សតិ ន វូបកាសាបេស្សតិ សាមិកោ អគ្គហេសិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ

---

១ ឱ.ម. នេវ វូបកាសេសិ ។ ២ ឱ.ម. ន វូបកាសាបេសិ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

(៣៩៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី (កូនសិស្ស) ហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយកទៅ ។ ប្តីបានចាប់យកទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយកទៅសោះ ប្តីបានចាប់យកទៅ ប្រសិនបើភិក្ខុនីនេះចៀសចេញទៅហើយ ប្តីប្រាកដជាមិនបានចាប់យកទៅទេ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនីហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយកទៅ ប្តីបានចាប់យកទៅ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខ-មានាជាសហជីវិនីហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយកទៅ ប្តីបានចាប់យកទៅទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់

វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេយ្យ ន វូបកាសាបេយ្យ អន្តមសោ ឆប្បញ្ច យោជនានិបិ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៩៩) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សហជីវិនី នាម សទ្ធិវិហារិនី វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេត្វាតិ ឧបសម្បាទេត្វា ។ នេវ វូបកាសេយ្យាតិ ន សយំ វូបកាសេយ្យ ។ ន វូបកាសាបេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ វូបកាសេស្សាមិ ន វូបកាសាបេស្សាមិ អន្តមសោ ឆប្បញ្ច យោជនានិបីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៤០០) អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ទុតិយិកំ ភិក្ខុនឹ ន លភតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គោ សត្តមោ ។

ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅ មិនឲ្យគេនាំយកទៅ ដោយហោចទៅអស់ ៥-៦ យោជន៍ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៩៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខមានាជាសហជីវិនី សំដៅយកសិក្ខមានាជាសទ្ធិវិហារិនី (កូនសិស្ស) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ពាក្យថា មិននាំយកទៅ គឺមិននាំយកទៅខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនឲ្យគេនាំយកទៅ គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិននាំយកទៅ មិនឲ្យអ្នកដទៃនាំយកទៅដោយហោចទៅសូម្បីអស់ ៥ - ៦ យោជន៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤០០) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាគំរប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនីមានភ័យធំ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គ ទី ៧ ចប់ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៨០១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឩនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា អក្ខមា ហោន្តិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ជិឃច្ឆាយ បិបាសាយ ឌំសមកសវាតាតបសរីសបសម្ផស្សានំ ទុរុត្តានំ ទុរាគតានំ វចនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាបានំ បាណហរានំ អនធិវាសកជាតិកា ហោន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឩនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឩនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិ-

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(៨០១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតា (សាមណេរី) ដែលមានអាយុមិនគ្រប់ ២០ ឆ្នាំ ។ ពួកភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងនោះជាអ្នកអត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រជាក់ក្តៅ ឃ្លាន ស្រេកនឹងសម្ផស្សរបោមមូសខ្យល់កំដៅថ្ងៃនឹងពស់តូចពស់ធំទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យដែលគេនិយាយមិនគាប់ចិត្តមានមកមិនល្អ នឹងវេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរកាយកើតឡើងជាទុក្ខដ៏ក្លៀវក្លា រឹងក្រហល់ក្រហាយ មិនជាទីត្រេកអរ មិនគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាដែលមានអាយុមិនគ្រប់ ២០ ឆ្នាំសោះ ។បេ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាដែលមានអាយុខ្វះពី ២០ ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី

យោ ឩនវីសតិវស្សំ កុមារិភូតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ឩនវីសតិ-វស្សា ហិ(១) ភិក្ខវេ កុមារិភូតា អក្ខមា ហោតិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ។ បេ ។ បាណភរានំ អនធិវាសកជាតិ-កា ហោតិ វីសតិវស្សា ច ខោ ភិក្ខវេ កុមារិភូតា ខមា ហោតិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ។ បេ ។ បាណហរានំ អធិវាសកជាតិកា ហោតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឩនវីសតិ-វស្សំ កុមារិភូតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤០២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឩនវីសតិវស្សា នាម អប្បត្តវីសតិវស្សា ។ កុមារិភូតា នាម សាមណេរី វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បា-ទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនី វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ

១ ឱ. ហេត្ថកេ អយំ សទ្ទោ ន ហោតិ ។

ទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាដែលមានវស្សាខ្វះពី ២០ ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាកុមារីភូតាមានវស្សាខ្វះពី២០ ជាអ្នកមិនអត់ទ្រាំនូវត្រជាក់នឹងក្ដៅ ។ បេ ។ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ទ្រាំនូវទុក្ខវេទនាជាទីនាំបង់នូវជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯកុមារីភូតាមានឆ្នាំ ២០ ទើបអត់ទ្រាំនូវត្រជាក់ក្ដៅ ។ បេ ។ មានជាតិជាអ្នកអត់ទ្រាំនូវទុក្ខវេទនាជាទីនាំបង់នូវជីវិតបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤០២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ កុមារីភូតាមានឆ្នាំមិនដល់២០ ឈ្មោះថាមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ។ ដែលហៅថា កុមារីភូតា សំដៅយកសាមណេរី ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្ដី អាចារិនីក្ដី បាត្រក្ដី ចីវរក្ដី សន្មតសីមាក្ដី

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤០៣) ឩនវីសតិវស្សាយ ឩនវីសតិវស្សសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឩនវីសតិវស្សាយ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនវីសតិវស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ ឩនវីសតិវស្សសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៤០៤) អនាបត្តិ ឩនវីសតិវស្សំ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនិងអាចារិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤០៣] សាមណេរីមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាគ្រប់ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាគ្រប់ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៤០៤] ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺសាមណេរីមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ (តែ) ភិក្ខុនីសំគាល់ថាគ្រប់ហើយ ក៏ឲ្យឧបសម្បទា ១ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ភិក្ខុនីក៏សំគាល់ថាគ្រប់ ២០ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីផ្ដើមកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

(៤០៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(៤០៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតា (សាមណេរី) មានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងនោះនៅល្ងង់មិនឆ្លាសមិនស្គាល់ការគួរឬមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាដែលមានវស្សាគ្រប់ ២០ ហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ តែមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារិភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តាយ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារិភូតាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋារសវស្សា កុមារិភូតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋារសវស្សា កុមារិភូតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារិភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ

អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ។ នូវសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់កុមារីភូតាដែលមានឆ្នាំ ១៨ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯសិក្ខាសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺកុមារីភូតាមានឆ្នាំ ១៨ នោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើងរួចនិយាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាកុមារីភូតាមានឆ្នាំ ១៨ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ កុមារីភូតានោះត្រូវសូមសិក្ខាសម្មតិនោះអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្លាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃជ្រាបថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីភូតានេះឈ្មោះនេះមានឆ្នាំ១៨ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ បើសិក្ខាសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សូមសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីភូតា

ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋារសវស្សា កុមារីភូតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតឹ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិយា ទានំ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ សា អដ្ឋារសវស្សា កុមារីភូតា ឯវំ វទេហីតិ វត្តព្វា បាណាតិបាតា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កម្មសមាទានំ សមាទិយាមិ អទិន្នាទានា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កម្មសមាទានំ សមាទិយាមិ អព្រហ្មចរិយា វេរមណឹ

មានឈ្មោះនេះមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំ ៗ នេះជាញាត្តិ ៗ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីភូតានេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំ ១៨ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទឹងសង្ឃ ៗ ឥឡូវសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំ ១៨ មានឈ្មោះនេះ ៗ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីភូតាមានអាយុ ១៨ មានឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ៗ សង្ឃបានឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីភូតាមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំ មានឈ្មោះនេះហើយ ៗ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ៗ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ៗ កុមារីភូតាមានអាយុ ១៨ នោះសង្ឃត្រូវបង្គាប់ថា នាងចូរថាយ៉ាងនេះ គឺពោលថា

ខ្ញុំសូមសមាទាននូវបាណាតិបាតាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ

ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអទិន្នាទានាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ

ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអព្រហ្មចរិយាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ

ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ មុសាវាទា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ វិកាលភោជនា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤០៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សា នាម បត្តវីសតិវស្សា ។ កុមារីភូតា នាម សាមណេរី វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ អសិក្ខិតសិក្ខា នាម សិក្ខា វា ន ទិន្នា ហោតិ ទិន្នា វា សិក្ខា កុបិតា ។

ខ្ញុំសូមសមាទាននូវមុសាវាទាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវវិកាលភោជនាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ៗ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដោយបរិយាយដ៏ច្រើន ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារិភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ៗ

[៤០៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ៗ សាមណេរីមានឆ្នាំដល់ ២០ ហើយ ឈ្មោះថា មានឆ្នាំពេញ ២០ ៗ ដែលហៅថា កុមារិភូតា សំដៅយកសាមណេរី ៗ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ៗ សិក្ខាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យក្តី សិក្ខាដែលសង្ឃឲ្យហើយតែកម្រើកដាច់ក្តី របស់សាមណេរីណា សាមណេរីនោះឈ្មោះថា មិនបានសិក្សាសិក្ខា ៗ

វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤០៧) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤០៨) អនាបត្តិ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ។ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤០៧) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤០៨) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីផ្តើមកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

(៤០៩) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ឯថ សិក្ខមានា ឥមំ ជានាថ ឥមំ ទេថ ឥមំ អាហរថ ឥមិនា អត្ថោ ឥមំ កប្បិយំ ករោថាតិ ។ តា ឯវមាហំសុ ន មយំ អយ្យេ សិក្ខមានា ភិក្ខុនិយោ មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(៤០៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំគ្រប់២០ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា នែពួកសិក្ខមានា នាងទាំងឡាយចូរមក ចូរដឹងកិច្ចនេះ ចូរឲ្យរបស់នេះ ចូរនាំរបស់នេះមក យើងត្រូវការដោយរបស់នេះ នាងទាំងឡាយចូរធ្វើរបស់នេះឲ្យជាកប្បិយ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងឡាយនោះបាននិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែនជាសិក្ខមានាទេ យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនីទេតើ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ(តែ)សង្ឃមិនបានសន្មតសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ២០ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ(តែ)សង្ឃមិនបានសន្មត់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប

ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ។ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មិំ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សា កុមារីភូតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ

ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ៗ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានអាយុពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មតទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯវុដ្ឋានសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺកុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុនីទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាកុមារីភូតារបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ វុដ្ឋានសម្មតិនោះត្រូវកុមារីភូតានោះសូមអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្លាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់

សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សា កុមារិភូតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ កុមារិភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សា កុមារិភូតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ កុមារិភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ កុមារិភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតិយា ទានំ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ កុមារិភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ

សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីភូតានេះមានឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុដ្ឋានសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតាមានឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីភូតាមានឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ឥឡូវសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតាមានឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតាមានឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតាមានឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង

សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យ យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤១០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សា នាម បត្តវីសតិវស្សា ។ កុមារីភូតា នាម សាមណេរី វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា នាម ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ អសម្មតា នាម ញត្តិទុតិយេន កម្មេន វុដ្ឋានសម្មុតិ ន ទិន្នា ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនី វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ

អស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិនោះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្មៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដោយបរិយាយដ៏ច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំហើយ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មត (ឲ្យ) ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤១០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ កុមារីភូតាមានឆ្នាំដល់ ២០ ហើយ ឈ្មោះថាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ ។ ដែលហៅថា កុមារីភូតា សំដៅយកសាមណេរី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ដែលហៅថា បានសិក្សាសិក្ខា គឺបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង ។ ដែលហៅថា សង្ឃមិនបានសន្មត គឺសង្ឃមិនបានឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដោយញត្តិទុតិយកម្ម ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារ្យនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មត

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤១១) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤១២) អនាបត្តិ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន សម្មតំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

សីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនិងអាចារិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ

[៤១១] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤១២] ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សង្ឃសន្មតហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៤០៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ សទ្ធិវិហារិនិយោបិ ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឩន-ទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឩនទ្វាទស-វស្សា វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(៤១៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ។ ភិក្ខុនីជាឧបជ្ឈាយ៍ទាំងឡាយនោះល្ងង់មិនឆ្លាសមិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរ ។ ពួកសទ្ធិវិហារិនី(ក៏)ល្ងង់មិនឆ្លាសមិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរដែរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ហើយឲ្យឧបសម្បទា (គេ) ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤១៤) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឩនទ្វាទសវស្សា នាម អប្បត្តទ្វាទសវស្សា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤១៥) អនាបត្តិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៤១៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ

[៤១៤] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីមានវស្សាមិនទាន់ដល់ ១២ ឈ្មោះថា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្ដី អាចារិនីក្ដី បាត្រក្ដី ចីវរក្ដី សន្មតសីមាក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ត្រូវទុក្កដ ខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចារិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤១៥] ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានវស្សាពេញ ១២ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារិភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[៤១៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២ បរិបូណ៌ហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ក៏ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ពួកកុលធីតា) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះល្ងង់

អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ សទ្ធិវិហារិនិយោបិ ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មិំ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ

មិនឆ្លាស មិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរ ។ ពួកភិក្ខុនីជាសទ្ធិវិហារិនី ក៏ល្ងង់ មិនឆ្លាស មិនស្គាល់ការគួរ ឬមិនគួរ(ដូចគ្នាដែរ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ (តែ) សង្ឃមិនទាន់បានសន្មត មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សង្ឃមិនបានសន្មត ហើយឲ្យឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត មិនគួរនឹងឲ្យឧបសម្បទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីដែលមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏វុដ្ឋាបនសម្មតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺភិក្ខុនីដែលមានវស្សាពេញ ១២ ហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសង្គៀងស្មាម្ខាង ហើយសំពះបាទាភិក្ខុនីដែលចាស់ ៗ

ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា ភិក្ខុនី សង្ឃំ វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃេន បរិច្ឆិន្ទិតព្វា[១] ព្យត្តាយំ ភិក្ខុនី លជ្ជិនីតិ ។ សចេ ពាលា ច ហោតិ អលជ្ជិនី ច ន ទាតព្វា សចេ ពាលា ហោតិ លជ្ជិនី ន ទាតព្វា សចេ ព្យត្តា ហោតិ អលជ្ជិនី ន ទាតព្វា សចេ ព្យត្តា ច ហោតិ លជ្ជិនី ច ទាតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា ភិក្ខុនី សង្ឃំ វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ

---

១ ឱ. បរិច្ឆិតព្វា ។

ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើងពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាភិក្ខុនីមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សូមវុដ្ឋាបនសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសូមវុដ្ឋាបនសម្មតិនោះអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ។ ភិក្ខុនីនោះសង្ឃគប្បីកំណត់ឲ្យដឹងថា ភិក្ខុនីនេះជាអ្នកឆ្លាសមានសេចក្ដីអៀនខ្មាស ។ បើភិក្ខុនីនោះល្ងង់ផង មិនមានសេចក្ដីខ្មាសផង សង្ឃមិនគប្បីឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិទេ បើភិក្ខុនីនោះល្ងង់ (តែ) មានសេចក្ដីខ្មាស សង្ឃក៏មិនគប្បីឲ្យ បើភិក្ខុនីឆ្លាស (តែ) មិនមានសេចក្ដីខ្មាស សង្ឃក៏មិនគប្បីឲ្យ (ដែរ) បើភិក្ខុនីនោះឆ្លាសផង មានសេចក្ដីខ្មាសផង សង្ឃគប្បីឲ្យបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯវុដ្ឋាបនសម្មតិនោះសង្ឃគប្បីឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលគប្បីញុំាងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សូមវុដ្ឋាបនសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុដ្ឋាបនសម្មតិកម្មនេះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីមានឈ្មោះនេះ ដែលមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ ,

អយំ ឥត្ថន្នាមា បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា ភិក្ខុនី សង្ឃំ វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មុតិយា ទានំ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៨១៧) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា នាម បត្តទ្វាទសវស្សា ។ អសម្មតា

ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សូមវុដ្ឋាបនសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិនោះគួរដល់សង្ឃហើយ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ ហើយ សង្ឃមិនបានសន្មត (ហើយឲ្យឧបសម្បទា) ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤១៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីមានវស្សាដល់ ១២ ហើយ ឈ្មោះថា មានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃ

នាម ញត្តិទុតិយេន កម្មេន វុដ្ឋាបនសម្មុតិ ន ទិន្នា ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤០៨] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

មិនបានឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដោយញត្តិទុតិយកម្ម ។ ឈ្មោះថា សង្ឃមិនបាន សន្មត ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺញ៉ាំងកុលធីតាឲ្យដល់នូវគុណ ពួងខាងលើ (គឺសម្រេចជាភិក្ខុនីភាព) ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យ ឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មត សីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដ ទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរ លុះចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤១៨) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្ម ប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧប- សម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវកាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី សំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤១៩) អនាបត្តិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន សម្មតា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

(៤២០) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីសង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ យាចតិ ។ អថខោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ ចណ្ឌកាលឹ ភិក្ខុនឹ បរិច្ឆិន្ទិត្វា អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ ន អទាសិ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី សាធូតិ បដិស្សុណិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនីសង្ឃោ អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ ទេតិ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ អហមេវ នូន ពាលា អហមេវ អលជ្ជិនី យំ សង្ឃោ អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ ទេតិ មយ្ហមេវ ន ទេតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា

(៤១៩) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សង្ឃបានសន្មតហើយ ឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

(៤២០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បណ្ដាការីភិក្ខុនីចូលទៅរកភិក្ខុនីសង្ឃហើយសូមវុដ្ឋាបនសម្មតិ ។ លំដាប់នោះឯង ភិក្ខុនីសង្ឃសង្កេតបណ្ដាការីភិក្ខុនីហើយឃាត់ថា នែលោកម្ចាស់ លោកមិនគួរនឹងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ ហើយក៏មិនបានឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិ ។ បណ្ដាការីភិក្ខុនីទទួលពាក្យថាសាធុ ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ បណ្ដាការីភិក្ខុនីពោលទោសតិះដៀល បន្ទះបន្អាប់ថា ខ្ញុំឯងល្ងង់ទេ ខ្ញុំឯងមិនមានសេចក្ដីខ្មាស (បានជា) សង្ឃឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ មិនឲ្យដល់ខ្ញុំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ

ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌ-
កាលី អលទ្ធាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមានា
សាទិយតិ បដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ(១) អាបជ្ជិស្សតីតិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អលទ្ធាវ
តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមានា សាទិយតិ បដិស្សុណិត្វា
បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជតីតិ(២) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ
ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី
អលទ្ធាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមានា សាទិយតិ
បដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
អលទ្ធាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមានា សាទិយតិ ប-
ដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

---

១ ឱ.ម. ខីយធម្មំ ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។ ២ ឱ.ម. អាបជ្ជីតិ ។

កំពោលទោស គិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់បណ្ដាកាលី កាលដែលសង្ឃឃាត់ថា នែនាងម្ចាស់ មិនគួរនាំឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ ដូច្នេះ ទទួលពាក្យថាសាធុហើយ មិនគួរនឹងពោលតិះដៀលជាខាងក្រោយសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា បណ្ដាកាលីភិក្ខុនីកាលដែលសង្ឃឃាត់ថា នែលោកម្ចាស់ មិនគួរនាំឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេដូច្នេះ ទទួលពាក្យថាសាធុហើយ គ្រាក្រោយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាកាលីភិក្ខុនី កាលសង្ឃឃាត់ថា នែនាងម្ចាស់ មិនគួរនាំឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេដូច្នេះ ទទួលពាក្យថាសាធុហើយ មិនគួរបើនឹងពោលតិះដៀលជាខាងក្រោយទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយកាលដែលសង្ឃនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ មិនគួរលោកឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេដូច្នេះ ទទួលពាក្យថាសាធុហើយ គ្រាក្រោយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤២១) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ អលន្តាវ តេ អយ្យេ ឧបសម្បាទិតេន ។ សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ខីយធម្មំ អាបជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៤២២) អនាបត្តិ បកតិយា ឆន្ទា ទោសា មោហា ភយា ករោន្តំ ខីយតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

(៤២៣) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា សិក្ខមានា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឧបសង្កមិត្វា ឧបសម្បទំ យាចិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តំ សិក្ខមានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេតិ

[៤២១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា នៃលោកម្ចាស់ មិនគួរលោកឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ សេចក្តីថា នៃលោកម្ចាស់ លោកមិនគួរញ៉ាំងកុលធីតាឲ្យបានឧបសម្បទានៅឡើយទេ ។ ភិក្ខុនីទទួលពាក្យថា សាធុហើយ គ្រាក្រោយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤២២] ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីតិះដៀលសង្ឃដែលធ្វើព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ ព្រោះសំអប់ ព្រោះល្ងង់ ព្រោះខ្លាចដោយប្រក្រតី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[៤២៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សិក្ខមានា ១ រូបចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហើយសូមនូវឧបសម្បទា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានានោះថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងម្ចាស់បានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយក៏មិនឲ្យសិក្ខមានានោះបានឧបសម្បទាសោះ ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ

ច វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ ។ អថខោ សា សិក្ខមានា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សិក្ខ-មានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេស្សតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេស្សតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។

ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ។ ទើបសិក្ខមានានោះប្រាប់ដំណើរនុះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនគួរបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះដូច្នេះ ហើយមិនឲ្យសិក្ខមានានោះបានឧបសម្បទា និងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានាដូច្នេះថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យសិក្ខមានានោះបានឧបសម្បទា ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខមានាដូច្នេះថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនបានឲ្យឧបសម្បទា និងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ

ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ វុដ្ឋាបេយ្យ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤២៤) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សិក្ខមានា នាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ ឯវាហន្តំ ឧបសម្បាទេស្សាមិ ។ សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនីតិ អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ន សយំ វុដ្ឋាបេយ្យ ។ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ វុដ្ឋាបេស្សាមិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ៗ បេ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនិយាយនឹងសិក្ខមានាដូច្នេះថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ ដល់គ្រាក្រោយភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយមិនឲ្យ (សិក្ខមានានោះ) បានឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤២៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថាសិក្ខមានា ។ ពាក្យថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ សេចក្តីថា យើងនឹងបំបួសនាងជាភិក្ខុនីដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ ពាក្យថា ដល់គ្រាក្រោយភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ គឺកាលបើមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ។ ពាក្យថា មិនឲ្យសិក្ខមានានោះបានឧបសម្បទា គឺមិនបំបួស (សិក្ខមានានោះ) ជាភិក្ខុនីដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា គឺមិនបង្គាប់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ភិក្ខុនីនោះគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនឲ្យបានឧបសម្បទា នឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៤៥] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៤៤៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា សិក្ខមានា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឧបសង្កមិត្វា ឧបសម្បទំ យាចិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តំ សិក្ខមានំ[១] សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ ។ អថខោ សា សិក្ខមានា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សិក្ខមានំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ

---

១ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ ឯតទវោចាតិ ទិស្សតិ ។

[៤២៥] ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺកាលបើមានសេចក្ដីអន្តរាយ ភិក្ខុនីស្វែងរក (ភិក្ខុនីដទៃ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[៤២៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សិក្ខមានា១រូប ចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហើយសូមឧបសម្បទា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានានោះថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យឧបសម្បទាសោះ ។ ទើបសិក្ខមានានោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា

អនុពន្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ
វុដ្ឋាបេស្សតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតីតិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ
មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ
វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេតិ ន វុដ្ឋាបនាយ
ឧស្សុក្កំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ
ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខ-
មានំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសិ
ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេស្សតិ ន
វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្ប-
សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
សិក្ខមានំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិ-
ស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា សា បច្ឆា អនន្ត-
រាយិកិនី នេវ វុដ្ឋាបេយ្យ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
ករេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទានឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យឧបសម្បទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ គ្រាក្រោយភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៦២៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សិក្ខមានា នាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ឧបដ្ឋហិស្សសិ ។ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ ឯវាហន្តំ ឧបសម្បាទេស្សាមិ ។ សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនីតិ អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ន សយំ វុដ្ឋាបេយ្យ ។ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ វុដ្ឋាបេស្សាមិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៦២៨] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[៤២៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំ ឈ្មោះថាសិក្ខមានា ។ ពាក្យថា នែនាង បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ សេចក្ដីថា នាងនឹងបម្រើអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ សេចក្ដីថា យើងនឹងបំបួសនាងជាភិក្ខុនីដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ ពាក្យថា គ្រាក្រោយភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្ដីអន្តរាយ គឺកាលបើមិនមានសេចក្ដីអន្តរាយ ។ ពាក្យថា មិនឲ្យឧបសម្បទា គឺមិនឲ្យឧបសម្បទាដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា គឺមិនបង្គាប់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ភិក្ខុនីនោះគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនឲ្យឧបសម្បទា នឹងមិនធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤២៨] ករៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយហើយស្វែងរក (ភិក្ខុនីដទៃ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយ(គ្រោះថ្នាក់)១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

(៤២៩) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌិំ សោកាវស្សំ[១] ចណ្ឌកាឡិំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌិំ សោកាវស្សំ ចណ្ឌកាឡិំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌិំ សោកាវស្សំ ចណ្ឌកាឡិំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេតីតិ[២] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌិំ សោកាវស្សំ ចណ្ឌកាឡិំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតិ នេតំ

---

១ ឱ.ម. សោកាភស្សំ ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។ ២ ឱ.ម. វុដ្ឋាបេសីតិ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី៩

(៤២៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ឲ្យសិក្ខមានាឈ្មោះចណ្ឌកាលីជាស្រីប្រឡូកប្រឡំដោយបុរស ប្រឡូកប្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាចជាស្រីបណ្ដាលសេចក្ដីសោក (ដល់បុរសដទៃ) ឲ្យបានឧបសម្បទា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនគួរបើនឹងឲ្យបណ្ឌកាលីសិក្ខមានាដែលប្រឡូកប្រឡំនឹងប្រុស ប្រឡូកប្រឡំនឹងក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្ដាលសេចក្ដីសោកឲ្យបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យចណ្ឌកាលីសិក្ខមានាដែលជាស្រីប្រឡូកប្រឡំដោយប្រុស ប្រឡូកប្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្ដាលសេចក្ដីសោកឲ្យបានឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យចណ្ឌកាលីសិក្ខមានាដែលជាស្រីប្រឡូកប្រឡំដោយប្រុស ប្រឡូកប្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្ដាលសេចក្ដីសោក ឲ្យបាន

ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យុំ យា បន ភិក្ខុនី បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌឹ សោកាវាសំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៣០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បុរិសោ នាម បត្តវីសតិវស្សោ ។ កុមារកោ នាម អប្បត្តវីសតិវស្សោ ។ សំសដ្ឋា នាម អននុលោមិកេន កាយិកវាចសិកេន សំសដ្ឋា ។ ចណ្ឌី នាម កោធនា វុច្ចតិ ។ សោកាវាសំ នាម បរេសំ ទុក្ខំ ឧប្បាទេតិ សោកំ អាវិសតិ ។ សិក្ខមានា នាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ

ឧបសម្បទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ញុំាងសិក្ខមានាដែលប្រទូស្តប្រទ្រាំដោយបុរស ដែលប្រទូស្តប្រទ្រាំដោយកុមារ ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក ឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៣០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបាពជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ជនដែល(មានអាយុ)ដល់ ២០ ឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថាបុរស ។ ក្មេងប្រុសដែលមិនទាន់ដល់ ២០ ឆ្នាំ ឈ្មោះថាកុមារ ។ សិក្ខមានាដែលពាក់ព័ន្ធដោយកិច្ចប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយនឹងកិច្ចប្រព្រឹត្តទៅក្នុងវាចាដ៏មិនសមគួរ ឈ្មោះថាប្រទូស្តប្រទ្រាំ ។ សិក្ខមានាដែលឈ្មោះថា ជាស្រីកាច សំដៅយកស្រីដែលមានសេចក្តីក្រោធ ។ ដែលឈ្មោះថា ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក គឺសិក្ខមានាញុំាងសេចក្តីទុក្ខឲ្យកើតឡើង គឺញុំាងសេចក្តីសោកឲ្យចូលគ្របសង្កត់ដល់ពួកជនដទៃ ។ ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថាសិក្ខមា-នា ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺឲ្យបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤៣១] អនាបត្តិ អជានន្តី វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[៤៣២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី មាតាបិតូហិបិ សាមិកេនបិ អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេតិ ។ មាតាបិតរោបិ សាមិកោបិ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អម្ហេហិ អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ មាតាបិតូនំបិ សាមិកស្សបិ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដៗ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈ ចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈ នឹងអាចារិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ

(៤៣១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីកាលមិនដឹងឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ៗ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

(៤៣២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យ សិក្ខមានាដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនទាន់អនុញ្ញាតឲ្យឧបសម្បទា ។ មាតាបិតាផង ស្វាមីផង ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ ថុល្លនន្ទា មិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខមានាដែលយើងមិនទាន់អនុញ្ញាតបានឧប-សម្បទាសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមាតាបិតាផង ស្វាមីផង កំពុងពោល ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តី

អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា មាតាបិតូហិបិ សាមិកេនបិ អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី មាតាបិតូហិបិ សាមិកេនបិ អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី មាតាបិតូហិបិ សាមិកេនបិ អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យុំ យា បន ភិក្ខុនី មាតាបិតូហិ វា សាមិកេន វា អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៣៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ មាតាបិតរោ នាម ជនកា វុច្ចន្តិ ។ សាមិកោ នាម យេន បរិគ្គហិតា ហោតិ ។ អននុញ្ញាតាតិ អនាបុច្ឆា ។

ប្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខមានាដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនបានអនុញ្ញាតបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យសិក្ខមានាដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនទាន់អនុញ្ញាតបានឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខមានាដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនបានអនុញ្ញាតបានឧបសម្បទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយញ៉ាំងសិក្ខមានាដែលមាតាបិតាក្តី ស្វាមីក្តី មិនទាន់អនុញ្ញាតឲ្យឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៣៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ជនដែលឈ្មោះថា មាតាបិតា សំដៅយកជនដែលញ៉ាំងកូនឲ្យកើត ។ បុរសណាហួងហែងរក្សានូវស្រី បុរសនោះឈ្មោះថាស្វាមី ។ ពាក្យថា មិនអនុញ្ញាត គឺមិនបានយល់ព្រម ។

សិក្ខមានា នាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណាស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤៣៤) អនាបត្តិ អជានន្តី វុដ្ឋាបេតិ អបលោកេត្វា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទំ

(៤៣៥) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ ថេរេ ភិក្ខូ សន្និបាតេត្វា បហូតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បស្សិត្វា ន តាវាហំ អយ្យា សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ

ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ឈ្មោះថាសិក្ខមានា ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧប-សម្បទាហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយ ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនិងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤៣៤) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមិនដឹងឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឲ្យលា (មាតាបិតានិងស្វាមី) ហើយទើបឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

(៤៣៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តវេឡុវ័នជាក-លន្ទកនិវាបស្ថាន[១] ក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យប្រជុំភិក្ខុជាថេរៈទាំងឡាយដោយគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាសិក្ខមានាដូច្នេះ ដល់ឃើញខាទនីយភោជនីយាហារច្រើន (ក៏ត្រឡប់) និយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំនឹងមិនទាន់ឲ្យឧបសម្បទាសិក្ខមានានៅឡើយទេ

---

១ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទទី ៩ នៃមហាវិភង្គរួចហើយ ។

ថេរេ ភិក្ខូ ឧយ្យោជេត្វា ទេវទត្តំ កោកាលិកំ កដមោរកតិស្សកំ ខណ្ឌទេវិយា បុត្តំ សមុទ្ទទត្តំ សន្និបាតេត្វា សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេតិ[១] ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា បារិវាសិកឆន្ទទានេន សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បារិវាសិកឆន្ទទានេន សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បារិវាសិកឆន្ទទានេន សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

---

១ ឱ. វុដ្ឋាបេសិ ។

ហើយបញ្ជូនពួកភិក្ខុជាថេរៈទៅវិញ ទើបឲ្យប្រជុំទេវទត្តភិក្ខុ កោកាលិកភិក្ខុ កដមោរកតិស្សកភិក្ខុ ខណ្ឌទេវីបុត្តភិក្ខុនិងសមុទ្ទទត្តភិក្ខុ ហើយក៏ឲ្យឧបសម្បទាសិក្ខមានា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក(គឺដែលបរិសទ្យបានឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក[1]) សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។

---

១ សង្ឃឲ្យឆន្ទដោយខានធ្វើសង្ឃកម្មក្នុងពេលដែលប្រជុំដំបូង តែបម្រុងនឹងធ្វើសង្ឃកម្មក្នុងពេលក្រោយទៀត តែអដ្ឋកថា ថា ភិក្ខុទាំងឡាយប្រជុំគ្នាបម្រុងនឹងធ្វើសង្ឃកម្មអ្វីម្យ៉ាង មានភ្លៀងតាំងឡើងក្ដីមានអាជ្ញាស្ដេចមកបណ្ដេញក្ដី មានពួកមនុស្សមកគ្រប់សង្កត់ក្ដី ពួកភិក្ខុក៏គិតគ្នាថា ថ្ងៃនេះគ្មានឱកាស យើងនាំគ្នាទៅទីដទៃចុះ ហើយមិនទាន់លះបង់ឆន្ទក៏ក្រោកចេញទៅ យ៉ាងនេះហៅថាបារិវាសិយ ។ ឯយោជនា ថា បារិវាសិយឆន្ទទាន គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាដោយបរិសទ្យមិនគាប់ចិត្ត (គឺដំណុំសង្ឃមិនយល់ព្រម) ។

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បារិវាសិកច្ឆន្ទទានេន សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៣៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បារិវាសិកច្ឆន្ទទានេនាតិ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ ។ សិក្ខមានា នាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណាស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤៣៧) អនាបត្តិ អវុដ្ឋិតាយ បរិសាយ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះ បារិវាសិក ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៣៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះ បារិវាសិក គឺបរិសទ្យក្រោកចេញទៅហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខមានា សំដៅយកសាមណេរីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យ ឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មត សីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដ ទាំងឡាយ ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចារិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤៣៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺ កាលបើបរិសទ្យមិនទាន់បានក្រោកចេញហើយ ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ទ្វាទសមសិក្ខាបទំ

[៤៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ ឧបស្សយោ ន សម្មតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ឧបស្សយោ ន សម្មតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២

(៤៣៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាពល់ឆ្នាំ ។ កន្លែងសម្រាប់ភិក្ខុនីនៅក៏មិនគ្រប់គ្រាន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាពល់ឆ្នាំសោះ (ព្រោះ) កន្លែងសម្រាប់នៅមិនគ្រប់គ្រាន់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោល-ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ (ក៏) ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាពល់ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាពល់ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាពល់ឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៣៩) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អនុវស្សន្តិ អនុសំវច្ឆរំ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤៤០) អនាបត្តិ ឯកន្តរិកំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស តេរសមសិក្ខាបទំ

(៤៤១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន

ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៣៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា រាល់ឆ្នាំ គឺគ្រប់ឆ្នាំ ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចារិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤៤០) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទារំលងមួយឆ្នាំ ៗ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣

(៤៤១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ[១] ទ្វេ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ ឧបស្សយោ តថេវ ន សម្មតិ ។ មនុស្សា តថេវ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ឧបស្សយោ តថេវ ន សម្មតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

---

១ ឱ. ឯកវស្សំ ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។

ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង១ឆ្នាំ ។ កន្លែងជាទីនៅក៏មិនល្មមគ្រាន់ដូច្នោះទៀត ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ដូច្នោះទៀតថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង១ឆ្នាំសោះ (ព្រោះថា) លំនៅមិនគ្រាន់ដូច្នោះទៀត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង១ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីររូបក្នុង ១ ឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីររូបក្នុង១ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៤២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឯកំ វស្សន្តិ ឯកំ សំវច្ឆរំ ។ ទ្វេ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ទ្វេ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤៤៣) អនាបត្តិ ឯកន្តរិកំ ឯកំ(១) វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គោ អដ្ឋមោ ។

---

១ ឱ.ម. ហេត្ថកេសុ អយំ បាឋោ ន ហោតិ ។

(៤៤២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ក្នុង ១ ឆ្នាំ គឺក្នុង ១ ខួប ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីររូប គឺបំបួសស្រីពីររូបជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីររូបហើយស្វែងរកគណៈក្ដី អាចារិនីក្ដី បាត្រក្ដី ចីវរក្ដី សន្មតសីមាក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនិងអាចារិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤៤៣) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រី ១ រូប រំលងមួយឆ្នាំ ៗ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គទី ៨ ចប់ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

(៨៨៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ(១) កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តាសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន

---

១ ឱ. គិហីកាមភោគិនិយោតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(៤៤៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយទ្រទ្រង់ឆត្រនឹងស្បែកជើង ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងទ្រទ្រង់ឆត្រនឹងស្បែកជើងដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងទ្រទ្រង់ឆត្រនឹងស្បែកជើងសោះ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយទ្រទ្រង់ឆត្រនឹងស្បែក-ជើង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ-ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងទ្រទ្រង់ឆត្រនឹងស្បែកជើងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែង

ភិក្ខុនី ឆត្តុបាហនំ ធារេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៤៤៥) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី គិលានា ហោតិ តស្សា វិនា ឆត្តុបាហនំ ន ផាសុ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជា-នាមិ ភិក្ខវេ គិលានាយ ភិក្ខុនិយា ឆត្តុបាហនំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យ យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា ឆត្តុបាហនំ ធារេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៤៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-នីតិ ។ អគិលានា នាម យស្សា វិនា ឆត្តុបាហនំ ផាសុ ហោតិ ។ គិលានា នាម យស្សា វិនា ឆត្តុបាហនំ ន ផាសុ ហោតិ ។ ឆត្តំ នាម តីណិ ឆត្តានិ សេតច្ឆត្តំ កិលញ្ជច្ឆត្តំ បណ្ណច្ឆត្តំ មណ្ឌលពទ្ធំ(១) ។ ធារេយ្យាតិ សកឹបិ ធារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ ឱ. ម. សលាកពទ្ធន្តិ ទិស្សតិ ។

ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តហើយដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៨៨៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូបឈឺ ភិក្ខុនីនោះមិនបានទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើងក៏មិនសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះបំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឆត្រនិងស្បែកជើងដល់ភិក្ខុនីឈឺ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនឈឺទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៨៨៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីណាវៀរឆត្រនិងស្បែកជើង ហើយនៅតែសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថាមិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាវៀរឆត្រនិងស្បែកជើង ហើយមិនសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថាឈឺ ។ ដែលហៅថាឆត្រ គឺឆត្រមានបីយ៉ាង ឆត្រដែលពាសដោយសំពត់ស ១ ឆត្រដែលត្បាញដោយបន្ទោះឫស្សី ១ ឆត្រដែលពាសដោយស្លឹកឈើ ១ (ឆត្រទាំងបីនេះ) ដែលគេចងឲ្យមានកងមូលចងឲ្យជាប់មាំដោយឆ្អឹងឆត្រ ។ ពាក្យថា ទ្រទ្រង់ គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់សូម្បីម្តង (ក៏) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៤៧) អគ្គិលានា អគ្គិលានសញ្ញា ឆត្តុបាហនំ ធារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អគ្គិលានា វេមតិកា ឆត្តុបាហនំ ធារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អគ្គិលានា គិលានសញ្ញា ឆត្តុបាហនំ ធារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឆត្តំ ធារេតិ ន ឧបាហនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧបាហនំ ធារេតិ ន ឆត្តំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គិលានា អគិលានសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គិលានា វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គិលានា គិលានសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៤៤៨) អនាបត្តិ គិលានាយ អារាមេ អារាមុបចារេ ធារេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

(៤៤៩) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន

(៤៤៧) ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ហើយទ្រទ្រង់ឆត្រនឹងស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយទ្រទ្រង់ឆត្រនឹងស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថាឈឺ ហើយទ្រទ្រង់ឆត្រនឹងស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ឆត្រមិនពាក់ស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីពាក់ស្បែកជើងមិនបាំងឆត្រ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ តែមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថាឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៤៤៨) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ឆត្រនឹងស្បែកជើងក្នុងអារាម ១ ក្នុងឧបចារនៃអារាម ១ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ក្នុងពេលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(៤៤៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី

យាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី យានេន យាយេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

ទាំងឡាយមានដំណើរទៅដោយយាន ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងទៅដោយយាន ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងទៅដោយយានសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយទៅដោយយាន ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងទៅដោយយានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទៅដោយយាន ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តហើយដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៤៩០) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី គិលានា ហោតិ ន សក្កោតិ បទសា គន្តុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានាយ ភិក្ខុនិយា យានំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា យានេន យាយេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៩១) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អគិលានា នាម សក្កោតិ បទសា គន្តុំ ។ គិលានា នាម ន សក្កោតិ បទសា គន្តុំ ។ យានំ នាម វយ្ហំ រថោ សកដំ សន្ទមានិកា សិវិកា បាដង្កី ។ យាយេ-យ្យាតិ សកឹបិ យាយតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៤៩២) អគិលានា អគិលានសញ្ញា យានេន យា-យតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អគិលានា វេមតិកា យានេន យាយតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អគិលានា

(៤៩០) គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូបឈឺមិនអាចនឹងដើរទៅដោយជើងបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតយានដល់ភិក្ខុនីមានជម្ងឺ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនឈឺហើយទៅដោយយាន ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៩១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលអាចទៅដោយជើងបាន ឈ្មោះថាមិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាដែលមិនអាចទៅដោយជើងបាន ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថាឈឺ ។ វហ៍ រថ រទេះ រថទ្រង់គ្រឿង គ្រែស្នែង អង្រឹង ឈ្មោះថាយាន ។ ពាក្យថាទៅ គឺភិក្ខុនីទៅតែម្តង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៩២) ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ហើយទៅដោយយាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ តែសង្ស័យ ហើយទៅដោយយាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថាឈឺ ហើយទៅ

គិលានសញ្ញា យានេន យាយតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ គិលានា អគិលានសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គិលានា វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គិលានា គិលានសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៤៨៣) អនាបត្តិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

(៤៨៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អញ្ញតរិស្សា ឥត្ថិយា កុលុបិកា(១) ហោតិ ។ អថខោ សា ឥត្ថី តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច ហន្ទយ្យេ ឥមំ សង្ឃាណឹ អមុកាយ នាម ឥត្ថិយា ទេហីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី សចាហំ បត្តេន អាទាយ គច្ឆាមិ វិស្សរោ មេ ភវិស្សតីតិ បដិមុញ្ចិត្វា អគមាសិ ។ តស្សា រថិកាយ សុត្តកោ ឆិន្នោ វិប្បកិរិ-

---

១ ឱ. កុល្លូបិកា ។ ម. កុលុបិកា ។

ដោយយាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ តែសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថាឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៤៩៣) **ភាវៈ**ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយធំ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(៤៩៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីមួយរូប ជាដីតុនរបស់ស្រីម្នាក់ ។ លំដាប់នោះឯង ស្រីនោះបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រនាងម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ សូមនាងម្ចាស់ឲ្យខ្សែក្រវាត់ចង្កេះនេះដល់ស្រីឈ្មោះឯណោះទៅ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះគិតថា បើអញដាក់ក្នុងបាត្រហើយទៅ អញមុខជានឹងក្អេប គិតដូច្នោះហើយក៏ក្រវាត់ដើរទៅ ។ កាលបើខ្សែ (សំពប់ដោត) ដាច់ទៅ កម្រង (ខ្សែក្រវាត់ក៏) ជ្រុះរត់ពាយព្រួង

យឹសុ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សង្ឃាណឹ ធារេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី សង្ឃាណឹ ធារេស្សតីតិ ។បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី សង្ឃាណឹ ធារេតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី សង្ឃាណឹ ធារេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ

យា បន ភិក្ខុនី សង្ឃាណឹ ធារេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៥៥) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សង្ឃាណិ នាម យា កាចិ កដុបកា ។ ធារេយ្យាតិ សកឹបិ ធារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ ឱ. ម. ធារេសីតិ ។

ផ្សារនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងពាក់ខ្សែក្រវាត់ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងពាក់ខ្សែក្រវាត់សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីពាក់ខ្សែក្រវាត់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងពាក់ខ្សែក្រវាត់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយពាក់ខ្សែក្រវាត់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៩៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ របស់ណាមួយសម្រាប់ប្រដាប់ចង្កេះ របស់នោះឈ្មោះថាខ្សែក្រវាត់ ។ ពាក្យថា ពាក់ គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់តែម្តង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៨៦) អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា កដិសុត្តកំ
ធារេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

(៤៨៧) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ
ធារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ
គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ
វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា
ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេន្តីតិ ។

[៤៩៦] ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីពាក់ខ្សែបង្កេះព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[៤៩៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ស្រី (គ្រហស្ថ) ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រី ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះ-ដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ (ក៏) ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រីសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រី ពិតមែនឬ ។

សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឥត្ថាលង្ការំ ធារេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឥត្ថាលង្ការំ ធារេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៥៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឥត្ថាលង្ការោ នាម សីសុបគោ គីវុបគោ ហត្ថុបគោ បាទុបគោ កដុបគោ[១] ។ ធារេយ្យាតិ សកិំបិ ធារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៤៥៩] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

---

១ ឱ. សីសូបគោ គីវូ... ហត្ថូ... បាទូ... កដូបគោតិ ទិស្សតិ ។

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រីទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រី ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៥៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបាពដិកកណ្ឌរួចហើយ ។ គ្រឿងប្រដាប់ក្បាល គ្រឿងប្រដាប់ក គ្រឿងប្រដាប់ដៃ គ្រឿងប្រដាប់ជើង គ្រឿងប្រដាប់ចង្កេះ ឈ្មោះថា គ្រឿងប្រដាប់របស់ស្រី (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ) ។ ពាក្យថា ប្រើប្រាស់ គឺភិក្ខុនីពាក់សួម្បីម្តង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៥៩] ភរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៦៦០) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ គន្ធវណ្ណកេន នហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ គន្ធវណ្ណកេន នហាយិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ គន្ធវណ្ណកេន នហាយិស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ គន្ធវណ្ណកេន នហាយន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ គន្ធវណ្ណកេន នហាយិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

(៤៦០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយងូតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាប ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងងូតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាបដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងងូតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាបសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយងូតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាប ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងងូតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាបទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា

វា បសាខាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី គន្ធវណ្ណកេន នហាយេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៦១) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ គន្ធោ នាម យោ កោចិ គន្ធោ ។ វណ្ណកំ នាម យំ កិញ្ចិ វណ្ណកំ ។ នហាយេយ្យាតិ នហាយតិ បយោគេ ទុក្កដំ នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៤៦២) អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

(៤៦៣) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ

ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយផ្លូតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនិងគ្រឿងលាប ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៦១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងក្រអូប សំដៅយកវត្ថុណាមួយមានក្លិនក្រអូប ។ ដែលហៅថា គ្រឿងលាប សំដៅយករបស់ណាមួយសម្រាប់លាប ។ ពាក្យថា ផ្លូតទឹក គឺភិក្ខុនីកំពុងផ្លូត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលផ្លូត ផ្លូតស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៦២) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីផ្លូតព្រោះហេតុនៃអាពាធ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ១ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

(៤៦៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយផ្លូតទឹកដោយគ្រឿងអប់គ្រឿងលំអិត ។ មនុស្សទាំងឡាយ

វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហាយិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហាយិស្សន្តីតិ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហាយន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហាយិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហាយេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងងូតទឹកដោយគ្រឿងអប់ គ្រឿងលំអិត ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងងូតទឹកដោយគ្រឿងអប់គ្រឿងលំអិតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីងូតទឹកដោយគ្រឿងអប់គ្រឿងលំអិត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងងូតទឹក ដោយគ្រឿងអប់គ្រឿងលំអិតទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយងូតទឹកដោយគ្រឿងអប់គ្រឿងលំអិត ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៦៤) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភសិតកំ នាម យំកិញ្ចិ គន្ធភសិតកំ(1) ។ បិញ្ញាកំ នាម តិលបិដ្ឋំ វុច្ចតិ ។ នហាយេយ្យាតិ នហាយតិ បយោគេ ទុក្កដំ នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៤៦៥) អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា បកតិបិញ្ញាកេន នហាយតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

(៤៦៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តិបិ បរិមទ្ទាបេន្តិបិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ទាបេស្សន្តិបិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិ-

---

1 ឧ ភសិតកំ ។

(៤៦៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងអប់នោះ គឺគ្រឿងអប់ដែលមានក្លិនក្រអូបណាមួយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងលំអិតសំដៅយកម្សៅល្ង ។ ពាក្យថា ងូតទឹក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីងូត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលងូត ងូតស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៦៥) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីងូតទឹកដោយគ្រឿងលំអិតជាប្រក្រតី ព្រោះហេតុនៃអាពាធ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(៤៦៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យភិក្ខុនីគក់រិតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវិហារ ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យភិក្ខុនីគក់រិតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជា

និយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ទាបេស្សន្តិបីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តិបិ បរិមទ្ទាបេន្តិបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ទាបេស្សន្តិបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេយ្យ វា បរិមទ្ទាបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

(៨៦៧) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ ឧម្មទ្ទាបេយ្យ វាតិ ឧម្មទ្ទាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បរិមទ្ទាបេយ្យ វាតិ សម្ពាហាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

អ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យភិក្ខុនីគក់រែតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យភិក្ខុនីគក់រែតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យភិក្ខុនីគក់រែតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យភិក្ខុនីគក់រែតក្តី ច្របាច់ក្តី ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៦៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យភិក្ខុនី គឺឲ្យភិក្ខុនីដទៃ ។ ពាក្យថា គក់រែតក្តី គឺភិក្ខុនីឲ្យគក់រែត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ច្របាច់ក្តី គឺភិក្ខុនីឲ្យគេច្របាច់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៦៦៨) អនាបត្តិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស អដ្ឋម-នវម-ទសមសិក្ខាបទានិ

(៦៦៩) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ សិក្ខមានាយ ឧម្មទ្ទាបេន្តិបិ បរិមទ្ទាបេន្តិបិ ។ បេ ។ សាមណេរិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តិបិ បរិមទ្ទាបេន្តិបិ ។ បេ ។ គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តិបិ បរិមទ្ទាបេន្តិបិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ទាបេស្សន្តិបិ សេយ្យថាបិ គិហិនីយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ

[៤៦៨] ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្ទះអន្ទែងយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨-៩-១០

[៤៦៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យសិក្ខមានាគក់រំតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ។ បេ ។ ឲ្យសាមណេរីគក់រំតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ។ បេ ។ ឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រំតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវិហារ ឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រំតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹង

គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ទាបេស្សន្តិបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តិបិ បរិមទ្ទាបេន្តិបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ទាបេស្សន្តិបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេយ្យ វា បរិមទ្ទាបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៧០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សិក្ខមានា នាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ សាមណេរី នាម ទសសិក្ខាបទិកា ។ គិហិនី នាម អាគារិនី វុច្ចតិ ។ ឧម្មទ្ទាបេយ្យ វាតិ ឧម្មទ្ទាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បរិមទ្ទាបេយ្យ វាតិ សម្ពាហាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

ឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រំគតខ្លះ ប្រែប្រាប់ខ្លះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រំគតខ្លះ ប្រែប្រាប់ខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រំគតខ្លះ ប្រែប្រាប់ខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រំគតក្ដី ប្រែប្រាប់ក្ដី ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៧០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខមានា បានដល់សាមណេរីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ដែលហៅថា សាមណេរី បានដល់ស្រីអ្នកបួសដែលរក្សាសិក្ខាបទ ១០ ។ ដែលហៅថា ស្រីគ្រហស្ថ សំដៅយកស្រីដែលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ពាក្យថា ឲ្យគក់រំគតក្ដី សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីឲ្យគេគក់រំគត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ឲ្យប្រែប្រាប់ក្ដី សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីឲ្យគេប្រែប្រាប់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៨៧១) អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទំ

(៨៧២) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទន្តិ ។ ភិក្ខូ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទន្តិ[1] នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

---

[1] ឱ. និសីទិស្សន្តិ ។

(៨៧១) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

(៨៧២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តនាពម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនបានប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើមិនប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុសោះ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនបានប្រាប់ មិនគួរបើនឹងអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៨៧៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុស្ស បុរតោតិ ឧបសម្បន្នស្ស បុរតោ ។ អនាបុច្ឆាតិ អនបលោកេត្វា ។ អាសនេ និសីទេយ្យាតិ អន្តមសោ ឆមាយម្បិ[១] និសីទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៨៧៤) អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ និសីទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាសនេ និសីទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ និសីទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

---

១ ម. ឆមាយបិ ។

បូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនប្រាប់ហើយ អង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៧៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងមុខភិក្ខុ គឺខាងមុខនៃឧបសម្បន្ន ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ គឺមិនបានពិតទូល ។ ពាក្យថា អង្គុយលើអាសនៈ គឺភិក្ខុនីអង្គុយដោយហោចទៅសូម្បីលើផែនដី ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៧៤) ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបានប្រាប់មែន ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបានប្រាប់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៤៧៥) អនាបត្តិ អាបុច្ឆា អាសនេ និសីទតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស ទ្វាទសមសិក្ខាបទំ

(៤៧៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ហំ បុច្ឆន្តិ ។ ភិក្ខូ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ហំ បុច្ឆិស្សន្តីតិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ហំ បុច្ឆន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ហំ បុច្ឆិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ

(៤៧៥) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រាប់ហើយទើបអង្គុយលើអាសនៈ ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២

(៤៧៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តនៃអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាសជាមុន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាសសោះ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាសទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អនោកាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ហំ បុច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៧៧) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អនោកាសកតន្តិ អនាបុច្ឆា ។ ភិក្ខុន្តិ ឧបសម្បន្នំ ។ បញ្ហំ បុច្ឆេយ្យាតិ សុត្តន្តេ ឱកាសំ ការាបេត្វា វិនយំ វា អភិធម្មំ វា បុច្ឆតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ វិនយេ ឱកាសំ ការាបេត្វា សុត្តន្តំ វា អភិធម្មំ វា បុច្ឆតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អភិធម្មេ ឱកាសំ ការាបេត្វា សុត្តន្តំ វា វិនយំ វា បុច្ឆតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៤៧៨) អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា បញ្ហំ បុច្ឆតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេមតិកា បញ្ហំ បុច្ឆតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា បញ្ហំ បុច្ឆតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៧៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា មិនបានសូមឱកាស គឺមិនបានផ្ទៀង ។ ពាក្យថា នឹងភិក្ខុ គឺនឹងឧបសម្បន្ន ។ ពាក្យថា សួរបញ្ហា គឺភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសក្នុងព្រះសូត្រ ហើយបែរទៅសួរវិន័យក្តី អភិ-ធម្មក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសក្នុងវិន័យ ហើយបែរទៅសួរព្រះសូត្រក្តី អភិធម្មក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសក្នុងអភិធម្ម ហើយបែរទៅសួរព្រះសូត្រក្តី វិន័យក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៧៨) ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបានសូមឱកាសមែន ហើយសួរបញ្ហា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសួរបញ្ហា ត្រូវអា-បត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស តែភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានសូមឱកាស ហើយសួរបញ្ហា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបានសូមឱកាស តែភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបានសូមឱកាស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៤៧៩) អនាបត្តិ ឱកាសំ ការាបេត្វា បុច្ឆតិ អនោទិស្ស ឱកាសំ ការាបេត្វា យត្ថ កត្ថចិ បុច្ឆតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស តេរសមសិក្ខាបទំ

(៤៨០) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អសង្កច្ចិកា គាមំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ តស្សា រថិយាយ វាត-មណ្ឌលិកា សង្ឃាដិយោ ឧក្ខិបឹសុ ។ មនុស្សា ឧក្កុដ្ឋឹ អកំសុ សុន្ទរោ អយ្យាយ ថនុទរោតិ[១] ។ សា ភិក្ខុនី មនុស្សេហិ ឧប្បណ្ឌិយមានា មង្កុ អហោសិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ឧបស្សយំ គន្ត្វា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។

១ ម. សុន្ទរា អយ្យាយ ថនុទរាតិ ។

ភិក្ខុដែលខ្លួនបានសូមឱកាស តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុខ្លួនបានសូមឱកាស ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានសូមឱកាសមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៤៧៩) ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសហើយសួរ ១ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសមិនចំពោះ ហើយសួរក្នុងពុទ្ធវចនៈឯណាមួយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣

(៤៨០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី១រូបគ្មានសម្ពត់ចោមពុងចូលទៅកាន់ស្រុកដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ខ្យល់ព្យុះទាំងឡាយបក់សើយសង្ឃាដីទាំងឡាយឡើងក្នុងច្រកនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយធ្វើសំឡេងហៅឡើងថា ដោះនឹងពោះលោកម្ចាស់ល្អណាស់ ។ ភិក្ខុនីនោះកាលដែលមនុស្សទាំងឡាយចំអកឲ្យ (យ៉ាងនោះហើយ) ក៏មានសេចក្តីអៀនខ្មាស ។ ទើបភិក្ខុនីនោះទៅកាន់លំនៅហើយប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។

តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី អសង្កច្ចិកា គាមំ បវិសិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី អសង្កច្ចិកា គាមំ បវិសតីតិ(១) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី អសង្កច្ចិកា គាមំ បវិសិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អសង្កច្ចិកា គាមំ បវិសេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៨១) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អសង្កច្ចិកាតិ វិនា សង្កច្ចិកំ ។ សង្កច្ចិកំ នាម អធក្ខកំ ឧព្ភនាភិ តស្ស បដិច្ឆាទនត្ថាយ ។ គាមំ បវិសេយ្យាតិ បរិក្ខិត្តស្ស គាមស្ស បរិក្ខេបំ អតិក្កមន្តិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស គាមស្ស ឧបចារំ ឱក្កមន្តិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ ម. បវិសីតិ ។

ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងគ្មានសម្ពត់ចោមពុងហើយចូលទៅកាន់ស្រុកសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីគ្មានសម្ពត់ចោមពុង ហើយចូលទៅកាន់ស្រុក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងគ្មានសម្ពត់ចោបពុងហើយចូលទៅកាន់ស្រុកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយគ្មានសម្ពត់ចោមពុងចូលទៅកាន់ស្រុក ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៨១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា គ្មានសម្ពត់ចោមពុង គឺលះបង់សម្ពត់ចោមពុង ។ សរីរប្រទេសខាងក្រោម តាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីផ្ចិតឡើងទៅ សម្ពត់ដែលគេធ្វើដើម្បីបិទបាំងសរីរប្រទេសនោះ ហៅថា សម្ពត់ចោមពុង ។ ពាក្យថា ចូលទៅកាន់ស្រុក គឺភិក្ខុនីឈានកន្លងរបងស្រុកដែលមានរបង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីឈានចូលដល់ឧបចារស្រុកដែលគ្មានរបង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៨២) អនាបត្តិ អច្ឆិន្នចីវរិកាយ នដ្ឋចីវរិកាយ គិលានាយ អសតិយា អជានន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គោ[១] នវមោ ។

(៤៨៣) ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ ឆសដ្ឋិសតា បាចិត្តិយា ធម្មា ។ តត្ថាយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថាយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា[២] ។

---

១ ឆត្តវគ្គោតិបិ បាឋោ ។ ២ ឱ.ម. ខុទ្ទកំ និដ្ឋិតំ ។

[៤៨២] ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមានចីវរចោរដណ្ដើមយកទៅ ១ ភិក្ខុនីមានចីវរវិនាស ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមិនមានសំពត់ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គ ទី ៩ ចប់ ។

[៤៨៣] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិបាចិត្តិយទាំងឡាយ ១៦៦ ខ្ញុំបានសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិបាចិត្តិយទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនោះទើបលោកស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

បាចិត្តិយ ចប់ ។

បាដិទេសនីយកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនាយ្យាយោ អដ្ឋ បាដិទេសនីយា
ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

[៤៨៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិស្សន្តិ កស្ស សម្បន្នំ ន មនាបំ កស្ស សាទុំ ន រុច្ចតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ

បាដិទេសនីយកណ្ឌ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះ

បាដិទេសនីយ ៨ នេះមកកាន់ឧទ្ទេស ។

(៨៨៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតពនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះរាវឆាន់សោះ អ្នកណាមិនគាប់ចិត្តនឹងវត្ថុដែលសម្បូណ៌ អ្នកណាមិនគាប់ចិត្តនឹងវត្ថុដែលឆ្ងាញ់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះរាវឆាន់សោះ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ

ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៤៨៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ គិលានា ហោន្តិ ។ គិលានបុច្ឆិកា ភិក្ខុនិយោ គិលា-នា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោចុំ កច្ចិ អយ្យេ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយន្តិ ។ បុព្វេ មយំ អយ្យេ សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជាម តេន នោ ផាសុ ហោតិ ឥទានិ បន ភគវតា បដិក្ខិត្តន្តិ កុក្កុច្ចាយន្តា ន វិញ្ញាបេម តេន នោ ន ផាសុ ហោតីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ

មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះរាវឆាន់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះអាបត្តិនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគបញ្ញត្តហើយដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៤៨៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយជាអ្នកសួរជម្ងឺ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលឈឺថា នែលោកម្ចាស់ លោកអាចអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបានឬទេ លោកអាចញុំាងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ ភិក្ខុនីដែលឈឺទាំងឡាយនោះនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ពីដើមយើងទាំងឡាយសូមទឹកដោះរាវឆាន់បាន ហេតុនោះយើងមានសេចក្តីសប្បាយ តែឥឡូវនេះយើងទាំងឡាយរង្កៀសថា ការសូមនោះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ ដូច្នេះទើបមិនហ៊ានសូម ហេតុនោះទើបយើងទាំងឡាយមិនមានសេចក្តីសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មាន

អាហរាបេសុំ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានាយ ភិក្ខុនិយា សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិតុំ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

(៨៤៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អគិលានា នាម យស្សា វិនា សប្បិនា ផាសុ ហោតិ ។ គិលានា នាម យស្សា វិនា សប្បិនា ន ផាសុ ហោតិ ។ សប្បិ នាម គោសប្បិ វា អជិកាសប្បិ វា មហិសសប្បិ[១] វា យេសំ មំសំ កប្បតិ តេសំ សប្បិ ។ អគិលានា អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

---

១ ឱ. មាហិសំ វា សប្បិ ។ ម. មាហឹសា វា សប្បិ ។

បាដិទេសនីយកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់

ព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីឈឺសូមទឹកដោះរាវឆាន់បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនឈឺសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះអាបត្តិនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។

(៤៨៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបាចិត្តិយកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីណាលះបង់ទឹកដោះរាវហើយបានសេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថាមិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាលះបង់ទឹកដោះរាវហើយមិនមានសេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថាឈឺ ។ ដែលហៅថា ទឹកដោះរាវ គឺទឹកដោះរាវរបស់គោក្តី ទឹកដោះរាវរបស់ពពែក្តី ទឹក-ដោះរាវរបស់ក្របីក្តី សាច់ពួកសត្វណាគួរ ទឹកដោះរាវរបស់សត្វពួកនោះក៏គួរដែរ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺសូមប្រយោជន៍ដើម្បីខ្លួន ត្រូវទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលសូម ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈដែលបានមក ។ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៤៨៧) អគិលានា អគិលានសញ្ញា សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។ អគិលានា វេមតិកា សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។ អគិលានា គិលានសញ្ញា សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។ គិលានា អគិលានសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គិលានា វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គិលានា គិលានសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៤៨៨) អនាបត្តិ គិលានាយ គិលានា ហុត្វា វិញ្ញាបេត្វា អគិលានា ភុញ្ជតិ គិលានាយ សេសកំ ភុញ្ជតិ ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

(៤៨៩) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តេលំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ ។ សង្ខេបោ ។ មធុំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ ។

(៨៨៧) ខ្លួនមិនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនឈឺ ហើយសូមទឹកដោះការឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ខ្លួនមិនឈឺ (តែ) ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយសូមទឹកដោះការឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ខ្លួនមិនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឈឺ ហើយសូមទឹកដោះការឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ខ្លួនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនឈឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខ្លួនឈឺ (តែ) ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខ្លួនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៨៨៨) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីឈឺសូម (គេបានមក) ហើយត្រឡប់ជាមិនឈឺឆាន់ ១ ភិក្ខុនីឆាន់របស់សល់អំពីភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីបានពីសំណាក់ពួកញាតិ ១ អំពីសំណាក់ពួកជនបវារណា ១ ភិក្ខុនីសូមដើម្បីប្រយោជន៍អ្នកដទៃ ១ ភិក្ខុនីបានមកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(៨៨៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយសូមប្រេងឆាន់ ។ សេចក្ដីបំប្រួញ ។ សូមទឹកឃ្មុំឆាន់ ។ សូមស្ករ

ផាណិតំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ ។ មច្ឆំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ ។ មំសំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ ។ ខីរំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ[១] ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិស្សន្តិ កស្ស សម្បន្នំ ន មនាបំ កស្ស សាទុំ ន រុច្ចតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ

---

១ បិវន្តីតិ បាឋេន ភវិតព្វំ ។

អំពៅឆាន់ ។ សូមត្រីឆាន់ ។ សូមសាច់ឆាន់ ។ សូមទឹកដោះស្រស់ឆាន់ ។ សូមទឹកដោះជូរឆាន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជូរឆាន់សោះ អ្នកណាដែលមិនគាប់ចិត្តនឹងរបស់សម្បូណ៌ អ្នកណាដែលមិនចូលចិត្តនឹងរបស់ឆ្ងាញ់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជូរឆាន់សោះ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយសូមទឹកដោះជូរឆាន់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជូរឆាន់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយសូមទឹកដោះជូរឆាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះថា

តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៤៩០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ គិលានា ហោន្តិ ។ គិលានបុច្ឆិកា ភិក្ខុនិយោ គិលានា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោចុំ កច្ចិ អយ្យេ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយន្តិ ។ បុព្វេ មយំ អយ្យេ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជាម តេន នោ ផាសុ ហោតិ ឥទានិ បន ភគវតា បដិក្ខិត្តន្តិ កុក្កុច្ចាយន្តា ន វិញ្ញាបេម តេន នោ ន ផាសុ ហោតីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានាយ ភិក្ខុនិយា ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ

បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះថាបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តហើយយ៉ាងនេះ ។

(៤៩០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយជាអ្នកសួរជម្ងឺ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលឈឺថា នែលោកម្ចាស់ លោកអាចអត់ធន់ទុក្ខបានទេ អាចញុំាងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ ភិក្ខុនីឈឺទាំងឡាយនោះ និយាយថា នែលោកម្ចាស់ ពីដើមយើងទាំងឡាយសូមទឹកដោះជូរឆាន់បាន ហេតុនោះ យើងទាំងឡាយក៏សប្បាយ តែឥឡូវនេះ យើងទាំងឡាយរង្កៀសថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (បានជា) មិនសូម ហេតុនោះទើបយើងទាំងឡាយមិនសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីឈឺសូមទឹកដោះជូរឆាន់បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនឈឺ សូមទឹកដោះជូរឆាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះថា

ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

(៤៩១) យា បនាតិ យា យាទិសា ។បេ។ ភិក្ខុនីតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អគិលានា នាម យស្សា វិនា ទធិនា ផាសុ ហោតិ ។ គិលានា នាម យស្សា វិនា ទធិនា ន ផាសុ ហោតិ ។ តេលំ នាម តិលតេលំ សាសបតេលំ មធុកតេលំ ឯរណ្ឌតេលំ វសាតេលំ ។ មធុ នាម មក្ខិកាមធុ ។ ផាណិតំ នាម ឧច្ឆុម្ហា និព្វត្តំ ។ មច្ឆោ នាម ឱទកោ វុច្ចតិ ។ មំសំ នាម យេសំ មំសំ កប្បតិ តេសំ មំសំ ។ ខីរំ នាម គោខីរំ វា អជិកាខីរំ វា មហិំសខីរំ វា យេសំ មំសំ កប្បតិ តេសំ ខីរំ ។ ទធិ នាម តេសញ្ញេវ ទធិ ។ អគិលានា អត្តនោ

បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។

(៤៩១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីណាវៀរទឹកដោះជូរ បានសេចក្ដីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា មិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាមួយវៀរទឹកដោះជូរមិនមានសេចក្ដីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ឈឺ ។ ដែលហៅថា ប្រេង គឺប្រេងគ្រាប់ល្ង ប្រេងគ្រាប់ស្ពៃ ប្រេងគ្រាប់ស្រគំ ប្រេងគ្រាប់ល្ហុងខ្វង ប្រេងដែលចំរាញ់ពីខ្លាញ់ ។ ដែលហៅថា ទឹកឃ្មុំ គឺទឹកផ្អែមដែលឃ្មុំធ្វើ ។ ដែលហៅថា ស្ករអំពៅ គឺស្ករកើតពីអំពៅ ។ ដែលហៅថា ត្រី សំដៅយកសត្វទឹក ។ ដែលហៅថា សាច់ គឺសាច់ពួកសត្វណាគួរ (សង្គ្រោះយក) សាច់ពួកសត្វនោះឯង ។ ដែលហៅថា ទឹកដោះស្រស់ គឺទឹកដោះស្រស់របស់គោក្ដី ទឹកដោះស្រស់របស់ពពែក្ដី ទឹកដោះស្រស់របស់ក្របីក្ដី សាច់របស់ពួកសត្វណាគួរ ទឹកដោះស្រស់របស់សត្វអម្បាលនោះក៏គួរដែរ ។ ដែលហៅថា ទឹកដោះជូរ គឺទឹកដោះជូររបស់សត្វអម្បាលនោះឯង ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺសូមប្រយោជន៍ដើម្បីខ្លួន

អត្ថាយ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោ-ហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

(៨៩២) អគិលានា អគិលានសញ្ញា ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។ អគិលានា វេមតិកា ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេស-នីយស្ស ។ អគិលានា គិលានសញ្ញា ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។ គិលានា អគិលានសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គិលានា វេមតិ-កា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គិលានា គិលានសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៨៩៣) អនាបត្តិ គិលានាយ គិលានា ហុត្វា វិញ្ញា-បេត្វា អគិលានា ភុញ្ជតិ គិលានាយ សេសកំ ភុញ្ជតិ ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ត្រូវទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលសូម ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈដែលបានមក ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ គ្រប់ៗ ពួរៈដែលលេបចូលទៅ ។

[៤៩២] ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ហើយសូមទឹកដោះជូរឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ តែមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសូមទឹកដោះជូរឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថាឈឺ ហើយសូមទឹកដោះជូរឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ តែមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថាឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៤៩៣] ពួរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីឈឺសូម (គេបានមក) ហើយជាឆាន់ ១ ភិក្ខុនីឆាន់របស់សល់អំពីភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីបានពីសំណាក់ពួកញាតិ ១ អំពីសំណាក់ពួកជនបវារណា ១ ភិក្ខុនីសូមដើម្បីប្រយោជន៍ជនដទៃ ១ ភិក្ខុនីបានដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(៤៩៦) ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ អដ្ឋ បាដិទេសនីយា ធម្មា ។ តត្ថាយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថាយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

បាដិទេសនីយា និដ្ឋិតា[១] ។

១ ម. បាដិទេសនីយំ និដ្ឋិតំ ។

បាដិទេសនីយកណ្ឌ ទីបំផុត

(៤៩៤) បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះបាដិទេសនីយ ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបរិសុទ្ធក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនោះបានជាស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

បាដិទេសនីយ ចប់ ។

សេក្ខិយកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនាយស្មន្តោ សេក្ខិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

(៦៩៥) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា[១] និវាសេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិ-យោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ បច្ឆ-តោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ

---

១ ម. ឱលម្ពេន្តា ។

សេខិយកណ្ឌ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះ

សេខិយៈអម្បាលនេះតែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។

(៤៩៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុទាំងឡាយស្លៀករយើករយាក (ស្លុយ)មុខខ្លះ (ស្លុយ)ក្រោយខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងស្លៀករយើករយាក (ស្លុយ)មុខខ្លះ (ស្លុយ)ក្រោយខ្លះដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងស្លៀករយើករយាក(ស្លុយ)មុខខ្លះ (ស្លុយ)ក្រោយខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុទាំងឡាយស្លៀករយើករយាក(ស្លុយ)មុខខ្លះ (ស្លុយ)ក្រោយខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ

ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិ-
យោ បុរតោបិ បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេស្សន្តិ នេតំ
ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ បរិមណ្ឌ-
លំ និវាសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយាតិ ។

(៨៩៦) បរិមណ្ឌលំ និវាសេតព្វំ នាភិមណ្ឌលំ ជាណុ-
មណ្ឌលំ បដិច្ឆាទេន្តិយា ។ យា អនាទរិយំ បដិច្ច
បុរតោ វា បច្ឆតោ វា ឱលម្ពន្តា និវាសេតិ អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។

(៨៩៧) អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តិយា
គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយា-
តិ ។ សរទ្ធោ ។

(៨៩៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ចា-
រម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ករោន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ
ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ

សេក្ខិយកណ្ឌ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ សិក្ខាបទទីបំផុត

ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើទឹងស្លៀកស្រុយមុខខ្លះ ស្រុយក្រោយខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងស្លៀកឲ្យជាបរិមណ្ឌល ។

(៤៩៦) ភិក្ខុនីត្រូវស្លៀកឲ្យជាបរិមណ្ឌល គឺបិទបាំងមណ្ឌលផ្ចិត មណ្ឌលជង្គង់ ។ ភិក្ខុនីណាអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយស្លៀកស្រុយមុខ ឬស្រុយក្រោយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤៩៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមិនក្លែង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។ សេចក្តីសង្ខេប ។

(៤៩៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយបន្ទោបង់ឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ស្តោះទឹកមាត់ខ្លះក្នុងទឹក ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ករិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តាសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ករិស្សន្តីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ។បេ។ ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ករោន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ករិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ឧទកេ ឧច្ចារំ វា

មិនសមបើនឹងធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះក្នុងទឹកដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹកសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ត្រាស់សួរចំពោះភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះក្នុងទឹកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើង

បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយាតិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៨៩៩) តេន ខោ បន សមយេន គិលានា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ កាតុំ កុក្កុច្ចាយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានាយ ភិក្ខុនិយា ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ កាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ន ឧទកេ អគិលានា ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយាតិ ។

(៩០០) ន ឧទកេ អគិលានាយ ឧច្ចារោ វា បស្សាវោ វា ខេឡោ វា កាតព្វោ ។ យា អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ អគិលានា ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា អញនឹងមិនធ្វើឧច្ចារៈក្ដី បស្សាវៈក្ដី ទឹកមាត់ក្ដី ក្នុងទឹក ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ យ៉ាងនេះ ។

(៤៩៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឈឺ ក៏រង្កៀស (មិនហ៊ាន) ធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីឈឺធ្វើឧច្ចារៈក្ដី បស្សាវៈក្ដី ទឹកមាត់ក្ដី ក្នុងទឹកបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា អញមិនឈឺនឹងមិនធ្វើឧច្ចារៈក្ដី បស្សាវៈក្ដី ទឹកមាត់ក្ដី ក្នុងទឹក ។

(៥០០) ភិក្ខុនីមិនឈឺ មិនត្រូវធ្វើឧច្ចារៈក្ដី បស្សាវៈក្ដី ទឹកមាត់ក្ដី ក្នុងទឹកឡើយ ភិក្ខុនីណាមិនឈឺអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ហើយធ្វើឧច្ចារៈក្ដី បស្សាវៈក្ដី ទឹកមាត់ក្ដី ក្នុងទឹក ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៩០១] អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តិយា គិលានាយ ថលេ កតោ ឧទកំ ឱត្ថរតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ ខិត្តចិត្តាយ វេទនដ្ដាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[៩០២] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សេក្ខិយា ធម្មា ។ តត្ថាយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថាយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

សេក្ខិយា និដ្ឋិតា ។

(៩០១) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១០ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមិនក្រែង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីធ្វើឧច្ចារៈ (ជាដើម) លើគោកហើយហូរហៀរទៅរកទឹក ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុនីមានវេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(៩០២) បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយឈ្មោះសេក្ខិយៈ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងធម៌ទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូមសួរអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូមសួរអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបរិសុទ្ធក្នុងធម៌ទាំងនេះហើយ ហេតុនោះបានជាស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

សេក្ខិយៈ ចប់ ។

អធិករណសមថាយ ឱសាធំ

(៨០៣) ឥមេ ខោ បនាយស្មន្តោ សត្ត អធិករណសមថា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។ ឧប្បន្នុប្បន្នានំ អធិករណានំ សមថាយ វូបសមាយ សម្មុខាវិនយោ ទាតព្វោ សតិវិនយោ ទាតព្វោ អមូឡ្ហវិនយោ ទាតព្វោ បដិញ្ញាតករណំ[១] យេភុយ្យសិកា តស្ស បាបិយសិកា[២] តិណវត្ថារកោតិ ។ ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អាយស្មន្តោ សត្ត អធិករណសមថា ធម្មា ។ តត្ថាយស្មន្តេ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថាយស្មន្តោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

អធិករណសមថា និដ្ឋិតា ។

---

១ ម. បដិញ្ញាយ ការេតព្វំ ។ ២ ម. តស្សបាបិយ្យសិកា ។

អធិករណសមថៈ ទីបំផុត

(៩០៣) បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌សម្រាប់រម្ងាប់នូវអធិករណ៍ទាំងឡាយ ៧ នេះឯង តែងមកកាន់ឧទ្ទេស ៗ សង្ឃត្រូវឲ្យសម្មុខាវិន័យ ឲ្យសតិវិន័យ ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ សង្ឃត្រូវធ្វើបដិញ្ញាតករណៈ ត្រូវធ្វើយេភុយ្យសិកា ត្រូវធ្វើតស្សបាបិយសិកា ត្រូវធ្វើតិណវត្ថារក(១) ដើម្បីរម្ងាប់ គឺផ្សះផ្សានូវអធិករណ៍ទាំងឡាយដែលកើតឡើងហើយ ៗ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ឈ្មោះអធិករណសមថៈ ទាំង ៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ៗ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងធម៌ទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ៗ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ៗ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ៗ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបរិសុទ្ធក្នុងធម៌ទាំងនេះហើយ ហេតុនោះបានជាស្ងៀមនៅ ៗ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ៗ

អធិករណសមថៈ ចប់ ។

---

១ មានសេចក្ដីអធិប្បាយពិស្ដារក្នុងមហាវិភង្គចតុត្ថភាគរួចហើយ ។

[៥០៤] ឧទ្ទិដ្ឋំ ខោ អយ្យាយោ និទានំ ឧទ្ទិដ្ឋា អដ្ឋ បារាជិកា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សត្តរស សង្ឃាទិសេសា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា តឹស និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា ឆសដ្ឋិសតា បាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា អដ្ឋ បាដិទេសនីយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សេខិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សត្ត អធិករណសមថា ធម្មា ។ ឯត្តកន្តស្ស ភគវតោ សុត្តាគតំ សុត្តបរិយាបន្នំ អន្វឌ្ឍមាសំ ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ តត្ថ សព្វាហេវ សមគ្គាហិ សម្មោទមានាហិ អវិវទមានាហិ សិក្ខិតព្វន្តិ ។

ភិក្ខុនីវិភង្គោ និដ្ឋិតោ ។

(៥០៤) បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ និទានខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិបារាជិក ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ១៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ៣០ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិបាចិត្តិយ ១៦៦ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិបាដិទេសនីយ ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ធម៌ឈ្មោះសេក្ខិយៈទាំងឡាយខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ធម៌ឈ្មោះអធិករណសមថៈ ៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ពាក្យរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះមកហើយកាន់សូត្រ រាប់បញ្ចូលហើយក្នុងសូត្រ មកកាន់ឧទ្ទេសរាល់កន្លះខែ ។ គួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយគ្រប់អង្គព្រមព្រៀងគ្នា ស្រុះស្រួលគ្នា កុំទាស់ទែងគ្នា សិក្សាក្នុងពុទ្ធវចនៈនោះចុះ ។

ភិក្ខុនីវិភង្គ ចប់ ។

សង្ខេបចង្អុលប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

បារាជិកទី ១ ១

និទានបុរសឈ្មោះសាឡ្ហៈ ជាចៅមិគារមាតា . . . . 〃

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ. ៨

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១១, ១៦

បារាជិកទី ២ ១៧

និទានសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី. 〃

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ. ១៨

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២១

បារាជិកទី ៣ ២៣

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី. 〃

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ. ២៤

ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម. ២៧

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ២៨, ២៩

បារាជិកទី ៤ ៣០

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី. 〃

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ. ៣១, ៣២

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤

ឧទ្ទេសាវសាន. ៣៥

	លេខទំព័រ
សត្តរសកណ្ឌ	៣៦
សង្ឃាទិសេសទី ១	〃
និទានឧទាសកម្នាក់ ប្រគេនឃ្លាំង	〃
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ	៣៩
សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាជនីយ	៤០
ភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៤១
សង្ឃាទិសេសទី ២	៤១
និទានភរិយាស្ដេចលិច្ឆវី	〃
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	៤៤
បទភាជនិយ នឹងភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៤៥, ៤៦
សង្ឃាទិសេសទី ៣	៤៧
និទានភិក្ខុនី ជាសិស្សភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី	〃
សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាដម្បូង នឹងនិទានភិក្ខុនីពីររូប	៤៨
អនុប្បញ្ញត្តិ ទី ១	៤៩
និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប នឹងអនុប្បញ្ញត្តិ ទី ២	៥០, ៥១
អនុប្បញ្ញត្តិ ទី ៣ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	៥៣
បទភាជនីយ នឹងភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៥៤’ ៥៥
សង្ឃាទិសេសទី ៤	៥៥
និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី	〃
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	៥៧, ៥៨
បទភាជនីយ នឹងភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៥៩, ៦០

លេខទំព័រ

សង្ឃាទិសេសទី ៥ ៦០

និទានសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី........................ ″

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គនឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........ ៦១, ៦២, ៦៣

សង្ឃាទិសេសទី ៦ ៦៤

និទានសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី........................ ″

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ........................ ៦៦

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........................ ៦៧, ៦៨

សង្ឃាទិសេសទី ៧ ៦៨

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី........................ ″

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ........................ ៧១

ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម........................ ៧៣

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........................ ៧៦

សង្ឃាទិសេសទី ៨ ៧៧

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី........................ ″

សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងការសូត្រសមនុភាសនកម្ម........................ ៧៩, ៨១

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........................ ៨៣

សង្ឃាទិសេសទី ៩ ៨៤

និទានពួកភិក្ខុនី ជាអន្តេវាសិនីរបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី........................ ″

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ........................ ៨៥, ៨៦

ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម នឹងបទភាជនីយ........................ ៨៨, ៨៩

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........................ ៩០

លេខទំព័រ

សង្ឃាទិសេសទី ១០ .... ៩១

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី........ "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ........ ៩៣, ៩៥

ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម នឹងបទភាជនីយ........ ៩៧, ១០០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ នឹងឧទ្ទេសាវសាន........ ១០១

និស្សគ្គិយកណ្ឌ

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ .... ១០៣

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី........ "

សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាជនីយ........ ១០៥, ១០៧

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ នឹងរឿងឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ១០៨

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ .... ១០៩

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប........ "

សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១១១, ១១២

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ .... ១១២

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី........ "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ........ ១១៤

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្ត ១១៥, ១១៦

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ .... ១១៦

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមានជម្ងឺ .... "

សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាជនីយ........ ១១៨, ១១៩

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១២០

លេខទំព័រ

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ .... ១២១

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មានជម្ងឺ .... "

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១២៣, ១២៤

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ .... ១២៥

និទានឧបាសកច្រើនរូប .... "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ ១២៦

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១២៧

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ .... ១២៨

និទានឧបាសកច្រើនរូប .... "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ ១២៩

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៣១

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ .... ១៣២

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប .... "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងបទភាជនីយ ១៣៤

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៣៥

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ .... ១៣៦

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប .... "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងបទភាជនីយ ១៣៧, ១៣៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៣៩

លេខទំព័រ

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ១៤០

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី. . . . . "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងបទភាជនីយ. ១៤១, ១៤២

ភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៤៣

ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ១៤៤

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី. . . . . "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ. ១៤៦

ភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៤៧

ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ១៤៨

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងបទភាជនីយ. ១៤៩, ១៥០

ភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ នឹងឧទ្ទេសាវសាន. ១៥១, ១៥២

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ១៥៣

និទានឧបាសកម្នាក់. . . . . "

សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ។. ១៥៦, ១៥៧

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ១៥៧

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី. . . . . "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ. ១៥៨

ភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ១៥៩

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ១៥៩

និទានភិក្ខុនីពីររូប. . . . . "

លេខទំព័រ

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ-សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងភរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.......... ១៦០

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ១៦១

និទានស្រីស្នំ .... "
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងភរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ............... ១៦២

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ១៦៣

និទានព្រះនាងបជាបតីគោតមី........................ "
បទភាជនីយ នឹងភរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៦៤, ១៦៥

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ១៦៦

និទានមហាមាត្យឈ្មោះអារោហន្ត........................ "
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ........................ ១៦៧
ភរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៦៨

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ១៦៩

និទានពួកភិក្ខុនី នាំគ្នាសូមស្រូវ .... "
សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងភរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧០

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ១៧១

និទានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ជាភជអមាត្យ.. .... "
សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងភរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៣

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ១៧៤

និទានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់មានស្រែស្រូវដំណើប................ "
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ........................ ១៧៥

លេខទំព័រ

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៦

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ១៧៦

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី នឹងសេចក្តីបញ្ញត្តិ ១៧៧

សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៨

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ១៧៩

និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី . . . . ״

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៨០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨១

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ១៨១

និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី . . . . ״

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៨២

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨៣

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ១៨៤

និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី . . . . ״

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៨៥

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨៦

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ១៨៦

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី . . . . ״

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៨៧, ១៨៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨៩

សន្ទឹកចង្អុលប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ .... ១៨៩

និទានភិក្ខុនី ១ រូប .... ″

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៩១

ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៩៣

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ .... ១៩៣

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ″

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៩៤, ១៩៥

ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៩៦

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ .... ១៩៦

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប .... ″

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៩៨

ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២០០

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ .... ២០០

និទានភិក្ខុនី ជាសិស្សរបស់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី .... ″

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២០១

ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២០២

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ .... ២០២

និទានពួកភិក្ខុនី-សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២០២, ២០៤

ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២០៥

លេខទំព័រ

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ២០៥

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី - សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ២០៥, ២០៦

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ២០៧

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប - សេចក្ដីបញ្ញត្តិ - សិក្ខាបទវិភង្គនឹងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ . ២០៧, ២០៨

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ២០៨

និទានព្រះជំមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់ងូតទឹក. . . . . "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ. ២០៩, ២១០

ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ២១១

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ២១១

និទានភិក្ខុនី ១ រូបមានសំពត់សម្រាប់ធ្វើចីវរ. . . . . "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ. ២១២, ២១៣

ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ២១៥

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ២១៥

និទានពួកភិក្ខុនីធ្វើចីវរ. . . . . "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ. ២១៦

ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២១៧

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ២១៧

និទានភិក្ខុនី ១ រូប. ២១៨

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ. ២១៩

ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២២០

លេខទំព័រ

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ២២០
និទានត្រៃក្លូលឧបដ្ឋាករបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី.................. "
សេចក្តីបញ្ញត្តិ......................... ២២១
សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.................. ២២២

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ២២៣
និទានអកាលចីវរ កើតឡើងដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ.................. "
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ.................. ២២៤
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.................. ២២៥

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ២២៥
និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី.................. "
សេចក្តីបញ្ញត្តិ.................. ២២៦
សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.................. ២២៧

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ២២៧
និទានត្រៃក្លូលឧបដ្ឋាករបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី.................. "
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ.................. ២២៩
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.................. ២៣០

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ២៣១
និទានឧបាសកម្នាក់ឲ្យគេធ្វើវិហារ.................. "
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ.................. ២៣៣
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.................. ២៣៤

លេខទំព័រ

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ២៣៥

និទានភិក្ខុនីពីររូប. . . . . "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ-សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៣៦

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ២៣៦

និទានភិក្ខុនីពីររូប. . . . . "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ. ២៣៧

សិក្ខាបទវិភង្គ. ២៣៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៣៩

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ២៣៩

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី. . . . . "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ. ២៤០

សិក្ខាបទវិភង្គ. ២៤១

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៤២

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ២៤២

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី. . . . . "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ. ២៤៣

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៤៤

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ២៤៤

និទានភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី. . . . . "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ. ២៤៦

លេខទំព័រ

សេចក្ដីបញ្ញត្តិទី ២ .... ២៤៧
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៤៨

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ២៤៩

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី .... ״
សិក្ខាបទវិភង្គ ២៥០
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៥៣

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ២៥៣

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ .... ״
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ ២៥៥
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៥៦

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ២៥៦

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ .... ״
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ ២៥៧
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៥៨

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ២៥៨

និទានពួកភិក្ខុនី .... ״
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៦០

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ២៦០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ .... ״

លេខទំព័រ

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ .... ២៦៣

និទាននាយជាងបានគួរគំនួរ........................ "

សិក្ខាបទវិភង្គ និងភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៦៤, ២៦៥

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ .... ២៦៥

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ........................ "

ភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៦៧

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ .... ២៦៧

និទានជព្គិយាភិក្ខុនី........................ "

ភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៦៩

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ .... ២៦៩

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ........................ "

សិក្ខាបទវិភង្គ និងភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៧០

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ .... ២៧០

និទានភិក្ខុនី ១ រូប........................ "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ........................ ២៧២

ភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៧៤

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ .... ២៧៤

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី........................ "

សិក្ខាបទវិភង្គ និងភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៧៦

លេខទំព័រ

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ២៧៦

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី. . . . . "

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ២៧៨, ២៧៩

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ២៧៩

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី. . . . . "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ២៨២

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ២៨២

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី. . . . . "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ២៨៣, ២៨៤

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ២៨៤

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី. . . . . "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ. ២៨៥

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ . . . . "

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ២៨៦

និទានភិក្ខុច្រើនរូប. . . . . "

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៩០

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ២៩០

និទានព្រះកប្បិតក. . . . . "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ. ២៩២

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៩៣

លេខទំព័រ

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ២៩៤

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី និងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី. . . . . "

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៩៦

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ២៩៧

និទានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ និមន្តភិក្ខុនីឆាន់. . . . . "

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៩៩, ៣០០

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ៣០០

និទានភិក្ខុនី ១ រូប. . . . . "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣០១, ៣០២

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ៣០២

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប. . . . . "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០៤

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ៣០៤

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប. . . . . "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០៥, ៣០៦

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ៣០៦

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ. . . . . "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣០៨

លេខទំព័រ

អាកមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ៣០៨

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.................... "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០៩

អាកមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ៣១០

និទានភិក្ខុនី១រូប.................... "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣១១, ៣១២

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៣១៣

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.................... "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ............... ៣១៤, ៣១៥

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ៣១៥

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប.................... "

សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ............... ៣១៧

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ៣១៧

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា........... ៣១៧, ៣១៨

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ............... ៣២១, ៣២២

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ៣២២

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា............... "

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងភិរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣២៥, ៣២៦

លេខទំព័រ

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ៣២៧

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ . . . "
សិក្ខាបទវិភង្គ និងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣២៩, ៣៣០

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ៣៣០

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា. . . . . "
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ. ៣៣៣
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៣៥

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ៣៣៥

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា. . . . . "
សិក្ខាបទវិភង្គ និងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៣៩, ៣៤០

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ៣៤០

និទានចុល្លនន្ទាភិក្ខុនី. . . . . "
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤១, ៣៤២

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ៣៤២

និទានភិក្ខុនីមិនបំរើឧបជ្ឈាយ៍ . . . . "
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៤៣

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ៣៤៤

និទានចុល្លនន្ទាភិក្ខុនី. . . . . "
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤៥

លេខទំព័រ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៣៤៦

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារី. "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៤៧ ៣៤៨

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ៣៤៩

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារី. "

ភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៥៣

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ៣៥៤

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារី. "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៥៧, ៣៥៨

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ៣៥៩

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារី. "

ភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៦០

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ៣៦០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២. . . . . "

វុដ្ឋាបនសម្មតិ. ៣៦១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៦៣, ៣៦៥

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ៣៦៥

និទានបណ្ឌកាលីភិក្ខុនី. . . . . "

សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៦៧

លេខទំព័រ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ៣៦៧

និទានសិក្ខមានា ១ រូប.......................... "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ-សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៦៩, ៣៧០

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ៣៧០

និទានសិក្ខមានា ១ រូប.......................... "

សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.................. ៣៧២

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ៣៧៣

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី.......................... "

សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.................. ៣៧៤, ៣៧៥

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ៣៧៥

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី.......................... "

សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.................. ៣៧៦, ៣៧៧

កុមារីភូតវគ្គ បិក្ខាបទទី ១១ ៣៧៧

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី.......................... "

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.......................... ៣៧៩

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២ ៣៨០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ........ ...... "

សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.................. ៣៨១

លេខទំព័រ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣ ៣៨១

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ. . . . . 〃

សិក្ខាបទវិភង្គ និងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៨៣

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៣៨៤

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី. . . . . 〃

សេចក្តីបញ្ញត្តិ-សិក្ខាបទវិភង្គ និងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៨៥, ៣៨៦

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ៣៨៦

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី. . . . . 〃

សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដំបូង. ៣៨៧

សិក្ខាបទវិភង្គ និងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៨៨, ៣៨៩

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ៣៨៩

និទានភិក្ខុនី ១ រូប. . . . . 〃

សិក្ខាបទវិភង្គ និងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៩០, ៣៩១

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ៣៩១

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ស្ត្រី. . . . . 〃

សិក្ខាបទវិភង្គ និងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៩២

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ៣៩៣

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី. . . . . 〃

សិក្ខាបទវិភង្គ និងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៩៤

សន្លឹកចង្អុលប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ .... ៣៩៤

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុនី .... 〃

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៩៦

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ .... ៣៩៦

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ .... 〃

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៩៧, ៣៩៨

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨-៩-១០ .... ៣៩៨

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ .... 〃

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៩៩, ៤០០

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១ .... ៤០០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនប្រាប់ស្រាប់តែអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខ ..... 〃

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៤០១, ៤០២

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២ .... ៤០២

និទានភិក្ខុនីសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុ .... 〃

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៤០៣, ៤០៤

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣ .... ៤០៤

និទានភិក្ខុមួយរូប គ្មានសំពត់ពោមពុង .... 〃

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៤០៥, ៤០៦

ឧទ្ទេសាវសាន ៤០៦

សន្លឹកចង្អុលប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

បាដិទេសនីយកណ្ឌ ៤០៧

និទានភិក្ខុនី សូមទឹកដោះរាវផាន់ ..... ״

សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ នឹងភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៤០៨, ៤១៤

ឧទ្ទេសាវសាន ៤១៥

សេខិយកណ្ឌ ៤១៦

និទានភិក្ខុនី ស្លៀករយីករយាក .... ״

ភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៤១៧

សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ ៤១៩

ឧទ្ទេសាវសាន ៤២០

អធិករណសមថៈ ទីបំផុត ៤២១

ឧទ្ទេសាវសាន ៤២២

សៀវភៅនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ដោយប្រាក់អំណោយនៃ
អ្នកខាងក្រោមនេះ ៖

Printing costs were met through the gift of

Wat. Sotoshu Shinshoin Temple
678 Osawayanagido, Shuzenji-machi, Tagata-gun, Shizuoka
Japan
Shinshoin-CLUB
Shodo Sato · Torao Nojiri · Minoru Kanno · Takuhei Nozawa
Tsuneo kimura · Tayu Shinkai · Takashi Arima
Nobuo Machida · Washo Shibuya · Eiichi Ito
Nichibi-biru 1-10-1 Nishishinbashi, Minato-ku, Tokyo Japan

この本は次の方によって復刻されました。

宗教法人 曹洞宗 真照院
〒410-24 静岡県田方郡修善寺町大沢柳戸678
☎0558-72-5216
真照院倶楽部 佐藤勝道・野尻虎雄・菅野 稔・野沢卓平
木村恒男・新海泰雄・有馬 昴・町田信雄
渋谷和昭・伊東栄一
〒105 東京都港区西新橋1-10-1 日美ビル
☎03-3501-0975

ព្រះត្រៃបិដក ភាគទី ១១០ " អភិធម្មបិដក "
ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ, ភ្នំពេញ
ការបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ របស់សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ
បោះពុម្ព ថ្ងៃទី ១០ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤
សហប្រតិបត្តិការរៀបរៀង និងបោះពុម្ពនៅប្រទេសជប៉ុន

TRIPITAKA VOL. 5 (of 110 volumes total)
"VINAYA PITAKA"
Published by the Buddhist Institute, Phnom Penh
Reproduced with the kind cooperation of the
TRIPITAKA PUBLISHING COMMITTEE
First edition December 8, 1994
Printed in Japan by Hirosaki Sogo Printing Ltd.

トリピタカ（南伝大蔵経）全110巻・第５巻ヴィナヤピタカ（律部）

発　　行：プノンペン仏教研究所
復刻救援：カンボジア版トリピタカ(南伝大蔵経)復刻救援委員会
発　　行：1994年12月８日

印刷・製本／弘前相互印刷株式会社
製作にあたり弘前相互印刷株式会社の多大な協力を得ました。

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

INSTITUT BOUDDHIQUE